DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CONTRACTUAL Obligations

Elle Rivers

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTRACTUAL *Obligations*

A NOVEL BY ELLE RIVERS

Telif Hakkı © Elle Rivers 2023
Tüm Hakları Saklıdır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç halime. Bu derslerden bazılarını kullanabilirdi.
Ve her yorum için bana ilham verdiği için sosyal medyaya
bu kitap.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elle'den Bir Not

Bu çalışma, bazılarının rahatsız edici bulabileceği sahneler içeriyor. Bu kitapta, ebeveynlerden duygusal manipülasyon, bir evliliği tamamlama baskısı, aileden aşırı yağ korkusu ve diyetler/kısıtlayıcı yeme tartışmaları bulacaksınız.

Ana karakter Lily, belli bir şekilde görünmesi ve davranması gerektiğini düşünüyor. Ailesi tarafından defalarca ne yiyeceği söylendi. Bu sizi rahatsız edecekse, lütfen bu kitaba dikkat edin.

Ana karakterler arasında şüpheli bir rıza veya duygusal istismar yoktur.

Spoiler de dahil olmak üzere dahil edilenler hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacınız varsa, lütfen Twitter'da EllesWrites adresinden bana ulaşmaktan çekinmeyin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önsöz

Mekan gösterişçiliğin biraz üzerinde, süslüydü. Babam, düğünüme üç yüzden fazla kişinin katılması için balo salonunu kiralamak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Ve çoğunu tanımıyordum.

Kağıt üzerinde, bu mükemmel bir düğün olacaktı. Güzel, ısmarlama bir elbisem vardı. Yürüdüğüm koridor, pembenin mükemmel tonu olan taze toplanmış güllerle süslenmişti. Müstakbel kocam özel dikim bir takım elbise giyiyordu ve korkup kaçmayacağı garantiydi.

Ben utangaç, güzel gelindim - mükemmel Romeo'nun Juliet'iydim ama sonu mutluydu.

Kusacağım, dedim ve nedimem Jessie yüzümün altına plastik bir çöp kutusu itti.

Baş nedime Sasha ve müstakbel baldızım onu yuvarladı.
gözler.

Jessie, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yatıştırdı, güçlü bir
şekilde ovuşturarak ve
sırtımda sabit daireler.

"Aslında öyle," dedi Sasha. "Sözleşme imzalandı ve bu yeminlerin olabileceğinden daha hava geçirmez."

Jessie, yüzünde bir ifadeyle yukarı baktı. “Bunu doğru yapamaz mısın Şimdi?"

Sasha omuz silkti. “Ben baş nedimeyim ve işim önlemek
onun geri adım atmasını sağlıyorsun. Bu bitmiş bir anlaşma.

Yavaş, düzensiz bir nefes ağzımdan kaçtı. "O haklı."

"Bu ne tür arkaik bir evlilik sözleşmesi?" diye tersledi Jessie. Ona bu anlaşmadan bahsettiğimden beri duyduğum bir tartışmaydı. "Yirmi birinci yüzyılda yetişkin bir kadınsın. Ailen kiminle evleneceğine karar veremez!"

"Mirasını istiyorsa yaparlar," dedi Sasha, odanın karşı köşesinden sırıtarak.

Jessie'nin bakışları geri döndü ve ben de boyun eğmiş bir şekilde iç çektim. Sasha haklıydı. Bana bir ev almaya ve ailemden uzaklaşmaya yetecek kadar olan mirasımı istiyorsam, bunu yapmak zorundaydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On dokuz yaşındaydım ve kendime ait hiçbir şeyim yoktu. Modelliğe itildiğimden beri kazandığım her kuruşun vasisi babamdı. Bu evlilik sadece kaçmak için ihtiyacım olan parayı güvence altına almakla kalmayacak, aynı zamanda ailemi evliyken modelliğe ara vermeme izin vermeye ikna etmiştim.

Ve çoğu insana kiminle evleneceği söylenmemişken, ben kaçma ve bir daha arkama bakmama şansını elde etmek için hayatımın beş yılını takas etmekten mutluydum. Çok ihtiyaç duyulan bir ödül için küçük bir fedakarlık.

Jessie anlamadı ve ben onu suçlamadım. Benim de anlamayan bir yanım vardı.

"İyi olacağım," dedim. "Sadece beş yıl."

Sasha tırnaklarını incelerken, "Baban en başından bizimle birleşmeye bu kadar karşı çıkmasaydı burada olmazdık," diye hatırlattı bana. "Belki de müşterileri Miller Industries'in aleyhine çevirmek yerine, diğer küçük ölçekli şirketler gibi kendisinin de satın alınmasına izin verebilirdi."

Olayların onun versiyonuna gözlerimi devirdim.

Evet, babamın en başından beri Miller Industries'in tekel olma arzusunu dile getirdiği doğruydu. Bu satın alma işleminden önce, küçük mağaza zincirinin bir başkasına ait olmasına asla izin vermeyeceği konusunda kararlıydı ve çok sadık müşteri tabanını aktif olarak Miller Industries'i yıllarca boykot eden insanlara dönüştürdü.

Ama bu, babamın onların fiyatlarıyla asla rekabet edemeyeceğini fark etmesinden önceydi. Satın alma teklifini kabul etmesi gerektiğini anladığında, pes ettiğinde tüm müşterilerini kaybedeceğini de biliyordu.

Resme girdiğim yer orasıydı. Electronic Point'in sahibinin kızı Miller Industries'in CEO'sunun oğluna aşık olsaydı, herkes bunu bir satın alma olarak değil, bir aşk hikayesi olarak görürdü.

Jessie alay etti. "Onun suçu değil, babası..."

"Hey," diye sözünü kestim, "sorun değil."

"Ama, Lily-"

"Sorun değil dedim," dedim ona tekrar. "İyi olacağım. Sadece beş için yıl.”

"Beş yıl uzun bir süre."

"Özgürlük daha uzun," diye ekledim.

Belki yeterince söyleseydim,

başlardım

buna da inanmak.

"Öf," dedi Sasha, "Lily, çok duygusalsın. Hadi. Hadi şu düğünü bitirelim. masözle randevum var

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dört.”

Jessie yardım ederken, "Onu bekletmesek iyi olur," diye mırıldandı. ben yukarı Masajını kaçırabilir. Onsuz ne kadar kötü olabileceğini Tanrı bilir.”

Gülmemi bastırdım ve gelin süitinden çıkıp balo salonuna doğru ilerlerken ayağıma takılıp düşmemeye odaklandım.

Tüm düğün konukları ve müstakbel kocam içerideyken kapalı kapıya vardığımızda, sadece derin bir nefes alabilir ve bir hata yapmadığımı umabilirdim.

Koridordaki yürüyüşüm, peri ışıklarının, çiçeklerin ve kamera flaşlarının bir karışımıydı. Gülüşüm hiç değişmedi ve tıpkı Instagram'da göründüğüm gibi göründüğüme emindim: uzun boylu, akıcı, her yönden mükemmel.

Sebastian Miller bir çubuk gibi hareketsiz kaldı. Bundan önce, ilişkimizle ilgili sosyal medya gönderilerimiz için yüzlerce fotoğraf çektiğimiz birkaç randevuya çıkmıştık.

Sert bir adamdı. Pek gülümsemedi ve benden hoşlanmadığı hissine kapıldım.

Ama o benim kocam olmak üzereydi.

Onunla vaizin önünde karşılaştığımda, yüz yüze durduk. Topuklarım bizi aynı yüksekliğe yaklaştırdı ve sonraki beş yıl boyunca ona bağlı olduğumu bilerek onu içeri aldım.

Sebastian çekiciydi, bu kesindi.

Fotoğraflarda birbirimizle mükemmel bir eşleşmeydik. Uzun boyluydu, bronz teni ve zayıf yapısı, dolgun, siyah saçları ve uğrunda ölmeye değer bir çene çizgisi vardı. Ben daha kısaydım, 1.60 boyundaydım ve topuklularım yoktu ve annemin katı diyetleri bana göre ince bir yapıya sahipti.

Görünüşüme çok emek verdim ve Sebastian'ın bakışlarını birkaç kez dalgın yakaladığıma bakılırsa benden hoşlanmıştı. Ya da nasıl göründüğümü.

Annem bana ihtiyacım olan tek şeyin görünüş olduğunu söyledi. Birbirimizi tanımamamız önemli değildi. Ben yakışıklıydım ve o yakışıklıydı. Kamerada birlikte iyi görünüyorduk. İkimiz de gülümsediğimizde, neredeyse aşık görünüyorduk.

Ama Sebastian düğünde gülmüyordu. Çenesi gergindi ve bana değil, bana bakıyordu. Koridorun sonunda onunla karşılaştığımda, ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Korku gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sebastian her zaman toplandı. İlk randevumuzda, bana asık suratla güzel göründüğümü ve o bir toplantıya gitmeden önce ne gerekiyorsa fotoğraflarımı çekmem gerektiğini söylemişti.

Teklif ettiğinde, aslında hiçbir şey söylemedi. Sadece içinde ışıltılı, tepeden tırnağa bir halka olan kutuyu gördüm.

Ama ilişki saçmalığımızda ilk defa Sebastian kendini toparlayamadı. Gelin süitindeki gibi görünüyordu.

Bir an benimle aynı gemide olup olmadığını merak ettim. Belki o da benim kadar tuzağa düşmüştü. Babası ona bir yığın kağıtla gelip para mı teklif etmişti ve başka birini iyi göstermek için biriyle evlenmesi gerektiğini mi söylemişti? Bundan benim kadar nefret ediyor muydu?

Ama yüzündeki paniğin geçtiğini gördüğüm anda, kayboldu.

"Sebastian William Miller," dedi vaiz beni düşüncelerimden sıyırarak, "bu kadını karın olarak kabul ediyor musun? Onu kucağına alıp hayatının geri kalanında hastalıkta ve sağlıkta teselli edeceğine söz veriyor musun?

Bir duraklama oldu. “ demesini umduğum bir an*hayır ben yapma.”*

"Ben," dedi Sebastian.

Vaiz yeniden bana bakarak, "Liliana Maria Roberts," diye söze başladı.

BEN

kaslarımı gerip kendimi koşmaktan alıkoydum. "Bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun? Lideriniz ve bakıcınız, ayrıca hizmet edeceğiniz adam?”

Ah. Ona hizmet etmek zorunda mıydım? Neydim ben, garson mu?

Bu yeminlerden annemin sorumlu olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Evet," dedim, sesim herkesin hoşuna gitmişti, tatlı ve hafifti.

"Öyleyse, bana verilen yetkiye dayanarak sizi koca ilan ediyorum ve eş."

Öpüştük, dudaklarımız kapalı ve vücutlarımız ayrıydı. tanımadığım insanlar

bizim için tezahürat yaptı ve hayatım önümüzdeki beş yıl boyunca mühürlendi.

Daha önce gördüklerimin gerçek olduğuna dair bir işaret bulmayı umarak kocama baktım.

Ama dümdüz önüne baktı, yüzü okunmuyordu ve korkusunun orada olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fotoğraf: Neşeli konuklarla karşılaşan bir çiftin mükemmel bir düğün fotoğrafı.

Çiftin yüzleri görünmüyor.

Lily, Roberts: Yeni hayatıma bugün başlıyorum! Mükemmel partnerimle tanıştığım için çok minnettarım. Sebastian'ın ailesiyle olan farklılıklarını bir kenara bırakıp bana bu mutluluğu yaşattıkları için aileme ne kadar teşekkür etsem azdır. Daha iyi bir koca isteyemezdim.

TS13 fanı:AMAN TANRIM! Sonunda evlendiniz. TEBRİKLER!

Kullanıcı94859530384:yüzünü daha çok göstermelisin

Adem: Ne güzel bir düğün!

O kadar bitkindim ki yaşadığımdan bile emin değildim.

Düğünden ve yeni kocamla benim bir milyon bir fotoğrafımızın ardından balayına uğurlandık. Kelimenin tam anlamıyla düğünden hemen sonraydı. Uçakta saatin gece yarısını geçtiğini göstermesine rağmen gözüme uyku girmedi.

Annem bana mesaj atmıştı*Elbette*evliliğimizi tamamladık ve mesajları doğrudan Jessie'ye iletmek için ekranımı Sebastian'dan saklamıştım.

Jessie: Seni yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlayamazlar. Lily: Biliyorum ve yapmayacağım. Ama en azından sevimli mi?

Jessie: Cidden mi? O babasının şov midillisi. Onun önünde yaptığın her şey Martin'e geri dönecek. DİKKAT OLMAK.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Sebastian sordu.

Birinci sınıftaki küçük kozamızda yanıma bakarak zıpladım. Ne dediğimi görecek kadar yakın olduğunu düşünmemiştim ama aynı zamanda riske atmak da istemiyordum.

"Sadece Jessie," dedim. "Kayıt yapıyor."

Sebastian bana solgun bir bakış attı ve dizüstü bilgisayarında çalışmaya geri döndü. Telefonumu biraz daha uzağa çevirip cevap yazdım.

Lily: Dikkatli davranıyorum ama benden ne yapmamı istediklerinin de bilincinde olmalıyım.

Jessie: Ah. Brüt.

Lily: Ne ise o. O en azından sevimli. Tek gecelik bir ilişki falanmış gibi davranacağım.

Jessie: Bunun ne kadar berbat olduğunun farkındasın değil mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lily: Tabii ki istiyorum. Ve eminim ki gelecekteki terapistim bunu duyacak. Ama kelimenin tam anlamıyla başka bir işim yok ve Martin bunu doğru yapmazsam iş bulamamamı sağlayacak. Bu yüzden doğru yapıyorum.

Jessie: Bunu neden yaptığını biliyorum, ama eğer rahatsız olursan, sana hoşlanmadığın bir şekilde dokunursa, o zaman BIRAK.

Lily: Yapacağım.

Ve bunu kastetmiştim. Sebastian beni zorlamaya ya da hoşuma gitmeyen bir şey yapmaya kalkarsa buna bir son verirdim. Kendime o kadar inancım vardı. Ve daha önce hiç kimseyle birlikte olmamışım gibi bile değildim. Tabii gençtim ama değildim.*O*genç. Tanrı aşkına, bir çocuk modeli olarak büyümüştüm. Pek çok yaşlı adam teklif etti, ancak her zaman yaşıma daha yakın insanlara bağlı kalabildim. Ve bu yüzden ayağımı nasıl yere basacağımı biliyorum.

Bu, önceki ilişkilerim gibi giderse, o zaman benim için sorun olmaz ve onun için iyi olur. Seksle yaşadığım deneyim, insanların söylediği kadar iyi olmadığına inanmamı sağladı - en azından kadın için değil.

Nasıl biri olduğunu hayal ederek ona baktım.

Seksin bundan ibaret olduğunu düşünmesem de, vücudum onunkini istiyordu. Koyu renk saçları, kalın kirpikleri, uzun ve ince yapısıyla benim tipimdi. Benim için aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ortaklarımın çoğu benden çok daha deneyimliydi ve Sebastian'ın da bir istisna olmadığını tahmin ettim.

Onun gibi göründüğü için ortalıkta olmamasının hiçbir yolu yoktu. Bahse girerim telefonunda, yatmak için arayabileceği koca bir ansiklopedi vardı.

Ayrıca evli olmamıza rağmen onları silmeye niyeti olmadığına da bahse girerim.

Elbette sahte bir evlilikti ama yine de gerçekti. görmem yasaklandı*herhangi biri*sonraki beş yıl boyunca ve ben bunu riske atacak değildim

- hayatımı imzaladığımda değil.

Hayır. Bunu sonuna kadar görüyordum.

Ama bir gece geç saatlerde Martin'in ofisine gizlice girdiğimde Sebastian'ın sözleşmesini okumuştum. Benim gibi herhangi bir sınırlaması yoktu. Ve sonunda bir çıkış arayacağını biliyordum.

Bu sadece kabul etmem gereken bir şeydi.

"Ee," dedim en tatlı sesimle, "düğün fotoğrafları harika çıktı."

Sebastian sadece bir saniyeliğine baktı ve "Evet" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnsanlar bizi seviyor."

Sebastian bu sefer başını kaldırmadı bile. “Gördüklerini severler,

Evet."

Kalbim battı. O öyleydi*Bu yüzden*bu konuşmaya dahil değil. Ben de değildim,

gerçekten ama*BEN*sığ olan olması gerekiyordu. Güzel ve çekici olanın ben olması gerekiyordu, başka bir şey değil.

İyi görünüyordun, dedi. "Güzel."

Gözlerimin içine bakmadı ve kocaman açılmış, çenem gevşek ifademi görmediği için minnettardım. Belki de bir zeytin dalıydı. Belki de bu benim adımdı.

"Teşekkür ederim." Sesim samimiydi. Bana bakmak için döndüğünde, kendimi şok halimden sıyırdım. Maskemin kaymasına izin vermeme gerek yoktu. Burada değil. "Sen de iyi görünüyordun. Gerçekten güzel saçların var. Instagram yorumlarımın yaklaşık yarısı senin ne kadar seksi olduğun hakkında.”

Sebastian dizüstü bilgisayarına baktı, ilgiden eser kalmamıştı. "Teşekkürler."

Yanlış bir şey mi yaptım? ben ... idim*sözde*sosyal medyam hakkında konuşmak için. Bütün hayatım buydu. Bunu bilerek benimle evlendi.

Ama en kısa saniye için kendim olmayı denemeli miyim diye merak ettim. Derinlerde, yüksek fanteziyle ilgileniyordum ve asla gün ışığını görmeyecek hayran kurgusu yazma alışkanlığım vardı. Kısıtlayıcı diyetlerime rağmen yemeği sevdim ve Amerika'nın her yerinden bir şeyler denemek istedim.

Buna katılır mıydı?

*HAYIR,*diye ısrar etti annemin sesi.*Sen görünüşünsün, başka bir şey değil. Bununla ilgili olmayan her şey zaman kaybıdır. Kimsenin umrunda değil.*

Ağzımı sıkıca kapattım.

Yapacak başka bir şey olmadığını bildiğim için kendi dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

En büyük sahipliklerimden biriydi. Bu evliliği kabul ettiğimde babam bana vermişti. Herhangi bir casus yazılım kurulu olmadığından emin olduktan sonra onu gizli yazım için kullandım.

Gizli klasörlerde saklanıyordu ve ben sadece yalnızken yazdım. Şimdiye kadar sadece hayran kurgusuna dalmıştım ama kendime ait bir şey yapmayı düşünüyordum. Yine de bu uzun bir zamandı ve şimdilik düğün hakkında tekrar gönderi paylaşmam gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sebastian'ı görmezden geldim ve "mükemmel" evliliğim hakkında daha fazla sevimsiz gönderi yükledim. Yorumlar onu yedi. Hepsi yan yana dururken ne kadar mükemmel göründüğümüzden ve bunun ne kadar harika olduğundan bahsettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

babam aşkımız yüzünden Miller Industries ile olan kamu düşmanlığını bırakmıştı.

Ailemin saçma planı işe yaradığı için içimde bir öfke sancısı hissettim. Satın alma iyi gidiyordu ve Sebastian ve ben birlikteyken insanlar aslında ailemin mağazalarından daha çok alışveriş yapıyorlardı. Boykot sona erdiğinden beri Miller Industries daha da iyi durumdaydı.

Keşke yüzlerinde patlasaydı.

Ama çok iyi çalıştığı için, beş yıl boyunca benim gerçeğim buydu. Kusursuz aşk hikayesi hakkında konuşmam gerekiyordu. Bana günün saatini vermese bile Sebastian gibi bir adamın beni sevdiğini göstermem gerekiyordu.

yalan söylemek zorunda kaldım

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Bu bir hata gibi geldi ve muhtemelen öyleydi.

Bir gün buna pişman olacaktım ama o anda tek hissedebildiğim modellik kariyerimden özgürleşmiştim. En azından uzun süre düşünmem gerekmedi.

Ve her şey söylenip bittiğinde, kimse benden haber alamazdı.

Tekrar.

Tek yapmam gereken önümüzdeki beş yıl boyunca hayatta kalmak ve herkesi mutlu etmekti.

Sanırım Sebastian bana aşıktı.

Gözlerim tekrar ona kaydı. Kafası hâlâ dizüstü bilgisayarındaydı ve anlamlı bir şekilde beni görmezden geliyordu.

Bu düşündüğümden daha zor olabilir.

Havaalanına indiğimizde, Porto Riko'nun kokusuyla vuruldum. Atmosfer tuz, nem ve insanların güneş kremi ve vücut yağlarının kalıntılarıyla ağırdı. Her nefes aldığımda hava bir öncekinden farklı kokuyordu. Muhtemelen havaalanının koşuşturmacasından dolayıydı, ama bundan zevk almak istedim. Hareketsiz durmak ve hepsini ezberleyene kadar her kokuyu almak istedim.

Çok güzeldi ve buraya tek başıma gelseydim her şeyi keşfetmek isteyeceğimden hiç şüphem yoktu. Biyolojik olarak en çeşitli yağmur ormanlarından biri ve tonlarca yerel, tek seferlik restoran vardı, bu, içinde bulunduğumuz turist kasabasına giren saçmalık zincirlerinden çok daha iyi olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama öylece ortadan kaybolamayacağımı biliyordum. Sebastian bunu Martin'e bildirirdi ve başka biriyle gizlice kaçıyormuşum gibi görüneceğinden endişelendim. Bunun yerine otelde kalıp yazmaya karar verdim.

Otel bir balayı cennetiydi, bu yüzden o kadar da kötü olmazdı. Yüksek ahşap tavanları ve soğuk beyaz mermer zeminleri ile gösterişliydi. Sessizce hayretle baktım. Annem her zaman zenginlik istemiş olsa da, ben parayla büyümemiştim. Babam küçük elektronik işinde o kadar çok çalıştı ki tatile hiç vaktimiz olmadı. Burası muhtemelen şimdiye kadar bulunduğum en güzel yerdi.

Sebastian bunu fark etmedi bile.

Benim aksime lüks içinde büyümüştü. Hiç şüphesiz sayısız muhteşem tatile çıkmıştı; bütün bunlar onun için normaldi.

Yüzümdeki şaşkınlığı saklamaya çalıştım. Onun gibi görünmem gerekiyordu, tüm bunlar normalmiş gibi. Zengin, şımarık kişiliğimi açık tutmam gerekiyordu. Ailem beni böyle pazarlamıştı ve bu evliliği almamın tek nedeni buydu. Sebastian hakkında konuşan bir eş istemiyordu.*Game of Thrones*ya da bir kitap yığınına gömüldü. Güzel, mükemmel ve Miller Industries'e fayda sağlayabilecek bir eş istiyordu.

Otelin en üst katında bulunan balayı süitimiz vardı. Yatak gül yapraklarıyla kaplıydı ve kocaman yatağın üzerinde mükemmel bir şekilde ortalanmış çikolata ve şampanya vardı. Başlık, çiftlerin görmesi için tasarlanmış bir aynaydı.*Kesinlikle*ne yapıyorlardı

Balayımızın ne kadar mükemmel olduğuyla övünmek zorunda kaldığımda bunun iyi görüneceğini bildiğim için bir fotoğrafını çektim.

İçeride, kendimi açıkta kalmış bir sinir demeti gibi hissettim.

Sebastian'ın bu yolculuk için ne planladığını bilmiyordum. Sonunda ne zaman bana geleceğini, sahip olduğumuz her şeyi tüketmek isteyeceğini bilmiyordum. Tek bildiğim, ben duş alıp en az iki saat uyumadan önce yaparsa onu balkondan aşağı iteceğimdi.

Ama bana ikinci bir bakış bile atmadı. İki kişilik küçük otel masasına oturdu, çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve işe koyuldu.

Ne kadar çok işi olabileceğini merak ederek ona göz kırptım. Her zaman teknolojiye yapıştırılması gereken yerde ona ne yaptırdılar? Yeni karısına ilgi göstermesi onu öldürür müydü?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duş almaya karar vererek onu silkeledim. Bitirdiğimde yüzüme makyaj yaptım, Sebastian sonunda bana tekrar bakarsa beni en iyi halim olarak görmek isteyeceğini biliyordum.

*"O çilleri kapat, Lily,"*annem söyledi.*"Erkekler kusurları sevmez."*

Ve her zaman yaptım. Cildim benden nefret ediyordu ve ben de benden biraz nefret ediyordum ama bu sadece beş yıldı. hayatta kalabilirdim.

Harika kokmamı sağlayan lavanta ve vanilya losyonlarını sürerek zaman harcadım. Banyodan ipek bir atlet ve şortla çıktım, mükemmel vücudumu sergilerken hala rahat olmaya çalışıyormuşum gibi görünüyordum.

Sebastian başını kaldırdı ve gözleri normalden yarım saniye daha uzun süre oyalandı, sonra dizüstü bilgisayarına geri döndü.

Kendimi üzgün hissettim. baktım*Kesinlikle*nasıl yapmam gerekiyordu. Boyalı sarı saçlarım baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm bir şekilde omuzlarımda oturuyordu. İpek pijamalarım seksiliğin somut örneğiydi. Bu*meli*çalıştı.

Sonra bitkinliğim bastı ve şu anda seks fikriyle ilgileniyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım için mutluydum. dinlenmeye ihtiyacım vardı. Süiti geçip yatağa uzanırken ona bakmadım. Pahalı, yumuşak çarşaflar yeni traşlı bacaklarımda cennet gibiydi ve sırf bu yüzden bile neredeyse inleyecektim.

Sebastian'ın sonunda gelip bana katılacağını merak ettim. Belki de her ne yapıyorsa onu bitirir ve bir şeyler denemek için beni uyandırırdı.

Ama sonra yapmadı.

On dört saat uyudum. Uyandığımda Sebastian yine çalışıyordu. Üzerini değiştirmişti ama yanımdaki çarşaf hiç uyumamış gibi hareketsizdi.

Bu adam insan mıydı?

Ona hiçbir şey söylemedim, sadece makyajımın mükemmel olduğundan emin olmak için banyoya gittim. Aynada güzelce makyajlı yüzümü gördüğümde, bir parça öfkeyi yuttum. Hepsini tamamlamıştım. Neden ilgilenmemişti?

Geri döndüğümde, kendimle ne yapacağımdan emin değildim. Odaklanmıştı ve ne yaptığım umurunda değildi. Ondan benimle fotoğraflar için poz vermesini istemem gerekiyordu ama beni bu kadar duygusuzca reddettikten sonra ona bakmak bile istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi düşünmeye çalışarak yatağa oturdum. Onun için yeterince mükemmel göründüğümü düşündüm, ama ne*öyleydi*onun için yeterli mi? Daha az kıyafete mi ihtiyacım vardı?

Dudağımı ısırdım ve kartlarımdan birini daha oynadım.

Bikinimi giymeden önce "Havuza gidiyorum," dedim. Aptal dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktığında beni bir an olsun görebilmesi için banyonun kapısını açık bıraktım.

Bunun yerine beni görmezden geldi.

Bir alçakgönüllülük maskaralığından başka bir şey olmayan güneş gözlüğü taktım ve transparan bir örtbas ettim. Yine de doğru yerleri sardı ve siyah takım elbisemin üzerindeki beyaz kumaş beni iyi gösterdi.

Dışarı çıktığımda banyonun kapısını çarptım ve*Sonunda*Sebastian yukarı baktı. Ağzı açıldı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Yanakları karardı ve gözlerinin de karardığına yemin edebilirdim.

Ama onu gördüğüm anda, gitmişti.

"Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordum, sözlerimin çifte anlamı onu baştan çıkarmaktı.

"Hayır, meşgulüm," dedi.

"Dün gece seni özledim."

*Ah.*Sözler tuhaf hissettirdi. Yanımda olup olmadığını bile anlayamayacak kadar dünyaya ölüydüm.

"Kanepede uyudum."

Ah, hadi ama.

"Pekala," dedim, içimdeki çalkantıya rağmen sesimi hafif ve tatlı tutarak, "her zaman yanımda olabilirsin."

"Hasta . . . bunu aklında tut."

Ve bununla işe geri döndü. Ona kaşlarımı çattım.

Cidden?

Başka bir şey söylemeden ayrıldım. Her an patlayabilecekmiş gibi hissederek havuz güvertesine doğru yürüdüm. Neden umursamıyor gibiydi*hiç?*Neden sadece lanet işe yaradı?

Oturur oturmaz telefonum çaldı ve arayanın Jessie olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

"Hey," diye yanıtladım.

"Tanrım, senin için çok endişeleniyorum. Bir şey denedi mi? Onu öldürmem gerekiyor mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bütün bu sorulara hayır," diye mırıldandım. "Bana pek bakmadı."

"Ah . . . tamam bu

harika?" "Hayır değil."

"Öyle değil?"

"Eh, belki de öyledir. Ama öyle değil. beni umursamıyor*hiç*.O bana beş saniye bile bakmayacakken ben bu işi nasıl halledeceğim?

"Sen değilsin Lily. Bu bir iş anlaşması."

"Bunu biliyorum ama cidden, onun tipi olmam gerekiyor. yapması gerekiyordu*Bakmak*bana doğru mu? sahip olmamız gerektiği gibi*bir şey*—"

Lily, bu aşk değil, dedi Jessie basitçe. "Sadece rahatlık."

"Ancak-"

"Lily, onunla evlenmek zorunda kaldın. Sana bakması seni neden ilgilendiriyor?"

Çünkü olmam gereken buydu. Annemin yapmamı söylediği her şeyi yapıyordum. Erkeklerin yapması gerekiyordu*bakım*.

"Ayrıca," diye ekledi Jessie, "onun senden önce biri olduğunu hiç düşündün mü?"

Ah.

Oh hayır.

Kalbim sıkıştı ve boğazım düğümlendi.

"BEN . . . Sanırım vermeliydim," dedim, sesim yumuşaktı.

Jessie içini çekti. "İşte bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Sen bir eşya değilsin, Lily. Sen bir insansın ve bir piyon gibi takas edilmeyi hak etmiyorsun."

"Biliyorum ve seni duyuyorum," diye yanıtladım. "Ama fazla seçeneğim yok. Hayır dersem sonsuza kadar modellik yapacaktım. Ve bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Jessie bir an sessiz kaldı ve yüzündeki endişeli ifadeyi hayal edebiliyordum: kaşları o kadar alçalmıştı ki gözleri neredeyse kapanıyordu, dudakları hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çatmıştı; Ona bu evlilikten ilk bahsettiğimde aynısı vardı.

"Ailen yanılıyor."

"Onlar," diye kabul ettim. "Ancak . . . bu evlilik benim işim Ve eğer benimle açıkça ilgilenmiyorsa, o zaman bu işi nasıl yürüteceğim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jessie içini çekti. "Peki, ondan ne istiyorsun?"

"Bu noktada? Instagram için sadece bir fotoğraf. Olmamız gereken mutlu çift gibi görünmeliyiz. Ama o bir robot gibi."

"Hm. Onu gevşetmeyi düşündün mü? İçiyor mu? Dans ediyor mu?

"Bilmiyorum."

Jessie inledi. "Bu üzerinde çalışılacak pek bir şey değil."

"Suyun bir fotoğrafını çekmeli ve fotoğrafta olmayalım diye hiç giyinmemişiz gibi göstermeliyim."

"Brüt."

"Dikkat çekmek için yalvarmaktan iyidir."

"Haklısın. Sadece . . . yap bunu. Ve güvende kalın." "Yapacağım."

"Kumsaldasın, değil mi? Eğlenceli bir şey yapıyor musun?"

"O olmadan gidebileceğimi sanmıyorum. Ama havuz güvertesine tek başıma geldim. İnsanlar çoğunlukla içiyor—"

"Hangi kanunların olduğu umurumda değil - güvenli olmayan yerde sarhoş olmamalısın."

"Bunu planlamıyordum," dedim etrafta dolaşmak için ayağa kalkarken. "Bazı insanlar sadece güneşin altında."

"Güneş kremi sürdün mü? Değilse, belki de uzak durmalısın güneş."

Ah, havuzun karşısında müzik var. İnsanlar dans ediyor." Kulağa eğlenceli geliyor. Dans etmekten hoşlanırsın."

Kıyafetime baktım.

"Bikini giyiyorum."

"Ne? Neden?"

Sebastian.

"Seni bununla gördü ve bakmadı bile?"

"Belki bir dakikalığı na yaptı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vay canına, dedi Jessie. "Ve değişmelisin. sanmıyorum şey uygundur.”

"Oraya geri dönmek istemiyorum. Çirkin alyansımın benimle dans etmeye çalışan insanları uzaklaştıracağını mı düşünüyorsun?

"Hayır, ama seni rahatsız ederlerse suratlarına yumruk atmalısın."

"Belki yaparım."

“Sadece ol*güvenli,* Lily, tamam mı?

"Gideceğim," dedim, "ve sevimli belirsiz kumsal görevimi sabırsızlıkla bekliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle yapmayacağım."

Vedalaştık ve telefonu getirdiğim küçük plaj çantasına koydum. Dans pistine götürdüm ve görüş alanıma giren yeni bir plaj sandalyesine yerleştirdim.

Gün mükemmeldi ve hava sıcaktı. Sandaletlerimi çıkardım ve dans eden kalabalığa doğru yolumu buldum. İnsanların günün geç saatlerinde neden sarhoş olup dans ettiğini bilmiyordum ama tatildeyken zamanlamanın önemli olmadığını hissediyordum. Belki onlardan bir iki şey öğrenebilirim.

Dans ederken birkaç adam bana teklif etti ama ben onları geri çevirdim. Neyse ki çoğu rahatsız görünmüyordu ve asılacak bir sonraki güzel kızı bulmaya gitti.

Haftalardır ilk defa biraz özgür hissettim. Kendi kendime eğleniyordum. Elbette, daha fazla kıyafet giymek ve daha fazla özgürlük vermek isterdim ama bu yapabileceğim bir şeydi.

Müziğin büyüsüne kapılmıştım, Sebastian'ı tamamen özlemiştim.

Plaj çantamı kontrol ederken yakınlardan bana baktığını gördüm. Bakışları o kadar yoğundu ki bir an donup kaldım, neyi yanlış yaptığımı merak ettim.

Kimseyle dans etmiyordum, kimsenin bana asılmasına izin vermiyordum ve güvendeydim.

Ben de eğleniyordum.

Sebastian'ı sikeyim. Dans etmeye devam etmek istiyordum.

Onun orada olduğunu tamamen unutamazdım. Beni dans kalabalığının dışına sürükleyecek mi yoksa ayrılacak mı diye merak etmeye devam ettim.

O da yapmadı. O sadece izledi.

Ben dans etmeye devam ederken ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Her dönüşte ona dönüp bakardım, sadece onun bana daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla baktığını görürdüm. Neredeyse yüzünde bir sırıtma belirtisi gördüğümü sandım. Geldiği kadar hızlı gitti ve mesafenin bana oyun oynadığından emin değildim - ama beklediğim gibi cephede bir çatlak gördüğüme yemin edebilirdim. En azından yaptığımı umuyordum.

İşte o zaman bana çarptı. Gördüklerini beğendi.

Bir anda kendimi biraz daha güçlü hissettim. Buraya geldiğimizden beri beni görmezden gelmişti ama bu beni görmezden gelmesi değildi. bana bakıyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ölü

Sonunda kendinden emin adımlarla yanıma geldi ve bileğimi kavrayarak beni durdurdu.

"Odaya geri dön."

Kalbim onun ilgisi altında hızla atıyordu. Tüm düşünceler uçup gitti çünkü Sebastian bana kararmış, ilgili gözlerle bakıyordu.

Ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Beni oradan sürüklemeden önce çantamı almaya ancak vaktim oldu. Benden gerçekten hoşlanmadığını biliyordum ama o*öyleydi*beni cezbetti ve bazıları için bu neredeyse aynı şeydi. Tüm isteyebileceğim buydu.

Sessizdi, fazla sessizdi ve benim için işine fazla düşkündü. Ama o seksiydi ve biz evliydik. Onunla yatmak umurumda değildi. Yapabileceğim daha kötü şeyler vardı.

Asansör kapıları kapanır kapanmaz beni öptü. Düğünümüzden çok farklıydı. Kaba ve vahşiydi ve tek bir anlama gelebilirdi.

O üzerimde yükselirken metal duvara bastırıldım. Öpücükleri sert ve iştah açıcıydı, ağzı benim daha fazlasını istememe neden olacak kadar büyük bir baskıyla dudaklarımın üzerinde hareket ediyordu.

Görünüşe göre harika bir öpüşüyordu.

Dilini alt dudağımda gezdirdiğinde ağzımdan kaçan utanç verici iniltiye engel olamadım. Buna karşılık, sanki ağırlığıyla beni tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi, bana daha çok bastırdı.

Sonra asansör haince çınladı ve beni odaya sürüklemek için uzaklaştı.

Yatağa düştüğümde neyle karşılaşacağımı biliyordum. Cinsel buluşmalarım, bir adamın beni yaklaşık beş saniyeliğine kurtarmaya çalışmasını, abartılı, sahte bir orgazm ve ardından anında penetrasyonu içeriyordu.

Ve ben bununla iyiydim.

Tabii ki kimse bana neyin normal olduğunu söylemedi ama hepsi aynı ritmi takip eden üç erkekle yattıktan sonra, birinin duyduğu en iyi orgazmı taklit etmek için hazırlanıyordum.

Sebastian üzerimdeydi, beni kabaca öpmeye devam ediyordu. Elleri geziniyordu ve göğsümü ellerinden biriyle avuçladığında bundan zevk aldım.

Ama sonra geri çekildi.

"Ne istersin?" O sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soruyu pek anlamayarak ona baktım. "Ne?" "Seksle. Ne istersin?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek orada oturdum. Sonunda, “O kadar da önemli değil. Sadece iyi hissetmeni istiyorum."

Sebastian'ın ifadesi neredeyse ihanete uğramıştı. Panikledim bir an, her şeyi mahvettiğimi düşündüm. Ama sonra başını salladı ve "Hayır." dedi.

"HAYIR?"

“Bu sadece benimle ilgili değil. Bunu istemiyorum.

Buna ne demeliydim? Hiç kimse bana neyi sevdiğimi sormamıştı ve benim sevdiğim şey, sarılmış ve başucu çekmecemin dibine gizlice yerleştirilmiş mavi bir vibratördü. Kontrol kendi elimde olmadığında neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Onu tarif edecek kelimelerim de yoktu.

Kararsızlığımı hissetmiş olmalı ki, "O zaman hallederiz," dedi. Beğenip beğenmediğini bana söylemek zorundasın."

Bunu daha önce duymuştum ama erkekler genellikle bana istediklerini elde edebilmek için bitiş çizgisine giden bir yarışmış gibi davranırlardı.

Eli yan tarafımda gezindi, parmak uçları karnımda ve kalçalarımda hayaletimsi dokunuşlar bıraktı. Bikinimin çizgisine doğru ilerledi ve uyluğumun iç tarafını nazikçe okşadı. Yavaşça kumaşı hareket ettirdi, nazik parmakları klitorisimi okşuyordu.

Ve hissetti*iyi*.

Eli, birlikte olduğum herkesten çok daha yavaş hareket etti. Yeterince güçle klitorisime bastırdı, etrafında döndü ve ardından tatmin edici bir hareket ritmiyle yukarı ve aşağı hareket etti.

Çok iyi hissettirdi ve vücudum devreye girmeye başladı. Çekirdeğim sıkıştı ve ıslandı. Nefes nefese kalmıştım ama bundan kurtulmam biraz zaman alacaktı.

Muhtemelen onun için çok uzun.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama yine o yumuşak, zevkli hareketle klitorisimin üzerinden geçerken inledim.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim, sesim hissettiğim katıksız zevkten dolayı soluk ve hafifti. "Yapabiliriz..." başka bir inilti kaçtı ağzımdan, "seni ne iyi hissettiriyorsa."

“*Bu*beni iyi hissettiriyor."

*Ne?*Yalan söylüyor olmalıydı. Seks böyle olmuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama devam etti: parmakları mükemmel bir ritimle çalışırken dudaklarımı, boynumu ve göğüslerimi öptü. Nefes nefeseydim, orgazm beklentisiyle vücudumun kasıldığını hissediyordum.

"Ah, devam et!" Bağırdım. "Tam orada!"

Klitorisime mükemmel bir şekilde daha fazla baskı uygulayarak hareketlerine devam etti.

"Siktir, Lily. Çok güzelsin. Benim için gel tatlım.

Vay be.

Bu sözler beni, şimdiye kadar hissettiğim en büyük orgazmlardan birine çarparak uçurumdan aşağı yuvarladı.

Adını haykırıyor, yataktan fırlıyor ve vücudumun her bir sinir ucunun zevkle patladığını hissediyordum. Yıldızları gördüm ve vücudum titredi. Vibratörümün bana verebileceğinden daha iyiydi.

Ve hepsi kocam yüzündendi.

Rüya gördüğümü sandım.*Bu sadece oldu mu? Gerçekten bitirmemi sağladı mı?*

"Daha fazla ister misin?" diye sordu, sesi boğuktu.

"Seni istiyorum," dedim. Ve bunu kastetmiştim. Onu içimde istiyordum. Az önce bana yaptığı gibi onu parçalara ayırmak istedim.

"Emin misin? Acelem yok.

"Kesinlikle eminim."

Yüz ifademde bir yalan belirtisi bulmaya çalışmak için geri çekildi. Bir tane bulamadı.

Sadece bir prezervatif kapmak için benden bir saniye indi, ki bu şaşırtıcıydı. Evli olduğumuzdan beri onlardan kurtulmaya çalışacağını düşündüm.

Yapmaması biraz sıcaktı.

Kıyafetlerini o kadar yavaş çıkardı ki öleceğimi sandım. Ama bakılacak kadar mükemmeldi. Sadece bir tutam kılla birlikte geniş göğsü. Muhteşem kıçı ve uzunluğu beni ona dikmişti.

Ayağa kalktım ve hala mayomun içinde olduğumu fark ettim. Ona yetişmeyi planlayarak örtümü çıkardım ama ellerimi durdurdu ve "Bu benim işim" dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ama sonra elleri tekrar tenimde gezinerek kalçalarıma, karnıma ve sonra sırtıma dokundu. Mayomun üstünü tek hareketle çıkardı ama üstümden sürükledi. Malzemeyi odanın diğer ucuna fırlatırken gözleri göğüslerime kilitlendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzını bire indirdi, gergin meme ucunu nazikçe öptü ve içime bir zevk sarsıntısı gönderdi.

Bikini altımda durarak karnıma doğru ilerlemeye devam etti. Kumaşı kavradı ve kalçalarımdan aşağı indirdi, bunu yaparken elleri tenimde geziniyordu.

Tamamen çıplakken titriyordum. Amım ıslaktı ve onun için ağrıyordu, özellikle de vücuduma bu kadar iştahla baktığında.

Onu ensesinden tuttum ve beni öpmesi için aşağı çektim. Üzerime uzandı ve beni mükemmel bir baskıyla şilteye sabitledi. Bacaklarımı açtım, kendimi onun bana girebileceği yere doğru çevirdim.

Daha önce bir erkek için hiç bu kadar ıslanmamıştım. Genellikle, nüfuz etmeye başladığımızda, boyutları ne olursa olsun, onları almaya asla tam olarak hazır değildim.

Ama bu sefer hazırdım. Aslında buna ihtiyacım vardı.

Sebastian yavaşça içime bastırdı, yavaş yavaş beni doldurmaya çalışıyordu. Bir sanat gibiydi, ya da belki de bir çeşit mükemmel işkence. Kontrolü nasıl kaybetmediğini bilmiyorum ama belli ki soğukkanlılığını yatakta bile koruyordu.

Acaba kırabilir miyim diye düşündüm.

"Nazik olmana gerek yok," dedim. Sert olması umurumda

değil. Ve yapmadım. En azından bu sefer değil.

O yanımda olduğu sürece.

İçinde bir şeyler koptu. O sırada bana çarptı ve o dışarı çıkıp tekrar vurmaya başlamadan önce kendimi tam ve tamamlanmış hissetmek için bir anım oldu.

Yıldızlar geri döndü. Sekste hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. Hiç bu kadar zevk almamıştım. Birinin beni bu kadar ham ve tutkuyla becermesini hiç istememiştim.

Sebastian nefes nefese kaldı ve hızlı tempolu hareket, her zaman mükemmel şekilde şekillendirilmiş saçlarından bir tutamı yerinden oynattı. Bu dağınıklık, şimdiye kadar ondan gördüklerimden o kadar farklıydı ki, buna tanık olmaktan onur duydum.

Onurlandım ve çok tahrik oldum.

İçimdeki tüm doğru bölgelere vuruyor, beni sıkılaştırıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir şeye inşa ediyordu. Benim için seks böyle değildi, ama her şeyden çok bunun nereye varacağını görmek isteyerek bıraktım.

Ve beni becerdiği gibi, başka bir orgazm içimi parçaladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıldızları ikinci kez gördüğümde tüm vücudum kasıldı. Adını inleyerek bağırdım ve defalarca içime girmeye devam ederken ne kadar iyi hissettirdiğini inledim.

"Ah,*Kahretsin,*Lily," dedi ve onun da kırıldığını görebiliyordum. Gelirken inledi, kalçaları tekrar içime tam olarak oturana kadar dönüşünü yavaşlattı. İçimde kıvrandığını hissedebiliyordum.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve ne kadar darmadağınık göründüğünden tamamen büyülenmiştim. Saçları dağınıktı, zeytin teni parlıyordu, kasları gergindi.

O an içimi açıp ona söylemek istedim.*her şey*-daha önce kimse böyle olmamıştı, daha fazla konuşabilmeyi ne kadar isterdim ve çalışmamızı ne kadar çok isterdim.

"Uykuya ihtiyacım var," dedi, hâlâ nefes nefeseydi. "Kanepe rahat değildi."

"Yanımda bir yer var," dedim ona gülümseyerek. Bu içten bir gülümsemeydi ve kendimi teklifimi kabul edeceğini umarken buldum.

Başıyla onayladı ve kendimi piyangoyu kazanmış gibi hissettim.

Sebastian kendini benden çekip banyoya gitti ve işini bitirdikten sonra kapıyı benim için açık bıraktı. İçeri girdim, işlerimi yaptım ve çıkmadan önce makyajımı düzelttim. Sebastian yatakta uzanmış telefonuyla konuşuyordu.

biraz söndürdüm. "Bundan sonra sarılmak yok mu?" Utangaç bir sesle sordum.

Sebastian bana baktı ama gözleri düğündeymiş gibi uzaktı. Ancak yavaşça başını salladı ve bir kolunu kaldırdı. Kendimi onun içine soktum, sıcaklığının ve sağlam vücudunun tadını çıkardım.

Ama yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyordum.

Sevimli bir adam olup olmadığını merak ettim. Belki bunu kibar olmak için yapıyordu, ama içimden ondan uzaklaşıp yatağın kendi tarafıma doğru yuvarlanmayı bulamadım. O performanstan sonra ona tekrar dokunmak istedim.

Belli ki bende bir şeylerden hoşlanıyordu. Belki de mayo ve transparan örtüydü. Belki de danstı. Sebep ne olursa olsun, beni bir değil iki kez getirebilecek bir adamla evli olacak kadar şanslıydım.

İlgisini canlı tutmam gerekiyordu.

Başımı göğsüne yaslayıp uyuklarken gerçek ben hakkında ne düşüneceğini merak ettim. İnek, şiirsel, kitap kurdu versiyonunu ister miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaptığını hayal ettim.

Sonra uyandığımda yalnızdım.

Sebastian beni tamamen görmezden gelerek yine çalışıyordu. Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Önceki gece olanları hayal etmiş miydim? Sahip olduğumuz o kıvılcımı hayal etmiş miydim?

"Tekrar çalışmak?" diye sordum sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Bu hayır eğlence."

"Meşgulüm," dedi. "Havuza inip eğlence."

"Benimle gelmek istemiyor musun?"

İçeri, sesi sinirli geliyordu. O sırada telefonu çaldı.

"Özür dilerim," dedi ayağa kalkarak. O balkona çıktı ve ben konuşmasının başladığını duydu. Hey, Heather, dedi yumuşak bir sesle, önemli bir şey mi kaçırdım?

Bir an ne duyduğumu anlamadım. Sonra bana çarptı.

Aman Tanrım. Jessie haklıydı. O *yaptı* birisi var

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizce ayağa kalktım ve biraz yalnız kalmak için banyoya gittim. Kalbim midemdeydi ve kusmak istedim.

Neden onunla yattım? Neden Jessie'yi dinlemedim?

Bunu neden yaşadım?

Balkon kapısının kapandığını duydum ve doğruldum. Üzüldüğümü bilmesine gerek yoktu. Annemin dediği gibiydi: Hanımlar duygularını baş başa gösterirlerdi.

Yavaş adımlarla balkona çıktım. Ama sonra durdum.

"O kimdi?" Diye sordum.

"Asistanım," dedi bana bakmadan. "İşleri halletmeme yardım ediyor."

Ah, eminim öyledir.

Kafamı salladım ve laptopumu alıp balkona çıktım. Ben. Yapmam gereken bir Instagram gönderisi vardı.

Aptalca ve belirsiz bir şey kustum, Sebastian ve benim gerçekte olduğumuzdan farklı nedenlerle kamera hazır değildik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yorumlar gelemeden uygulamanın sekmesini kapattım.
Onları telefonumda duyduğumda, onu da kapattım.

Herkes Sebastian ve benim mükemmel olduğumuzu düşündü. Mutlu. Ama sadece kızgındım.

Kelime işlemcime döndüm. Bu acıyı bir şekilde gidermem gerekiyordu ve yazdığım hayran kurguları yeterli değildi. Hayır, sıfırdan yarattığım kendi hikayeme ihtiyacım vardı.

yazmaya başladım

Saatler sonra, kalbimin üzerinde bir bölüm ve yara bandı vardı.

Fotoğraf: Battaniyenin göründüğü bir kumsal. Lily'nin bacakları görülüyor ama başka bir şey yok.

LilyRMartin: Koca ile kum ve güneş! Bir fotoğrafımızı koyardım ama düzgün değiliz *sırıtan emoji*

TS13fan*:*Kelimenin tam anlamıyla ikiniz için bir hayran hesabı yapacağım.

Ben takıntılıyım!

Testere fabrikası:ooh, BAHARATLI!

Kullanıcı837363230:bana karşı terbiyesiz ol *on sırıtan emoji*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci bölüm

Dört yıl sonra

Sebastian ve Lily Miller'ın evliliğine geri dönüp
bakmak Yazan Elana Marsh
Sebastian'ın Lily'den onunla evlenme teklif ettiği zamanı unutmak zor. Instagram'ı, ilk günlerinden başlayarak güzel fotoğraflarıyla doluydu.
ta ki muhteşem üç karatlık pırlanta yüzüğünü görene kadar.
Daha da şaşırtıcı olan, ailesinin desteğiydi. Electronic Point'in sahibi Allen Roberts'ın Los Angeles kalabalığı için bir sır değildi.
ana rakibi Miller Industries ile uzun yıllar sorunlar yaşadı. Bay Roberts, oluşmakta olan tekelin boykot edilmesi çağrısında bulundu ve şaşırtıcı sayıda insan onu dinledi.
Ancak Lily ve Sebastian'ın aşk hikayesinden sonra hem Bay Roberts hem de Bay Miller düşmanlıklarını bir kenara bıraktılar ve hatta Bay Roberts, Miller'ın izin vermesine izin verdi.
Industries, iki kuruluş kendi isimlerini koruduğu sürece şirketini satın alıyor. Her ikisi de çocuklarının sevgisini hayatlarının sonu olarak kabul etmişti.
anlaşmazlıklar
O zamandan beri Sebastian ve Lily hayallerindeki hayatı yaşıyorlar. Düzenli olarak birlikte tatil yapıyorlar ve Lily kendini üç milyon takipçinin başında buldu, bu eşik bu hafta kırdı.
Birçoğu sordu, sırada ne var? Sebastian ve Lily'nin nihayet mükemmel ailelerini tamamlayacak çocukları ne zaman olacak? Şey, içeriden biri bize söylüyor
çok yakında denemeye başlamak için hazırlar. . .

100 yorum

Bulldog1996: Yavaş bir hafta mıydı yoksa ünlü haberleriyle ilgili bir şey miydi? Bu ikisi kimin umurunda?

SebandLily4ever: Bir, BEN Yapmak! Ben sahibim takip etti onlara o zamandan beri BAŞLANGIÇ Sadece gördüğün zaman aşkı sevmiyorsun.

BamaFan01: O çok ateşli. Kahretsin, ve o bir model miydi? Dostum şans eseri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cennetim, Los Angeles'ın kuzeyindeki, duvarlarında çiçeklerin büyüdüğü ve sadece birkaç seçkin masası olan kahve dükkanıydı.

Jessie ve ben her pazartesi orada buluşurduk. Son zamanlarda tezi üzerinde çalıştığından beri başarısız olmuştu ya da ıskalamıştı, ama yine de pazartesi günleri görev bilinciyle dükkana geliyordum.

Bugün içeri girer girmez Jessie'nin kızıl saçlarını gördüm. Dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Biraz haksız yere sinirlenmiş hissederek havayı dışarı verdim. Jessie'nin artık bana ayıracak vakti yoktu ama geleceğini daha iyi hale getirmek için özenle yüksek lisans derecesi üzerinde çalışıyordu; Bunun için ona kızamazdım ama bu, böyle anların verdiği darbeyi azaltmadı.

Kahvelerimizi aldım ve sessizce yanına oturdum. Yanağımın içini çiğnedim, üzerinde çalışmak için kendi dizüstü bilgisayarımı getirmediğime pişman oldum. Bundan sonra kayınpederimle bir toplantım vardı ve ne hakkında olursa olsun bir iş toplantısına kendi kişisel cihazımı getirme riskini almak istemedim.

Bu konuda sandığımdan daha gergindim. Genellikle Miller Industries beni işlerinin dışında tuttu. Ben onların şov midillisiydim ve Sebastian'ın kol şekeriydim. Tüm ödevlerim, Sebastian'la olan takvim davetiyeleri aracılığıyla damlatıldı. Ofise gitmek zorunda olmam normal değildi.

Jessie'ye henüz söylememiştim. Çoğunlukla meşgul olduğu için, ama kısmen de bunun o kadar da önemli olmayacağı umuduna tutunduğum için. Belki de saçımı boyamam ya da biraz kilo vermem söylenirdi.

Bunu halledebilirdim.

süreceöyleydiciddi bir şey.

"Üzgünüm." Jessie'nin sesi beni endişeli düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İçeri girdiğini gördüm. Bu paragrafı bitirmem gerekiyordu."

Başımı salladım ve içkisini ona doğru kaydırdım, bacağım suyun altında sallanıyordu.

masa. "Bu harika," dedi bir yudum aldıktan sonra. "Teşekkür ederim." "Evet, sorun değil," diye yanıtladım dikkati dağılmış bir şekilde. "Bir şeyler mi oluyor?" diye sordu, kaşları çatıldı. "Sen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakmak . . . gergin."

"Mühim değil . . . belki," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum." Jessie'nin kaşları kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir saat sonra Miller'ın şirket ofisinde bir toplantım var."

"Ah," dedi Jessie, "seni başka bir beş yıllık kontrat için kandırmak üzereler mi?"

Midem kasıldı. "Hayır, sanmıyorum. buna evet demem zaman."

Jessie bana inanmadığını gösteren bir bakış attı.

"Gerçekten yapmayacağım. Birleştirme yapılır. Mirasımı bir yıl içinde alıyorum." "Hala tutabilirler."

"Bir anlaşmamız var," dedim kollarımı kavuşturarak. "Ve yoktu eklemelerle ilgili herhangi bir şey.

"Onlara gerçekten güvenecek misin?"

Buna diyecek bir şeyim yoktu ama beni başka bir sözleşmeye zorlamaya çalışsalar bile hayır diyebilirdim.

Benim durumum da dahil olmak üzere dört yılda çok şey değişti. İmkanı olmayan ve ne yapacağını bilemeyen kız gitmişti. Babam mirasımı elinde tutsaydı, beni kırmazdı.

Ama Jessie'nin bundan haberi yoktu ve fırsatlarımı içimde, en yakın arkadaşlarımdan bile korudum. Bu günlerde ne yaptığımı neden kimseye söylemediğimi bilmiyordum ama ne zaman denesem kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Takma adla kariyer yapmak planım değildi ama bir bakıma beni kurtarmıştı. Her zaman yazmıştım ama balayından sonra bir şeyler değişti ve sefaletim o kadar cesur ve karanlık bir hikaye yarattı ki, ondan bir kitap anlaşması ve şimdi bir TV programı aldım. İsimsiz kalmak için tüm röportajları reddetmiştim, ancak kimsenin yazarın kim olduğunu bilmemesine rağmen insanların diziye olan ilgisini artırıyor gibiydi.

Bir sonraki George R. R. Martin olmak için sıraya giriyordum. Özellikle de kıçımı kaldırıp son kitabımı yazmadıysam.

"Bu yüzden . . " Jessie boğazını temizleyerek konuşuyordu. "Ne düşünüyorsun bu?"

Omuz silktim ve tahta sandalyeye yaslandım. Bilmiyorum. Belki Sebastian ve benim için yeni bir tatil mi?

Jessie gözlerini devirdi. "Sanki bu çok kötü. Bir tatil için öldürürdüm.

Sebastian ve benim yaptığımız tatiller*tatiller*. Sebastian bütün gün toplantılara kilitlendi, ben de birbirimize delicesine aşık olduğumuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçmalığını sürdürmek için mükemmel Instagram çekimleri yaptım. Sonra gün batımında sevgi dolu fotoğraflar çeker, karşılıklı odalarda uyurduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aynı odada yatardık ama o her gece saat onda eve geldiğinde buna dayanamazdım. Kalbim bana onun başkasıyla olduğunu söyledi.

Kendi başıma daha iyi uyuduğum için bir bahane uydurdum.

Yine de Jessie'ye bir şey söylemedim. O diploması için borca girerken ben sahilde olmaktan ve işim için Instagram gönderileri yapmaktan şikayet ediyordum - sefil olsam bile. Onunkinin ne kadar zor olduğunu bildiğim halde "kolay" hayatımdan şikayet etmek istemiyordum.

"Sorabilecekleri bir şey var," dedim, midemdeki düğüm geri gelirken.

"Ne?" diye sordu. "Çıplak fotoğraflar

mı?" "Bir çoçuk."

Jessie ilk kez şok olmuştu. Gerçekten ve gerçekten şok oldum. Gözleri dışarı fırladı ve alnındaki stres damarı şişti. "Senin gibi . . . çocuğun var mı?"

"Popüler bir yorum oldu. Bununla ilgili bir haber

yayınlandı." "Bunu yapamazlar. Hayır dersin, değil mi?

"Tabi ki isterim." Ve bunu kastetmiştim. Kendi ailem sevgi dolu değildi. Annem mesafeli ve imaj odaklıydı. Babam sürekli işteydi. Bunu özellikle Sebastian gibi iş odaklı bir adamla tekrarlama fikri midemi bulandırıyordu.

Ama Jessie'ye göre, ailemin mükemmel küçük kızı olma ünüm vardı. Tanıdığı Lily'nin başka seçeneği yoktu ve her şeye evet derdi.

Ve hala farklı biri olmaya çalışıyordum.

Kafamda hayır derdim. Onları azarlar ve orta parmağımı dünyaya kaldırarak gün batımına doğru koşardım. Ama gerçekte, bunu yapmaya hazır olmadan önce halletmem gereken bir sürü yarım kalmış iş vardı.

Gerçekten gündeme getirmediklerini umuyordum.

Biliyorsun bırakabilirsin, diye hatırlattı Jessie. Bunu beni her gördüğünde söylüyordu.

"Biliyorum ve yapacağım."

Buna inandım ve bir yıl içinde ayrılmak için bir şeyler alıyordum. Ama Jessie ayrıntıları bilmiyordu, bu yüzden başını sallayıp dizüstü bilgisayarına odaklandığında onu suçlayamazdım.

Uzun zamandır bana inanmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Miller'ın şirket ofisi, şehir merkezinin ortasında yer alan şık, yüksek bir binaydı. LA silüetine en iyi ek olması gerekiyordu.

Gördüğüm en çirkin şey olduğunu düşündüm.

Dört yanında pencereleri olan uzun bir kutuydu. Hepsi bu kadardı - sadece yarı boş duran ve Miller adını taşıyan başka bir bina. Küçük bir parkın yerini aldı ve şehre göz alıcı bir görüntü verdi.

Otopark berbattı ve lobiye varmadan önce sıcakta yarım mil yürümek zorunda kaldım. Mükemmelden daha az görünürsem Martin Miller'ın beni gerçekten öldüreceğinden oldukça eminim, bu yüzden toplantıya gitmeden önce serinlemek için lobideki banyoda durdum.

Kocam ve ben asansörde tanıştık.

Sebastian hala düğün günü gibi görünüyordu. Dış görünüşü asla çatlamadı ve duyguları olup olmadığını veya babası tarafından yapılmış bir robot olup olmadığını merak etmem gerekiyordu. Dört yıldır evliyiz ve hiç konuşmadık. Zaten beni tanımakla pek ilgilendiğini sanmıyorum.

Evliliğimizdeki tek şaşırtıcı şey, rastgele yaptığımız seksti.
vardı.

Balayında yaşananların gerçekleşmesi uzun zaman aldı.
Tekrar. Aylarca radyo sessizliği ve birbirimize garip bakışlar oldu. Ama sonunda, işte kötü bir gün olduğunu tahmin edebildiğim bir günün ardından, Sebastian eve geldi ve beni öptü ve olay oradan ayrıldı.

Dört yıldır bu böyle devam ediyordu. Bunu ne zaman başlatacağını asla bilemedim ve nadiren de yapardım. Diğer kadınlar arasındayken olduğunu düşündüm.

Tasarımcı çantamı bir cankurtaran halatı gibi tutarak asansörde ona baktım. Bana bakmadı, bir kez bile.

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?" Diye sordum. Sesim sakindi ama kalbim göğüs kafesimin içinde atmaya başlıyordu.

"Hayır," dedi Sebastian.

"Gerçekten mi?" diye sordum gerçekten şaşırarak.

Bana baktı, yüzü hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Bilseydim bir konu satırı koyardım” diye yanıtladı.

"Her zamanki gibi harika bir haber olacağına eminim." Bugünlerde hafif, havadar sesimi kullanmak zordu. Alay olarak kaçmadığından emin olmak için gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Asansördeki sessizliğin geri gelmesiyle göğsüme tanıdık bir boşluk yerleşti. Asla fiziksel bir seviyenin ötesinde bağlantı kurmamıştık ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu bana ne zaman hatırlatılsa göğüs kemiğimin altında bir ağrı hissettim.

Sanki bir şeyler ters gidiyordu, sanki dört yıllık evliliğimde bir şeyleri kaçırmışım gibi. Ama bizim için umudum tükenirken, göğsümdeki bu acı verici zonklama daha da yoğunlaştı.

Asansör kapıları açıldı ve sonunda en üst kattaydık. Sisle kaplanmış şehir silüeti uzanıyordu; Yerden tavana cam kapılardan manzaraya bir an hayran kaldım.

Los Angeles evdeydi. Hayatım boyunca burada yaşadım ve başka bir yerde yaşamayı hiç düşünmedim. Koşuşturma hoşuma gitti. Nereye gittiğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Sıcaklığını beğendim. Artı, bugünlerde meşgul olmasına rağmen tek arkadaşım buradaydı.

Martin'in sekreteri bizi bir toplantı odasına götürdü. Kayınpederimi, yanında kendi babamla, müstehcen derecede uzun bir masanın ucunda otururken gördüm.

*Oh hayır.*Bu ikisinin aynı odada bulundukları tek zaman, bir şeyi tartıştıkları zamandı:

Sebastian ve ben.

Babam saçsız, kısa boylu bir adamdı. Birleşmeden beri daha fazla stres altındaydı ama hisse senetlerine göre şirket iyi gidiyordu. Sebastian ve ben, insanların Electronic Point veya Miller Industries'den alışveriş yapmasını sağlayan sosyal medya aşk hikayesiydik.

Babamın Miller Industries'i hâlâ düşman olarak gördüğünü biliyordum. Samsung ve Apple gibi şirketlerle sözleşme yapmakta zorlanan küçük çaplı bir elektronik distribütörüydük. Miller Industries, herkesin bildiği büyük bir zincire sahipti.

Biz şehirleri eklerken yukarı çıkmamızı engellemeye çalıştılar. Ben doğduğumda babam birkaç yeri yönetiyordu ve ben yürümeye başladığımda annem vücudunu standartlarına geri döndürmeye çalışıyordu. Çocuk model olacak kadar çekici olduğum için sadece bir yük ve para kazanma yoluydum.

Artık Miller Industries ülkedeki bütün büyük şehirlerdeydi. Babamın lokasyonları hâlâ Electronic Point adını taşıyordu ama biz Miller Industries ailesinin bir parçasıydık.

Tıpkı olduğum gibi - ya da olmam gerektiği gibi.

Yüzüm belli etmese de paniklemiştim. Oradaki her tanrıya, dört yıl önce bana verilenden daha bağlayıcı olan başka bir sözleşmeye itilmek üzere olmadığım için yalvarıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oğlum, Lily," diye söze başladı Martin, yüzünde bir gülümsemeyle. "Mutlu yıl dönümleri."

Yıldönümümüz müydü? Olursa Instagram'da paylaşmam gerekiyordu. Kahretsin, bunun için miydi? Sosyal medya gönderisi yapmadığım için mi azarlanacaktım?

Sebastian, "Teşekkür ederim," dedi, sakin bir sesle.

"Evet, teşekkürler," dedim marka model gülümsememi takınarak. "Hatırlanmak çok güzel."

"Elbette. Nasıl unutabiliriz?" diye sordu. "Ama tabi ki ikinizi de sırf bunun için buraya getirmedik. Böylesine neşeli bir günde bu haberi size vermek zorunda olmam talihsiz bir durum."

Haberler? Ne haberi?

Sebastian, "Sorun değil," dedi. "Biz her zaman müsaitiz."

ah. Daha çok*O*her zaman mevcuttu. İş dışında bir hayatı varmış gibi değildi.

"Teşekkür ederim oğlum. İşte tam da bu yüzden seni bu iş için istiyorum." Sebastian beklentiyle babasına baktı.

Kendimi hazırladım.

"Nashville'de ağırlıklı olarak Electronic Point için yeni bir şirket ofisi açıyoruz. Şirketin CFO'su olarak burayı denetlemen için seni bir yıllığına o yere taşıyorum."

Göz kırptım. CFO? Sebastian şu anda sadece bir yönetmendi. Bu bir*büyük*terfi. Ona baktım, ifadesinin gurur ya da heyecan olmadığını fark ettim.

Panik oldu.

Sebastian terfi konusunda neden paniğe kapılsın ki? Ofiste geçirdiği uzun saatler boyunca bunun için çalıştı. bu onun yaptığı şeydi*aranan*.

"Ve Lily," dedi Martin, bana nazik olmayan bir gülümsemeyle, "bu, kocana ne kadar bağlı olduğunu kitlelere kanıtlaman için harika bir fırsat. Ülke çapında hareket etmek büyük bir sorumluluktur."

Kulaklarıma inanamayarak ona döndüm.

Benim de gitmem bekleniyordu.

Tüm vücudum isyan etmek istiyordu. Ayrılmak istemedim. Hayatım Los Angeles'taydı. Tüm bildiğim Los Angeles'taydı. Babamın şirketi daha ülkenin o tarafında başlamamıştı, öyleyse neden orada bir ofis açıyorduk?

Çığlık atmak, ağlamak ve yaptığım her şeyi yapmak istedim.*meli*mahvolduğumu düşünürsek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sakinleşmem gerekiyordu. Bir model kızı. Bir örnek

eş.

*HAYIR*duygular.

"Bu . . .

büyük bir fırsat," dedim. Endişe midem de kabarı yordu.

Sebastian bana baktı. Daha iyisini bilmeseydim, o olduğunu söylerdim kızgın Belki babasına, belki de bana. bilmiyordum

Ama sonra Martin'e döndü ve "Öyle. Teşekkür ederim."

İşte taşınma planlarınız. Sebastian, yeni ofise ilişkin beklentilerin yer alıyor. Lily, planların aynı görünmeli. Bunları dikkatlice okuduğunuzdan emin olun."

ah. Kâğıtları aldım ve geldiğim an atmayı planladım.

abilir.

Babamın gözleri benimkilerle buluştu ve dudağım bir an titredi. O biliyordu

bu bana ne yapıyordu. Bu evlilikten nefret ettiğimi biliyordu ve evliliğim biter bitmez kaçacağımı da biliyordu.

Nashville'de olsam bile.

Çözmem gereken çok şey vardı. Temsilcilerimin ve editörlerimin taşındığımı bildiğinden emin olmalıydım. Yeni bir Posta Kutusu almalı ve başka hiç kimsenin takma adımı öğrenmemesi için sorunsuz bir şekilde geçiş yaptığımdan emin olmalıydım. kitap serimi koyamadım,*Fuar Orijinalleri,*riskli.

Gizlice eşyaları nasıl hareket ettireceğime dair kafamda planlar yaptım. Toplantının geri kalanının bulanık erkek sesleriyle geçtiğini düşünmekle o kadar meşguldüm ki. Bittiğinde Sebastian'ı zorlukla takip edebildim.

"Yarına kadar hazır olur musun?" diye sordu. Gözlerimi kırpıştırdım, unutmamak için planlarımı zihnimde biriktirmeye çalıştım.

"Ne için hazır?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçini çekti. “Hemen bir ev bulmamız gerektiğini söylediğimde beni dinlemiyor muydun? Nashville bir satıcı pazarıdır. Bir ev satın almak zor olacak.”

“Neden satın alıyoruz?” Diye sordum. "Yalnızca bir yıldır oradayız."

Allen ısrar etti, dedi Sebastian, sesi gergindi. "Kök salıyormuşuz gibi görünmeliyiz."

"Babam mı alıyor? Neden olmasın?”

Sebastian dişlerini gıcırdattı. "Gerçekten dinlemiyor muydun?" Başımı salladım.

"Yapabileceğimi söyledim ama bana bunun hareketli bir hediye olduğunu söyledi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sebastian'ın doğrudan bir ev almasına karşı çıkmamaya çalıştım. Yönetmen olarak çok para kazandı. CFO olarak ne kadar kazanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sebastian, "Nerede yaşadığımız konusunda bir fikriniz olduğunu varsayıyorum," dedi.

katma. Dürüst olmak gerekirse, daha az umursaya mazdım. "Tabii," dedim. "Yarına kadar hazır olurum."

"Kurulmak için iyi bir zaman olmadığını size hatırlatma ihtiyacı hissediyorum.

mükemmel instagram çekimi. Poz vermek için değil, ev bulmak için oradayız.” Anlıyorum, dedim, öfkeli bir cevabı bastırarak.

"Asistanımın bize bir uçak bileti ayırtmasını sağlayacağım."

Asistanından söz edildiğinde bir pamuk yumağı boğazıma kaçtı. Sebastian'ın ortalıkta uyumadığını düşünecek kadar aptal değildim ve kesinlikle gördüğü kadınlardan biri de Heather'dı. Ona güneş ve aymış gibi baktı.

Aynı şeyi hissedip hissetmediğini görmek için ona baktığına hiç dikkat etmedim. "Tamam," dedim.

Saçma sapan uzun asansör yolculuğunda bir sessizlik oldu.

Bir soru kafamın içinde dönüp duruyor, sorulmak için yalvarıyordu. "Bunu dört gözle bekliyor musun?"

Durdu ve sonra döndü. Daha iyisini bilmeseydim, kızgın olduğunu söylerdim.

"Dediğin gibi. Bu harika bir fırsat."

Kendi sözlerine inanmış gibi görünmüyordu. Göğsümde istenmeyen bir umut ışığı yeşerdi.

"Belki de kontrol uygulamak için harika bir tane." Sebastian endişeyle bana döndü.

"BEN . . . kontrolünüz anlamına gelir. Bir ofisin. İktidar olacaksın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sebastian'ın şoku geçti ve ifadesi çok iyi tanıdığım ifadeye büründü. "Elbette."

Sebastian! dedi Heather, tasarımcı topuklu ayakkabılarıyla ona doğru koşarak. Bunları Sebastian'ın ona alıp almadığını merak ettim. Benim boyalı saçlarımın aksine doğal bir sarışındı, kalp şeklinde bir yüzü ve siyah çerçeveli gözlükleri vardı. "Bana ihtiyacın olduğunu duydum."

Bu benim ayrılma işaretimdi.

İkisine de veda etmedim. Yazdıklarımı düşünmeye çalışarak kapıdan dışarı çıktım, ama zihnim yalnızca benim düşüncelerimi düşünebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koca.

Heather taşındığı için üzülür mü diye merak ettim.

Benim için hiçbir şey hissetmiyordu, o kadarı kesindi. Bir şeyler hissettiği biri varsa, bahse girerim o oydu.

Ama bunun üzerinde duramayacak kadar işim vardı. Göğsümdeki tanıdık ağrıyı görmezden geldim ve arabama binene kadar sakin kalmaya çalıştım.

İşte o zaman gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Fotoğraf: gün batımında Nashville silüeti.

LilyRMiller: İsteyebileceğim en iyi yıldönümü hediyesini aldım! Kocam ve ben yeni bir başlangıç için güzel ve yeni bir şehre taşınacağız. Nashville'in sunduğu tüm harika şeyleri keşfederken bizi izlemeye devam edin!

SebandLily4ever: EVET! Nashville'e yakınım, böylece gelip seni bulabilirim!

GerçekBarbaraRoberts: Seni çok özleyeceğim! *beş ağlayan emoji*

martin miller: Böylesine büyük bir fırsatı sağladığım için mutluyum…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci bölüm

Oradan işler daha da kötüleşti.

"Seni çağırdıklarında bunun büyük bir şey olduğunu düşündüm. Bunun seni kontrol etmenin bir yolu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona haberi verdiğimde Jessie bana dedi.

"Biliyorum."

"Bu senin gitme şansın," diye hatırlattı bana.

Başımı salladım.

Evet, birikmiş param vardı ama Los Angeles'ta bir yer isteseydim alabildiğim her kuruşa ihtiyacım olurdu. Son kitabımın satışı, burada düzgün bir yer için peşinat ödeyebileceğim için beni haddinden fazla zorlayacaktı, ama o zaman gelirimin gerçekten bir ipotek alacak kadar yeterli olup olmadığını öğrenmem gerekecekti.

Bunu yapacaksam, satılan son kitaba ve tüm mirasıma ihtiyacım vardı.

“Henüz ayrılamam ama gelecek yıl.

. ” Jessie sadece içini çekti.

Ondan sonra menajerime taşınacağımı söylemek zorunda kaldım ve çıldırdılar, kitabımı bitirme ve gerçek adımı gizli tutma planım hakkında bana bir milyon bir soru sordular. Bunların hiçbirinin cevabını henüz bilmiyordum.

Ya Sebastian?

Hiç yardımcı olmadı.

Eve geç geldi ve Heather'la birlikte olup olmadığını merak ettim. Merhaba demek yerine bana bir yığın ev fotoğrafı verdi.

"Bunlardan seç" dedi.

Bunlar sadece evlerin dış çekimleriydi: hepsi farklı renk kaplamalara ve aynı kat planına sahip iki katlı kutular; Bulundukları arazi küçücüktü ve avlusu yoktu.

Umursadığım tek bir tane bulamadım.

Nashville umurumda bile değildi. Benim için hiçbir şey ifade etmeyecek yeni bir eyalette daha küçük bir şehirdi. En güzel evi seçip devam etmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ertesi gün taşınacağım şehir hakkında araştırma yapmaya çalıştım. Ruh halime pek yardımcı olmadı. Dinlediğim bir şey olmayan country müziğiyle tanınıyordu. İnsanlar sakin havayı ve güney misafirperverliğini severdi.

Ama şehri özlemiştim. Hareketi ve yüksek sesi sevdim. Nashville, küçük kasaba havası olan bir şehir olarak biliniyorsa, o zaman Los Angeles'ın tam tersi ve sevdiğim şeydi.

Söylemeye gerek yok, hala bir ev seçmedim.

Havaalanındayken rastgele üç tane seçtim ve Sebastian'a onlara bakacağımızı söyledim. Bana cevap vermedi, bu yüzden onun da benim kadar kötü bir ruh hali içinde olduğunu düşündüm.

Her zaman olduğu gibi birinci sınıf koltuklarımız vardı ki Jessie bunun büyük bir para israfı olduğunu söylerdi. Toplu olarak daha fazla alana sahip olduğumuz ve dumanlı kocamdan uzakta bir nefes alma alanım olduğu anlamına geldiğinden, benim için her kuruşuna değdi.

İndiğimizde, havaalanının kovboy şapkalarıyla dolu olduğunu görünce ağzım açık kaldı. İnsanlar aynı etkinliğe geç kalmışlar gibi birbirlerini ite kaka geçtiler. Los Angeles'ın en kötü kısımlarının korkunç modayla birleşmesi gibiydi. O kadar kalabalıktı ki, yanlışlıkla ondan uzaklaşmamı engellemek için Sebastian bile elimi tutmak zorunda kaldı.

"Nereye gidiyorsunuz?" Uber şoförümüz sordu. Aksan karşısında yüzümü buruşturmadan edemedim.

Sebastian kadına listedeki ilk evin adresini söyledi. Duygularımın içimden patlamasını engellemek için dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

"Sanırım hepinizi daha önce gördüm," dedi. "Ünlü?"

ah. Tabii ki fark edecekti.

"Karımı Instagram'da görmüş olabilirsin."

Sebastian beklentiyle bana baktı. Burası "tutkum" hakkında fışkırmam gereken yerdi.

Ah evet, dedim midemdeki sıcak mide bulantısını görmezden gelerek. “Çok seyahat ediyorum ve fotoğraf çekiyorum ve . . . yaşam tarzı şeyler. Sebastian burada Miller Industries için de çalışıyor.”

"Ah, bu burada açılan yeni elektronik şirketi ofisi için mi?" diye sordu. "Bunu haberlerde gördüm. Herkes çok heyecanlı. Yeni iş fırsatlarını seviyoruz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanların bu yeni ofisi Miller Industries adı altında tanıdığını bilse babam çok kızardı.

Onu düzeltmek yerine başımı salladım. "Evet, o."

Sebastian, "Asıl adı Electronic Point olacak," diye ekledi.

"Ah evet," diye düşündü sürücü. "Sanırım bu ismi hatırlıyorum. Yükselen binada Miller Industries var.

Gülmemi saklamak zorunda kaldım. Babamın hak ettiği buydu.

"Sanırım ablam başvuracak," dedi. “Bunu ister miydi Orası?"

"Çalışmayı sevdiği sürece," diye yanıtladım. daha güzel bir yoldu Miller Industries hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylüyorum.

Sebastian kaşlarını kaldırarak bana baktı. Genellikle ebeveynlerimizin şirketlerini ne kadar sevdiğimi fışkırırdım.

“Sizinle tanıştığımı ona söylemeliyim! Belki kız kardeşim bir görüşme ayarlayabilir.

Sohbette bir durgunluk vardı ve çoğu zaman bu noktada devreye gireceğimi biliyordum. Dışa dönük olanın ben olmam gerekiyordu ama şu anda kendimi öyle hissetmiyordum.

Bunun yerine, acı verici, garip bir sessizlik içinde sürdük.

İlk eve vardığımızda, kutu gibi, tuhaf tasarıma gözlerimi kırpıştırdım. Fotoğraflarda buranın modern göründüğünü ve neredeyse bir avlusu olmadığını biliyordum ama şahsen çok daha kötüydü.

"Hey!" emlakçımız arabasından inerken seslendi. "Sizinle yüz yüze tanıştığıma memnun oldum. Ben Ürdün.

"Lily," dedim, plastik bir gülümseme takınarak.

Nashville'de yaz sonu acımasızdı. LA'lı olduğum için ısınmaya alışkındım ama bu ıslak, bunaltıcı türdendi. Daha önce bununla hiç uğraşmamıştım. Başka bir katman giymek gibiydi.

"Yani ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sebastian, "Geniş," dedi.

"Avludan çok ev," diye ekledim.

Jordan, "Evet, buraya taşınan bazı insanlar bahçe tutmak istemiyor," dedi. "Kocanızın internette söylediğine bakılırsa siz de öyle değilsiniz."

Benden çok eve bakmakla meşgul olan Sebastian'a baktım. Bir bahçemiz olsaydı, işi ya ben yapardım ya da biçme makineleri, çünkü Sebastian bunun için çok meşguldü. Dışarıdan öyle görünüyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başka bir angarya, ama eski evlerin her birinin çok daha büyük bir dış alanı vardı.

Jordan beni daha küçük, eski evlere bakarken yakaladı.

Ah, bunlar orijinal evler. Birçoğu yeniden modellendi, ancak bazıları orijinal. Genellikle daha büyük bahçeleri vardır ve müteahhitler bunları satın alır ve bunlardan üç veya dördüne yer açmak için onları yıkar.”

"O kadarını bir partiye mi koymuşlar?" diye sordu.

Jordan omuz silkti. "Evet, ama insanların yaşaması için daha çok ev var, ben
tahmin etmek."

Hemen üst kattaki komşu evlere baktım.
bizim. Hepimiz bir araba yolunu paylaştık.

Los Angeles'ta gözlerden uzak, modern bir evde yaşıyorduk. Komşularımız vardı ama böylesi yoktu.

Evin içi güzeldi ama her şeyden çok klimalı bir odada olmaktan heyecan duyuyordum.

Her şey gri ve beyazdı. Mobilya yoktu ve her şey inşaatçı sınıfıydı.

Nakit kapma olarak yapılmıştır. Buralı olmayan insanları barındırmak için yapıldı. Sıkıcıydı.

Gördüğümüz sonraki iki ev tıpatıp aynıydı. Hatta üçüncüsü, ikinci gördüğümüzün arka bahçesindeydi. Gördüklerimi beğenmiş gibi davranmaya çalıştım ama Jordan hiçbirinden hoşlanmadığımı anladı.

Sebastian bir kez daha umursamıyor gibiydi.

"Daha yeni bir ev istediğine emin misin?" Jordan üçüncü görüşmeden sonra sordu. "Kocanın daha yeni şeyleri sevdiğini söylediğini biliyorum ama görünüşe göre bunların hiçbirini sevmiyorsun."

Telefonuyla ilgilenen Sebastian'a baktım. “Konuşmama izin ver o."

"Hangi evi istiyorsun?" Yanına gittiğimde sordu. "Neden sadece yeni evler seçtin?"

"Buranın en iyileri onlar."

Başımı salladım. Evi gerçekten umursamamam gerektiğini biliyordum.
seçerdik ama ben yaptım. Bunu yapıyor olsaydım, o zaman istedim*bir şey*tadını çıkarabilirdim. Sebastian'la şimdi yaşadığımız evi seçemedim. Onunla tanıştığımda zaten sahibiydi. Bu kez aynı üç kutu tasarımın ötesinde söz sahibi olmak istedim.

"Ne?" dedi Sebastian başını kaldırarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Onlar. . ” Sıkıcı. Değişmemiş. Toplayabilecekleri en küçük yatırımla olabildiğince çok ev üretmek için toplu olarak yaratılan sıkıcı tasarımlar. "Temel."

"İstediğinin bu olduğunu düşündüm."

"Bu? Şehirdeki en yeni, en çirkin şey mi?”

"LA'deki evlere en yakın şey bu," dedi.

Başımı salladım. Burası Los Angeles değil. Bu evler yanlış ve korkunç. Bir fırtınada olsaydık bizi bu boyutun dışına uçuracak zımbalı ahşap ayakkabı kutuları gibi görünüyorlar. Onları sevmiyorum.

Sebastian bana sadece göz kırptı.

Bok. Fikir sahibi olmamam gerekiyordu. Metaforlar yapmam ve betimleyiciler kullanmam gerekmiyordu.

Bunu sadece yazılı olarak kullanmam gerekiyordu.

"Eğer kök salıyorsak," dedim sesimi alışık olduğu gibi hafif ve havadar çıkarmaya çalışarak, "o zaman yerel halkın yaptığını yapmalıyız."

Başını salladı ve daha fazla soru sormadan döndü.

Ürdün. "Eski evlere bakalım."

"Ah, o zaman bende çok güzelleri var!"

Seçtiği kişi bizden uzak değildi. Bir köşe parselde yer alıyordu ve geniş bir bahçesi vardı. Bir komşu vardı ve evleri orijinal görünüyordu.

Maviye boyanmış bir dış cephesi ve kırmızı bir kapıya çıkan uzun, taş bir yolu vardı. Onu gördüğümde, kalbim ona uzandı. Bu kasabada bir şey isteyebileceğimi düşünmemiştim ama burayı sevdim.

"Tamam, işte buradayız!" Ürdün açıkladı. “İki katlı ama alışık olduğunuzdan biraz daha küçük. Taşınmaya hazır ve evin bazı orijinal detaylarına sahip.”

Gözlerimi kırpıştırdım. "İçeri girebilir miyiz?" Sesim kısık, şaşkındı.

Dışarıyı gördüğümde hissettiklerim, içeri girdiğimizde yalnızca ikiye katlandı.

Karmaşık geometrik desenlerle düzenlenmiş güzel ahşap döşeme, fuayeden evin daha derin kısımlarına akıyordu. Muhteşem, parlak, tahta kaplı basamaklar ikinci kata çıkıyordu. Duvar kağıdı yeniydi ve şatafatlı çiçek desenleriyle resmedilmeye hazır muhteşem bir zümrüttü.

Neredeyse ağlıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sebastian, "Güzel," dedi. Ne kadar olduğunu belli etmemeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

*aranan*Bu.

Jordan bizi fuayeye götürürken, "Üç yatak odası var," dedi. “Biri alt katta bir usta, üst katta iki kişi ve bir banyo var. Mutfak geri döndü," dedi oturma odasından geçerken, "ve yeni aletler ve tezgahlarla güncellendi."

Mutfak muhteşemdi. Tezgah, adada kasap bloğu ve geri kalanında kuvarsdı. Dolaplar iki renkliydi, üst açık mavi ve alt lacivert.

Jordan yüzümdeki derin ilgiye bakarak, "Görmeyi sevdiğim bakış bu," dedi.

Sebastian onun bakışlarını takip etti ve ben de bu kasabada bir şeylerin bu kadar güzel olabileceğine dair şaşkınlığımı bastırmaya çalıştım.

"Onun . . . güzel,” dedim. Onu adlandırmak için yüzlerce başka kelime düşünebilirdim ama onları içimde tuttum.

"Gözyaşları yakın!" dedi Jordan gülerek. Sebastian tekrar bana baktı, yüzü tamamen okunmuyordu.

Bir an bana baktı ve sonra Jordan'a döndü. "İşte bu," dedi.

"Ah! Çabuk karar verirsiniz. Bir teklif mektubu yazmadan önce diğer yatak odalarını görmen gerek. Onlar da çok güzeller!”

Ebeveyn yatak odası genişti ve bitişikteki banyoda büyük bir küvet vardı ama üst kattaki yatak odalarından birinde hayatımda ihtiyacım olan bir okuma köşesi vardı. Çok fazla doğal ışıkla, ilham anında içimden aktı.

Onu istiyordum.

"Tebrikler!" Jordan, teklifi reddetmek için evrakları imzalarken dedi ve hangisini istediğimizi babama söyledi. "Bugün benimle çalıştığın için teşekkürler."

Gelecekteki evimiz olacak yerin garaj yolunda bizi bıraktı ve ben gözlerimi alamıyordum.

"Bu evi gerçekten seviyorsun," diye mırıldandı.

"Fotoğraflar için iyi," diye mırıldandım.*kesinlikle hayır*neden beğendim.

"Doğru," dedi. "Instagram'da harika görüneceğine eminim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı salladım ama göğsümdeki ağrı çatılardan bağırmamı istedi.*nefret*sosyal medya. Bu evi güzel olduğu için istedim, benim için yapabilecekleri için değil.*Uzanmak*bana söyledi*Bunu istiyorsun.*

silkeledim. Sebastian'la konuşmak istemiyordum. Ailemden özgür olmak ve kitaplarımı huzur içinde yazmak istiyordum. Bunun dışındaki her şey, dört yıl önce ölmesi gereken kalıcı bir umuttu.

Sebastian ve ben, birbirimize tek kelime etmeden atla havaalanına geri döndük.

Bunu yaparken Nashville'in sunduğu tüm restoranlara baktım. Çeşitlilik açısından Los Angeles'a rakip olmasına şaşırdım. Tek başıma olsaydım, durup elimden geldiğince çok restoranı denerdim.

Ramen mekanları, sıcak tavuk restoranları ve parlak ışıklı taco kamyonları gördüm. Belki Sebastian ofiste gecelerini geçirirken ben de bazılarını denemek için zaman bulabilirdim.

Ama şimdilik, son kez Los Angeles'a dönüyorduk.

Uçuşumuzdan sonra bitkin düşmüştüm. Sebastian'ın evinin monoton renklerinden geçerek evin karşı tarafındaki odama gittim. Orada uyuyacağım son zamanlardan biriydi ve kendime aldırış edemiyordum. Işığımı kapatıp doğruca yatağa gitmeden önce tek yapabildiğim Instagram'da bir fotoğraf paylaşmaktı.

Fotoğraf: Sebastian ve Lily son tatillerinde.

LilyRMiller: Bu iri parça ile tatilime geri dönüş! Nashville'deki yeni hayatlarımızı planlamakla ÇOK meşguldük. Sizinle daha fazlasını paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

SebandLily4ever: Ne zaman bebek sahibi olacaksın? Makaleyi gördüm ve bunun hakkında düşünmeden edemiyorum!

kek yiyici: İnsanların ilişkiniz hakkında konuşma biçimleri iğrenç. çok üzgünüm arkadaşlar...

SebandLily4ever: Bizi sevdikleri için bizimle paylaşıyorlar! Yorum yapmamızı istiyorlar!!!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü bölüm

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Jessie dedi. Taşınma günüydü. Tüm eşyalarım uçak için toplandı ve eski evimiz satılmak üzere piyasadaydı.

Sebastian kendi odasında son dakika eşyalarını toplarken biz oturma odasında dikiliyorduk.

Bunun hakkında çok fazla düşünmemiştim. Jessie son birkaç gündür mesafeliydi ama bunun benden kaçtığı için değil, meşgul olduğu için olmasını umdum. Neyse ki ben gitmeden önce beni görmeye geldi.

iç çektim "Ama ben yaparım. Yine de sadece bir yıllığına."

Başını salladı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Neden hala yapıyorsun?

Bu?" "Ne?"

"Bu evlilik. Neden hala onunla devam ediyorsun? Yapabilirdin

benimle, hatta arkadaşlarımdan biriyle yaşa. İstesen çıkabilirsin, ama burada kalıyorsun ve hayatın üzerinde hiçbir kontrolün yok, ne için - para için?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek baktım.

"Para senin için o kadar önemli mi?" ısrarla sordu.

"Evet . . . Olmaz diyorum. Tabii ki hayır," dedim. "Ama seninle kalsam bile bir şekilde gelirim olmalı. Los Angeles'ın ne kadar pahalı olduğunu biliyorsun ve burada kalabilmek için mirasa ihtiyacım var. Başka bir yerden başlamak istemiyorum."

"Şu an olduğun gibi."

ayaklarıma baktım. "Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun."

O zaman yapma. Bunu kimin için yapıyorsun? sen baba? Sebastian?"

Ona cevap vermem çok uzun sürdü. "Ben . . . bunu benim için yapıyor." "Az önce bunu yapmak istemediğini söyledin. bir şeyler yapmalısın

bir kez olsun kendin için ve git."

BEN*öyleydi*kendim için bir şeyler yapmak Son romanımı yazmaya çalışıyordum. Müstear ismimle koca bir dünya yaratmıştım ve rahat yaşayabilmek için yeterince yapmaya çalışıyordum.

Ama bunu ona söyleyemezdim. Burada değil, şimdi değil.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sözleşme imzaladım," dedim başımı sallayarak. Kitaplarımdan bahsetmeyen bir bahane bulmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için bocaladım.

"Öylece çekip gidemem..."

"Sebastian'ı bir şekilde kazanabileceğini düşündüğün için mi kalıyorsun?"

“H-hayır. Bunu düşünmüyorum.

En azından ben*olmamalı*öyle düşün

Sebastian'da bir tür akraba ruh bulmak güzel olur muydu? Elbette. Kendisinin de benim kadar kapana kısılmış hissettiğini bana söylemesini çok isterdim. Bana, taklit ettiğim halimi değil, gerçek beni bilmek istediğini söylediğini duymak harika olurdu. Bu soğuk, ürkütücü sessizlikten başka herhangi bir şey tercih edilirdi.

Ancak bu fikirler gerçek değil, hayaldi.

Jesse başını salladı. "Hayatımızın çoğunda arkadaştık ama artık bunu yapamam."

Onun boyun eğen sözleri beni kendi düşüncelerimden sıyırdı. "Ne?"

"Artık ailen tarafından ezilmeni izleyemem. Sana çıkışlar verdim. yardım teklif ettim Ama sen değişmiyor, büyümüyor ya da yapmıyorsun*herhangi bir şey*sana yapmanı söylediklerinden başka. Sen onların kucak köpeğisin.

Başladım.*Benimle işi bitti mi?*

Sözlerinin ağırlığı bana çarptığında çenem açık kaldı. şimdi oldu*Olumsuz*bu konuşmayı yapma zamanı - ben uzaklaşırken değil. Onun bakış açısından haklı olduğunu biliyordum. Ama arka planda kendi çapımda başkaldırıyordum.

Belki de ona bundan bahsetmeliyim*Fuar Orijinalleri*. O benim en iyi arkadaşımdı. Bilmelidir.

Ama Sebastian yakınlardaydı ve o öğrenirse Martin de öğrenirdi. Kendime ait bir yaşama sahip olma şansımı bir yıl içinde yok edemezdim. Bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu.

Üçüncü, çok daha derin bir ses, "Gitmemiz gerekiyor," dedi. İkimiz de döndük ve Sebastian'ın elbise gömleği ve ütülü pantolonuyla mükemmel bir iş adamı gibi görünerek odaya girdiğini gördük.

Çenesi kasılmıştı ve ne kadarını duyduğunu merak ettim.

Jessie içini çekti ve tekrar başını salladı. "Dışarıda iyi şanslar. Tüm bunların bittiğine karar verirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun.

Sebastian'ın yanından hızla geçti, kapıdan çıktı ve arabasına bindi. Ayrılmaya o kadar hevesliydi ki, garaj yolundan geri geri çıkarken lastikleri gıcırdadı.

"Ne hakkındaydı?" diye sordu. Sormasını
beklemeden ona baktım.
"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Hadi şu uçağa binelim."
Sesim olması gerekenin tam tersiydi, herkesin benden beklediği gün ışığı yerine koyu ve derindi.
“Lily, bekle. Sesin neden üzgün
çıkıyor? "Değilim," diye yalan
söyledim.
Jessie sana ne dedi? Bu bir veda gibi görünmüyordu. Seni bu hareketten vazgeçirmeye çalışıyor gibiydi.
"Bir şey değil," diye tekrarladım.
"Bunu yapmak istemiyor musun?" O sordu.
Evet dersem, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ona gerçekte nasıl hissettiğimi söyleyemezdim çünkü çatlaklarımı belli etsem başkaları bunu duyardı.
"Bu harika bir fırsat," diye yutkunmayı başardım. Acımı her zamanki kutusuna sokmaya çalıştım ama taşmaya başlamıştı.
Sebastian bana baktı ve ona gerçeği söylememi bekleyip beklemediğini merak ettim.*Ama nasıl yapabilirim?*Kimse benim gerçeğimi istemedi.
Sesimi mutlu çıkarabilmeyi diledim. Hafif ve havadar kişiliğime ihtiyacım vardı.
Ama gitmişti.
"Yakalamamız gereken bir uçak var," diye hatırlattım ve evden çıktım. Arabamı havaalanına götürdük ve biraz önce olanlardan dikkatimi dağıttığım için minnettarım. Arabayı pencereden dışarı bakarak geçirseydim ne yapardım bilmiyordum.
Sebastian'ın arabasını çoktan sattığını varsaydım. Onunki günlerdir kayıptı. Sıradaki benimki olacaktı ve bunun onu son kullanışım olmasından nefret ediyordum. My Volvo, Sebastian'dan birinci yıldönümümüz için bir hediyeydi. Sadece Instagram'da gösteriş yapmak benim için olsa da, gerçekten hoşuma gitti.
Sebastian bana arabam için endişelenmememi söylemişti. Bakımı yapılacaktı.*Nasıl*halledilirdi, hiçbir fikrim yoktu.
satılacağını tahmin etmiştim. Sebastian'ın babası ve Martin Industries bir bütün olarak nesnelere ve insanlara tek kullanımlıkmış gibi davrandılar. Hızlı hareket eden dünyalarında bağlanmaya yer yoktu.
Yani arabama bağlı olmamın hiçbir anlamı yoktu. Satılacaktı ve Nashville'de bir tane daha alacaktım. Sonuçta yapılacak kolay şey buydu.
İçeri girdiğimizde, gözyaşlarımı kırpıştırıyordum.

Bildiğim ufuk çizgisinden ayrıldığımda kendimi hasta hissettim, ancak yeni başlangıçlar hakkında saçma sapan bir sosyal medya gönderisi yapmak için onu ittim.

Vardığımızda duygusal olarak o kadar tükenmiştim ki bir hafta uyuyabilirdim. Neyse ki, havaalanı daha az meşguldü, ancak yine de yürüyüş yollarının ortasında durup yoldan çekilmek yerine telefonlarını kontrol eden turistler vardı.

Babamın bize aldığı ev şehrin kuzeydoğu tarafındaydı. Bir araba kiraladık ve otoyollara ve yanından geçtiğimiz yeşilliklere bakarken uyuşmuş hissederek yolculuk sessizlik içinde geçti.

Tüm hayatım boyunca Los Angeles'ta yaşadıktan sonra yol isimlerinin, ağaçların ve restoranların aşinalığına bağlandım. Artık hiçbir şey bilmiyordum ve bu yılın bitmesini bekleyemezdim.

Ev, tüm bunlardaki tek parlak işaretti. İçinde söz sahibi olduğum tek şeye bakınca biraz huzur hissettim.

Girdiğimizde ev boştu ve evi doldurabileceğim her yolu hayal ederek etrafa baktım.

Sebastian, "Ebeveyn yatak odasını al," dedi.

“İhtiyacım yok. Üst katta köşesi olan bir oda istiyorum.”

O döndü. "Ne? Son evde ana yatak odanız vardı.

"Bu sefer değil," dedim başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıkarken. El çantamı odama koydum, duvar kağıdıyla kaplı pembe duvarlara ve orijinal parke zeminlere baktım.

Burası evimdi ve bir kez olsun bu konuda kızgın

değildim. Ama diğer her şey için kızgındım.

Gözyaşları gözlerime battı. Jessie'nin benimle işi bitmişti ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Taşınmak beni zaten son akıl sağlığıma getirdi. Jessie'nin ayrılması onu kırdı.

Devam etmem gereken bir imajım vardı ve bunu biliyordum ama artık Sebastian için bunu yapabileceğimi düşünmüyordum.

Martin'e söyleyebileceğini biliyordum ama bu noktada Martin yaptığım herhangi bir şeyi öğrenirse ona Sebastian'ın Heather'la tam olarak ne yaptığını söyleyebilirdim.

Zaten hiçbirimiz mükemmel değildik.

Üzerinde tüm yazılarımın olduğu dizüstü bilgisayarımı tutan el çantamı dolaba koydum. Yakında bazı işleri halletmem gerekecekti ama şimdilik kimsenin onu bulmayacağını ummak zorundaydım.

"Daha büyük odayı istemediğine emin misin?"

Yerimden sıçradım ve bedenimi dolabın kapısının önüne fırlattım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Önemsiz davrandığın için istediğin odayı kaybetmemeni sağlıyorum."

ters ters baktım "Bu iyi."

"Bu mu?"

"Evet dedim. "Köşeyi seviyorum ve buraya birkaç kitap alabilirim." "Kitabın?"

"Sosyal medya kitapları," diye düzelttim. “Trendleri takip etmem gerekiyor.”

Kötü bir bahaneydi. Trendler üzerine kitaplar bile yaptılar mı? Ve eğer öyleyse, tanıtıldıklarında modası geçmiş olmaz mıydı?

Neyse ki, Sebastian beni bu konuda çağırmadı. Uzaklara baktı. "Sağ. Kesinlikle. Sevdiğin şeyi oraya koymalısın.”

Yaptığımı tartışmamak için dişlerimi sıktım*Olumsuz*, Aslında,*Aşk* sosyal medya.

"Ben hallederim," dedim.

"Harika. Bunu şimdi yapabiliriz.”

"Ne? Senin yapacak işin yok mu?”

"Ofis henüz açılmadı."

"Tamam, o zaman dizüstü bilgisayarınızda çalışabilmeniz için bir masa bulabilirim." "Evde henüz internet yok."

"Öyleyse ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum, hayal kırıklığına uğradım. İçini çekti. "Mobilya alışverişine gidelim."

"Birlikte?"

"Neden ayrı yapalım ki? Sadece kiralık arabamız var.”

"Çünkü ara sıra birlikte yatmaktan başka benimle hiçbir şey yapmak istemedin."

Sebastian bana baktı ve bu düşünceyi söylediğimi fark ettim.*yüksek sesle*kendime saklamaktansa

Bunun olmaması gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Yani, işe öncelik veriyorsun."

Omuz silkti, gözleri yere dikilmişti. "Şu anda yapabileceğim bir şey yok. Bu haftasonu."

Yapacak bir şeyler bulabileceğinden emindim ama tek başıma bir şehri keşfetmeye de niyetim yoktu. Yeni bir şehirde yalnız ve biraz tanınabilir bir kadın olmak, ya fotoğraflar için durdurulacağım ya da soyulacağım anlamına geliyordu.

"İyi," dedim. "IKEA'ya gidip bir sürü mobilya seçelim."

"Nashville'in bir IKEA'sı yok."

"Ne?" Neredeyse tıslayacaktım, vücudum gerginleşiyordu. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Taşınmadan önce Nashville'e baktım. Anlaşılan buralar çok önemliymiş. Açmak istediler ama vazgeçtiler."

"Ne?" dedim, sesim olması gerekenden biraz daha yüksekti. "Nasıl olmasın - tüm büyük şehirlerde bir tane var!"

Uzun, acılı bir nefes verdi. "Nashville'in büyük bir şehir olduğu düşünülürse, elbette hepsi değil."

Ses tonum yüzünden yüzündeki tahriş geçti ve dürüst olmak gerekirse onu suçlamadım. Sorunlarımızın en küçüğü bir IKEA'ya sahip olmamaktı, ama kahretsin, kasıtlı olarak kafa karıştırıcı mağazalarını keşfederken neşe duydum.

"IKEA mobilyaları ister misin?" O sordu. "Senin biraz altında görünüyor

tatmak."

"Bir yıldır buradayız. Bu büyük bir anlaşma değil."

Ayrıca, mobilya fiyatlarına bakmaya başladığımı öğrendiğimde

kaçabilecekti. Hepsinin çıkartma şoku, bunu yapıp yapamayacağımı bile sorgulamama neden oldu. IKEA diğer yerler gibi pahalı değildi. Bu fiyatlara bakmaya dayanabilirim.

"Los Angeles'taki evden neden mobilya getirmediğimizi bana tekrar hatırlatır mısın?" Diye sordum.

"Yarısı kapıdan sığmaz," dedi ve bu doğruydu.

Bu ev eskisinden dünyalar kadar farklıydı.

"Tamam," dedim. "Belki başka bir mobilya mağazasına gidebiliriz."

"Tabii ama birkaç hafta sonra. Bu şeylerin çoğu depodan geliyor.

"Yani, birkaç hafta yatağım olmayacak mı?" Diye sordum. "Hayır, daha iyi bir seçenek olmalı."

"Bugün bir vintage mağazasına giderek alabiliriz. Bahse girerim hepsi yerel Nashville şık tarzında olacak. Daha gerçekçi olabiliriz." Ağzı kıvrıldı. Daha iyisini bilmeseydim, benimle dalga geçtiğini söylerdim.

O an sahici olduğundan bahsettiği için onu öldürmek istedim. Bunu, bu evi almam için saçma sapan şeyler söylemiştim. Bana tekrar edilmesinden nefret ettim.

Nashville şıklığını sevmedim. Rustikti ve etrafımı saran bir şey değildi ama bu lanet şehirde sıkışıp kalmıştım ve temel mobilyalar için haftalarca beklemek zorunda kalmak istemiyordum.

"İyi," dedim. "O zaman oraya gidelim."

Sebastian bir an şok olmuş göründü ama sonra sordu, "Bundan emin misin? Bir şey bulacağını sanmıyorum."

"Senin de yapacağını sanmıyorum ama belki birbirimize sürpriz yaparız."

Bir antikanın hemen yanındaki yenilenmiş bir mobilya mağazasında yaralandık.

mağaza.

Burası, Jessie ve benim Los Angeles'ta sık sık ziyaret edeceğimiz türden bir yerdi.

ne zaman taşınsa ve yeni mobilyalara ihtiyaç duysa.

Ama Jessie'yi düşünmek bir anlığına gözlerimi kapatmama neden oldu. Tanrım, benimle işinin bitmesi canımı yaktı. Onu suçlayamazdım bile çünkü benim de biraz işim bitmişti.

"Farklı bir mağazaya gitmek ister misin?" diye sordu Sebastian, sesinde bir parça gurur vardı.

Mağaza yüzünden yerinde donmadım. En iyi arkadaşımı özlediğim için olduğum yerde donup kaldım.

"Ben iyiyim," dedim.

Bana baktı, dudakları aşağı dönüktü ve yardım edemedim ama onun burada yersiz göründüğünü fark ettim. Kahretsin, belki ben de yaptım.

Ama diğer konukların hepsi farklı derecelerde giyinmişlerdi. Benim gibi giyinmiş görünen birkaç kişi vardı, birkaçı rahat görünen şeyleri giymişti ve bazıları bir işçiyle antikalar hakkında konuşan yaşlı kişilerdi.

"Kovboy şapkası yok," diye mırıldandım kendi kendime. "Bence daha çok turistik bir şey."

"Bu beni rahatlattı," dedim ve eleştirel bir gözle parçaları incelemeye başlayarak dükkânda yürümeye başladım.

Sebastian bir konuda haklıydı: Bunların hepsi Nashville tarzındaydı. Çok fazla modern parça yoktu. Çoğu ya ahşap tonlarındaydı ya da boyalı ahşap tonlarındaydı.

Eşyaları karıştırırken ona, "Söylemeye gerek yok," dedim, "eski bir şilte istemiyorum ve bir kanepe konusunda pek emin değilim."

"Bir tane alırsak, stokta tuttukları ucuz olanlardan birini istemiyorsanız, sipariş etmek zorunda kalırız."

"Kesinlikle hayır." Bu asla taviz vermediğim bir şeydi. İhtiyacım olan son şey, olup biten her şeye ek olarak bel ağrısıydı.

"Çoğu yerde beğendiğiniz şilteler stokta yok."

Omuz silktim. "Hedefin hava yatakları var. Daha iyi şilteler elde edeceğimiz anlamına geliyorsa, bir süre idare edebilirim."

Bana yine o neredeyse kafası karışmış ifadeyle baktı. Yüzey seviyesindeki Lily'den yazar Lily'ye kaydığımı fark ederek bakışlarımı kaçırdım. Muhtemelen sadece bugün benden yirmi yeni kelime duymuştu.

Dikkatimi tekrar mobilyalara odakladım. Hatalarım yüzünden daha sonra paniğe kapılabilirim.

Bu eşyalar restore edilirken, orijinal cazibelerini koruyan çok şey vardı. Hepsi sağlamdı ve hayatları boyunca çok sevilmişlerdi. Onları görmek, aynı şekilde aşk ve tarihle ilgili bir şeyim olmasını diledi.

Daha önce sahip olmadığım bir duyguydu.

"Bu seti beğendim," diye mırıldandım odanın arka köşesine doğru yürürken. Dört direkli karyola, girift oymalı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve modern bir şilteyi taşıyamayacak kadar eskiydi. Sabit olduğundan emin olmak için bir platform yatağı sipariş etmem gerekecekti.

Uyumlu şifonyerin çekmeceleri yakın zamanda yağlanmıştı ve zahmetsizce kayıyorlardı. Güzel tasarımlar geçmek için fazla mükemmeldi. Ayrıca yüzden fazla kitap alabilecekmiş gibi görünen bir kitaplık da vardı. Köşeli odamda harika görünecekti.

"Bunu beğendin?" O sordu.

"Eve uyuyor," diye yanıtladım. Dönmeli miyim ve belki Nashville'e karışmanın nasıl kök salıyormuşuz ya da başka bir saçmalık gibi görüneceğini tekrarlamalı mıyım diye merak ettim, ama bunu görüntülerle ilgili yapmak istemedim. Ben sadece bunu istiyordum.

Sebastian ona bakarak, "Kesinlikle ilginç," diye yanıtladı.

"Odama alacağım."

Sebastian baktı. "İstediğinin bu olduğundan emin misin?"

"Evet, öyle," dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı ve bana bu şeylerin buna değmeyeceğini söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Ama yine de istiyordum. Gerekirse kendim öderdim.

Bunun yerine metal bir karyolaya doğru yürüdü ve onu işaret etti. "Öyleyse bunu alıyorum."

Hem endüstriyel hem de rustik görünüyordu. Nashville'deki bir ev için mükemmel olurdu, ama onun için mükemmel olduğunu düşündüğüm şey değil.

Ama onu tam olarak o kadar iyi tanımıyordum, değil mi? Bütün bir hayatı bensiz yaşadı.

"Gidip teslim edip edemeyeceğimize bakacağım," dedi. "En kötü ihtimalle, hareket eden bir kamyon bulmam gerekir."

Kaldırmana yardım edebilirim.

Bana tek kaşını kaldırdı.

"Ağırlık kaldırdığımı biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim. "Bu resme hazır gövde kendi kendine oluşmuyor."

Bunu söylerken kıkırdadım. Geçirdiğim günden sonra kulağa sığ gelmeye çalışmak zordu. Tek yapmak istediğim yazar kabuğuma girip dünyayı görmezden gelmekti. Görünüşe göre onu o kadar çok istiyordum ki her zamanki ölüm tutuşumdan kayıp gidiyordu.

"Pilates ile hareket halindeki bir kamyona mobilya koymak arasında çok büyük bir fark var."

"Pilates düşündüğünden daha güçlü bir antrenman," diye mırıldandım. "Hayatında ne zaman bir şeyi taşımak zorunda kaldın?"

Geçen ay Jessie'nin dairesine taşınmasına yardım ettim, dedim gözlerimi devirerek.

"Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Ofiste meşguldün," dedim omuz silkerek. Ama önemli değil. Mesele şu ki, bu şeyleri taşımaya yardım edebilirim. Sadece kamyona ihtiyacımız var."

Tabii ki küçük dükkan teslimat sunmuyordu, bu yüzden Sebastian bizim için bir U-Haul kamyonu kiralamak zorunda kaldı. Kenarda durdum, cephemi geri takmaya çalıştım ama başaramadım. Ne zaman içime uzansam ve mükemmel model gülümsememi, sığ, iyimser sesimi çıkarmaya çalışsam, orada değildi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu dükkan sahibi, Sebastian yükleme alanına girerken. Sert bir rüzgar onu devirecekmiş gibi görünen adama baktım.

"Hayır, sorun değil," dedim ona. "Göründüğümden daha güçlüyüm."

"Bu parçalar gerçek ahşap. Başka yerlerde bulduğunuz plastik saçmalıklar değiller.

"Tamam," dedi Sebastian kamyondan inerken. "Bu her şeye uyacak."

"Karınız yardıma ihtiyacınız olmadığını

söylüyor." Sebastian şüpheyle bana baktı.

İç çektim ve kaldırmak için karyolanın ucuna gittim. "Sen o tarafı al, ben bunu alacağım."

"Zambak-"

"Sana göstermeme izin ver, tamam mı?" tersledim

"Bu şey kolayca yüz pound."

Gözlerimi devirdim ve karyolanın yarısının ağırlığını

kaldırdım. Sebastian ve dükkan sahibi bakakaldı.

"Bunu kendim kaldırmam gerekiyor mu?" Sabırsızlıkla sordum.

"Hayır," dedi Sebastian, yanını tutmak için hareket ederek. "Hadi

yapalım."

O kaldırdığında ben kaldırdım ve birlikte kamyona bindirdik. Kitaplık ve şifonyer biraz daha zordu ama sonunda onlar da yerleştirildi. Bir kez bile şikayet etmedim çünkü bunun spor salonunu atlamak için yeterli bir egzersiz olacağını biliyordum.

"Vay canına, hanımefendi," dedi eski dükkân sahibi ben kitaplığı kamyonete taşırken. "İçinde olduğunu düşünmemiştim ama çoğu erkekten daha güçlüsün. Ufacık da."

Bunu annemin bana dayattığı tüm spor ayakkabılara borçluyum.

ah. Formda kalmak istiyorsam bir spor salonu bulmam gerekiyordu ve bu kontrat bitene kadar buna mecburdum.

"Teşekkürler," dedim ona gülümseyerek. "İkimiz de ağırlığımızı hareket ettirmeliyiz, değil mi?"

"Çoğu zaman her şeyi yapan adam ve arkadaşlarıdır. Sen güçlü bir kadınsın. Onu tuttuğundan emin ol dostum," dedi Sebastian'a.

El sallarken yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalıştım. Dükkan sahibi tekrar içeri girdi ve ben de döndüm.

"Ah evet, beni tut, çünkü mobilyaları kaldırabiliyorum, kişiliğim yüzünden değil," diye mırıldandım tekrar gözlerimi devirerek.

Sebastian sanki benimle hayatında hiç tanışmamış gibi bakıyordu. Sadece kendime söylenmek istediğim şeyi muhtemelen duyduğunu bildiğim için dişlerimi gıcırdattım.

Bunu yapacak enerjiyi bulabilseydim çok güzel olurdu.*Olumsuz*olmak kendim.

"Her neyse," dedim. "Şilte sipariş etmemiz ve daha fazla malzeme

almamız gerekiyor.

Hedeften.

"Bunları eve de götürmemiz gerekiyor," diye hatırlattı bana. "Önce bunu yapalım, sonra hava yatağına bakarız."

Tüm yeni mobilyalarımızı evimizin oturma odasına bıraktıktan ve bir yatak mağazasına uğradıktan sonra, temel ihtiyaçlar için yakındaki bir Target'a gittik.

Sebastian, sanki bir mağazaya adımımı attığım anda delirmek isteyen bir çocukmuşum gibi, "Sadece birkaç şey için buradayız," diye hatırlattı bana.

"Evet," diye cevapladım içeri girdiğimizde.

Nereye gidersen git hedef aynıydı. Jessie'yle birlikte alışverişe çıkalı bir yıldan fazla olmuştu ama bazen canım sıkıldığında tek başıma giderdim. Bir ton sonbahar dekoru vardı ama Sebastian'ın etrafta alışveriş yapmakla ilgilenmeyeceğini biliyordum. Duracağımı düşünmüş olmalı ki, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Kamp bölümüne geldiğimizde inledim. Geriye sadece bir şişme yatak kalmıştı. Bir kraliçeydi ama Sebastian ve ben bu günlerde hiç aynı yatağı paylaşmadık.

"Otelde kalabilirsin, Lily," dedi Sebastian, notu odaya koyarken. araba.

“Evimiz varken otelde kalmıyorum” diye cevap verdim. “Bu Para israfı."

"Parasını ödeyeceğim."

"Nedir*O*yanımda uyumak kötü mü? Söyledim.

"Bu bir hava yatağı ve rahat olmayı seviyorsun." Bu bardağı taşıran son damla oldu.

"Çoğu zaman rahatsız oluyorum Sebastian," dedim alçak sesle, neredeyse homurdanırcasına. “Beni zar zor kabul eden bir adamla evliyim. Zorunlu olduğum için ülke çapında taşındım. Bir gece şişme yatakta uyuyabilirim. Sana fazla geliyorsa git kendine bir otel bul.”

"Neler oluyor sana?" diye tısladı.

Dondum. BEN*vardı*cephemin kaymasına izin vermemek için. mükemmel olmaya ihtiyacım vardı Tekrar. Yine de olamadım.

"İyiyim," dedim öfkemi üzerimden atarak. Özür dilerim. Onu alacağım birlikte. Sadece bu hareketten dolayı stresliyim.

Yürüdüm. Daha fazla çekmeye gücüm yetmedi.

"Lily," dedi kolumdan tutarak. Jessie sana ne dedi? O zamandan beri boşsun.”

"Gidiyorum çünkü kimsesiz yeni bir kasabadayım, Sebastian. Bana sadece bir gün ver.

"Sana ne için bir gün veriyorum? Kişiliğini tamamen değiştir mi?"

"Evet dedim. "Böylece, benim bu tarafımı hiç görmek zorunda kalmayacaksın.

Tekrar." "Bunu kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

BEN öyleydi şok ile onun kelimeler. Ne zaman O kabarık onun kaşlar beklentiyle başımı salladım. "Hiç bir şey."

"Sonbahar dekoru bölümünden geçmek ister misin?"

"Neden?" diye sordum sert bir sesle. "Temel olduğum ve evi fotoğraflar için güzelleştirmek istediğim için mi?"

Dişlerini sıktı, kırılmaya yakın görünüyordu. Ama sonra derin bir nefes aldı ve devam etti. "Çünkü yılın bu zamanında hep dekorasyon yaparsın. Bundan hoşlandığını sanıyordum.

"Fotoğraflar için, değil mi?"

"Hiçbir şeyin fotoğrafını çekmek zorunda değilsin. Sevdiğin bir şeyi yapmayı teklif ediyorum çünkü mücadele ettiğin çok açık. Bu o kadar kötü mü, Lily?"

Ah.

Ah.

Muhtemelen daha önce mobilyaları kaldırdığımda hissettiği kadar şok hissederek ona baktım. Bunun her saniyesinden nefret edeceğinden emindim ama sorunlarımı unutup ev dekorasyonuna bakmanın cazip geldiğini de kabul edebilirdim.

"Tamam" dedim, "biraz arayalım."

Bana yolu göstermem için işaret etti.

Yanaklarım alev alevdi. "Teşekkür ederim," dedim sessizce. Geri alamadan ya da alışılmadık derecede kibar olmaya devam ederek beni daha da kötüleştirmeden önce fırladım.

Beni görev bilinciyle takip etti.

Los Angeles'ta sonbahar için dekorasyonla ilgili olan şey, gerçek bir şey olmamasıydı.*düşmek*. Oradaki insanlar mevsimin estetiğine uyacak şekilde süslendiler, ancak hava hiçbir zaman fırtınalı bir Ekim gününde rüzgarın savurduğu eşarpların görüntülerini çağrıştıracak kadar soğumadı. Yaz sıcağında portakal yaprağı çelenkleri ve baharatlı elma mumları için alışveriş yapmak alışılmadık bir şey değildi; aslında beklediğimden daha çok evi andırıyordu.

En azından Nashville'de, sonunda sonbaharın geleceğini ve ardından ılıman bir kışın geleceğini biliyordum.

Mevsimlik bölüm, salonlarını süslemek için en yeni, en şirin sahte yaprakları kapmak isteyen diğerleriyle doluydu ve yardım edemedim, ancak zengin kahverengi tonlardaki süslemeler de dahil olmak üzere birkaç öğe gözüme takıldı.

Yakındaki battaniye bölümüne gelmeden önce bölümü dolaştım.

Ne tür bir kanepe alacağımızı bilmiyordum ama mutfağa uygun bir şey istiyordum. Parlak renkli duvarlara hangisinin yeterince benzediğini merak ederek battaniyelere baktım.

Sebastian yumuşak bir sesle, "Bunlar eve iyi gider," dedi.

Ona baktım, biraz endişelendim. katılmasını beklemiyordum. “Hiçbir şeye sahip olmak zorunda değilim. Yapacak başka işlerimiz var.”

"Ama bu senin hoşuna gidiyor. Kendin için bir şeyler yapmak için bir dakikanı ayırmanda sorun yok."

"Ne zamandan beri kişisel bakıma inanıyorsun?"

Diye sordum. "Bunun için zamanım olmayabilir

ama senin var."

uzağa baktım. Gerçekten yapmadım. Target'tan alışveriş yapmaya değil, son kitabımı yazmaya ihtiyacım vardı.

Ama yapmak istediğim son şey, geçirdiğim günden sonra yazmaktı.

"Ne tür bir kanepe aldığımızı bilmiyorum ama gri bir şey almanın güzel olabileceğini düşünüyorum ve o zaman bu battaniyeler de onunla gidecek." Önümüzdeki yumuşak, tüylü turuncu battaniyeyi işaret ettim.

Sebastian, "Bu işe yarayabilir," dedi. "Ancak . . . belki beyaz olanlar gri ile daha iyi görünür? Ev yeterince renkli. Belki nötrler iyi olurdu.”

Gözlerimi kırpıştırdım ve gösterdiği yere baktım.

"Belki" yanlarına gittim. "Akromatik süslemelere yönelmek daha iyi olabilir."

"Akromatik?"

Bok. Tekrar yapmıştım.

"Renksiz demektir."

"Böyle bir kelimeyi nereden öğrendin?"

"Bir sözlük. Önemli mi?"

"Sanmıyorum." Bana şüpheyle baktı. "Çok farklı davranıyorsun."

"Belki sadece Instagram çekimlerinden bahsetmek ve giydiğim şey yorucu olmaya başlıyor." Gürültümün köprüsünü kıstım. "Kontrol ettireceğim."

"Neden kontrol ettirmelisin?"

"Çünkü benim sözleşmem bu değildi." Sebastian

başını salladı ama elimi kaldırdım.

"Lütfen. Bugün olmaz," dedim çünkü onun önünde yıkılmak istemiyordum. Bana karşı nazik olmasına her olumsuz duyguyu bağladığım adamda ağlamak istememe neden olan bir şey vardı.

İçini çekti ve uzağa baktı. Sonunda, "Ben . . . koyu gri gibi. Akromatik iyi bir tema."

En azından benimle dalga geçmiyordu. Battaniyeyi arabaya attım ve düşme bölümünden de bir çelenk aldım. Kırmızı kapının yanında güzel dururdu.

Ödeme sırasında, iki şeyden birinin olacağını düşündüm: ödeme zamanı geldiğinde, Sebastian bunu ödeyip homurdanacaktı ya da harçlığımı kendim ödemek için kullanmamı söyleyecekti.

Elim çantamdaydı, gerekirse birikimlerime darbe vurmaya hazırdım ama Sebastian her şeyin parasını öderken bana bakmadı bile.

"Sen," boğazıma takılan pamuğu yutmak için duraksadım, "mücevherler için sana geri ödememi ister misin?"

"Senden bunu yapmanı neden isteyeyim?"

"Çünkü buraya sadece şişme yatak için geldiğimizi söylemiştin."

İçini çekti. Teklif ettim, Lily. Teklif etmem ve sonra faturayı sana ödemem benim için bir pislik olur.

Yanılmıyordu, ama bunu takip etmesini beklemiyordum.

"Tamam," dedim, "teşekkür ederim o zaman."

Maddi varlıkların aslında mutluluk yaratmadığını mantıksal olarak biliyordum, ama belki de karısı için iyi bir şey yapan bir koca yaratmıştı.

Eve giderken sessizdim, Sebastian'ın nezaketini tanıdığımı sandığım adamla uzlaştırmaya çalışıyordum.

çok uzağa gitmedim

Eve geldiğimizde oturma odasındaki şişme yatağı havaya uçurdu. Ertesi gün teslim edilmek üzere yakındaki bir mağazadan aceleyle iki şilte sipariş ettim. Sonra yere oturdum, hala işlemeye çalışıyordum ama aynı zamanda yazmam gerektiğini ve henüz yazmadığımı da hatırlıyordum.

Menajerim canlı canlı derimi yüzecekti.

Ama yazamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Bu, Sebastian'la birlikte geçirdiğimiz en uzun zamandı ve o kadar da kötü değildi. Sanırım bu, onu tanıdığım süre boyunca çalışmadan geçirdiği en uzun süreydi.

"İşte," dedi Sebastian, "patlamış."

Hava pompasının olmaması*uğultu*beni o ana geri getirdi. Kullanacağımız battaniyeleri çıkardım ve uzandım. Sebastian duvara yaslanarak yerde kaldı. Yanıma yatıp onun da aynısını yapmasını bekledim.

Cevap vermeyince ona döndüm.

"Uzanabilirsin, biliyorsun," dedim. "Seni tekmelemeyeceğim ya da başka bir şey yapmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve beni görmezden gelip gelmediğini merak ettim. Bunun yerine, "Buraya gelmek istemedim" dedi.

"Eve?" Diye sordum. "Otelle ilgili fikrini hâlâ değiştirebilirsin. Evden nefret etmedikçe, o zaman . . . Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

"Ev iyi," dedi içini çekerek. “Tüm hareketten bahsediyorum. Nashville. Yeni ofis. Bunu istemedim.

"Mutlu olursun sanmıştım. Bütün bir ofisi yöneteceksin.”

"Belki de olmalıyım," dedi sessizce. Sonra bana baktı. "Bugünün tamamını gittik ve sen tek bir fotoğraf bile çekmedin. Buraya taşınmak zorunda kaldığımız için üzgün müsün?

Açıkçası fotoğraf çekmeyi unutmuşum. Hayatımı yaptığım her şeyin bir resmine ihtiyaç duyarak yaşamadım.

Ama yapmam gerekiyordu.

"Tabii ki buraya taşındığım için kızgınım," dedim. "Yapmak istediğim son şeydi."

"Öyleyse özür dilerim." Sesi yumuşak ve boyun eğmişti. “İstemediğini bilseydim onunla savaşırdım.”

"Senin için büyük bir terfi," dedim. "Bunu biliyordum, bu yüzden kabul ettim."

"İstersen Los Angeles'ı ziyarete geri dönebilirsin. Jessie'nin orada olduğunu biliyorum. "Hayır," dedim, söz edildiğinde göğsümü bir mengene gibi sıkıştıran bir acı

o. Orada benim için fazla bir şey kalmadı. "Sonra ne yapabilirim?"

O sordu.

Bunu düşünürken bir an sessiz kaldım.

"Merak etme," dedim. "Bu aptalca."

Ama bu bir şey. Nedir?"

"Sadece uzan," dedim. "Yanıma uzan ve. . . elimi tut belki."

İsteğim üzerine yanaklarım alev alev yanıyordu. Sanki ondan istediği son şeyi yapmasını ve bana zar zor dokunmasını istemişim gibi içini çekmesini bekliyordum.

Ama sonra Sebastian şikayet etmeden uzandı, elimi onunkine çekti ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Terfinize üzüldüğüm için üzgünüm," dedim.

Olma, diye yanıtladı. "Ben de."

"Neden üzülüyorsun ki? İstediğin bu değil miydi?"

"Belki ben*meli*istiyorum ama bu bir terfiden çok bir ceza gibi geliyor. Aklımdaki şey bizi hareket etmeye zorlamak değildi.

Gözlerimi kapattım, söylemek istediğim kelimeleri ısırdım. Martin'den nefret ediyordum, beni bu işe ittiği için babamdan ve ikimizin de burada olmak istemiyor olmamızdan nefret ediyordum.

Yumuşak bir sesle, "Uyu, Lily," dedi. "İhtiyacın var."

Sözlerine başımı salladım, elim onunkiyle buluştuğunda yanaklarım hâlâ sıcaktı. Bunun neden bu kadar iyi hissettirdiğini bilmiyordum ama yanımdaki sıcak vücudu beni dengede tutuyordu. Gerçek hissettim ve kendi bedenimde bir hayalet gibi değil.

Bunu bu kadar sevdiğim için nefret ediyordum ama uykuya dalarken ondan elimi tutmasını istediğime pişman değildim.

Fotoğraf: uçağın penceresinden gün batımı.

LilyRMiller: İşte yeni başlangıçlar! Bugün hayatımıza güzel Nashville şehrinde başlıyoruz! Oradan gelen takipçilerim var mı? Poz vermek için en iyi çift noktaları nelerdir? Kocam ve benim onlara ihtiyacımız olacak!!!

SebandLily4ever: Yüzleriniz nerede?!?! Daha fazlasına ihtiyacımız var!

İki hayat: Hamileliğini sakladığını mı düşünüyorsun?

FinePrintAşığı: Bu ikisinde bir terslik olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?

Bölüm dört

Oturma odasında yalnız uyandım.

Kanayarak doğruldum, sırtım ucuz şişme yataktan ağrıyordu. Sebastian ortalıkta yoktu. Kiralık araba da gitmişti.

inledim. Kitaplarımı satmasaydım, yalnızca Sebastian'dan veya babamdan aldığım sınırlı paraya sahip olacaktım. Babam deliler gibi para istifledi ve hatta teklif eden kendisi olmasına rağmen bu evi satın alırken homurdanmıştı.

Bu, kendi param olduğu için mutlu olduğum zamanlardan biriydi. En azından Sebastian ortadan kaybolduğunda, ailemden aldığım kuruşların ötesinde kendi geçimimi sağlayacak bir gelirim vardı.

Evde yiyeceğimiz bile yoktu.

Ofisin açık olmadığını söyledi ama yokluğunda çalışacak bir yer bulup bulmadığını merak ettim. Belki de ofisin kendisini açması için her şeyi hazırlaması gerekiyordu. Günlük hayatında ne yaptığından emin değildim ama her zaman yapacak bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

Yarı sönmüş, rahatsız yataktan kalkmam sonsuza dek sürdü. Umutsuzca kafeine ve yazmaya ihtiyacım vardı. Sırt çantamı aldım ve dizüstü bilgisayarımı içine doldurdum. Yürüme mesafesinde gidebileceğim bir kahve dükkanı var mı diye baktım ve neyse ki yaklaşık bir mil ötede bir tane vardı.

Sebastian'a nereye gittiğimi söyleme zahmetine girmeden evden çıktım çünkü çalışıyorsa zaten geç saatlere kadar gelmezdi.

Perşembe sabahı için yer doluydu. Arkada bir masa sabitledim. Ama dizüstü bilgisayarımı açar açmaz cep telefonum çaldı.

"Merhaba?" Cevap verdim, tek bir kelime bile yazmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

"Neredesin?" diye sordu Sebastian, sesi gergindi. ben içten lanetli.

"Sadece yürüyüşteyim."

"Yürüyüş gibi gelmiyor."

Yorgun elimle yüzümü ovuşturdum.

"Kahve alıyorum. Ben düşündüm işteydin."

"Yakında dönecektim, bu yüzden uzun süre arabasız kalmazdın. Heather arabamı getirdi. Biz taşınmadan birkaç gün önce benimkiyle birlikte ayrıldı.

Gözlerimi devirdim, telefonda olduğuma sevindim. Tabii ki Heather'ı buraya getirirdi ve o da bunu yapmaktan memnuniyet duyardı.

Ve muhtemelen arabam satıldı. Bunun kader olduğunu bilmemekten nefret ediyordum.

Heather'ın her şeyin üstünde olması çok fazlaydı. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

"Ayrıldığım için beni tam olarak suçlayamazsın. Yiyecek bir şey yok ve ne zaman evde olacağını bana söylemedin."

Sebastian bir an sessiz kaldı.

"Çabuk geri gel. Dün şilte ısmarlamadın mı?" "Daha sonra teslim edilmeleri gerekiyor."

"Burada olman için daha fazla neden."

Onları almak için zamanında döneceğim, dedim ve sonra aramayı kapattım.

Telefonumu masaya fırlattım. Heather evde olsaydı, kafede kalmaktan mutlu olurdum. Onların herhangi bir şey yapmasını engellemektense doğrudan kendi infazıma girmeyi tercih ederim.

Bir saat sonra, kahvemi bitirirken hayal kırıklığımı özellikle korkunç bir sahneye yönlendirdim.

Toparlandıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Geri dönerken dizüstü bilgisayarımın görünürde olmadığından emin oldum. Yirmi dakika sürdü ve yaz sonu sıcağında vardığımda terliyordum.

Sebastian beni kızdırmıştı, bu yüzden beni ne halde gördüğü umurumda değildi. Ama içeri girip Heather'ı oturma odasında Sebastian'la aldığımız yeni battaniyeleri katlarken gördüğümde, öfke zihnimi bulandırdı.

Muhtemelen öfkemi hak etmiyordu. Bana yeterince iyi davrandı ve iyi bir asistandı.

Her zaman tatlı bir ofis aşkı yaşayabileceklerini hayal etmişimdir. O benim olmadığım her şeydi. Hayatına organik olarak girdi; Ona zorlandım. Sebastian'la çalıştı, değer verdiği bir işi yapmak için onunla benim geçirebileceğimden daha fazla zaman geçirdi. Heather zeki ve yetkin görünüyordu. Sosyal medyada kendimle ilgili paylaşımlar yapmayı seven havalı zengin kızı oynamak zorundaydım.

Ve onu her gördüğümde balayımda Jessie'nin şu sözleri aklıma geliyordu: Sebastian'ın başka biri olabilirdi, sevdiği ve güvendiği biri. Bağlandığı biri.

Herhangi biri olsaydı, o olurdu.

Kapıyı açtığımda Heather başını kaldırdı ve benim terlediğimi görünce gözleri bir anlığına irileşti. Nasıl göründüğüm hakkında rapor verme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum.

"Merhaba," dedi Heather yumuşak bir sesle.

"Merhaba," diye yanıtladım. "Şehre geleceğini bilmiyordum. Bugün."

"Sebastian arabasını burada kullanmamı istedi. Sonra geri uçuyorum ve seninkini getir.

"Bana ait?" Diye sordum. "Arabamın satıldığını sanıyordum?"

Heather yavaşça, Sebastian arabanı beğendiğini söyledi, dedi, kafası karışmış gibiydi. "Neden satarsın ki?"

"Arabamı seviyorum," demek için acele ettim ama sustum. Arabaya olan bağlılığımın dikkate alınmayacağını düşündüğümü tam olarak söyleyemezdim. Hayatım mükemmel olsaydı, istediğim her şeyi alırdım. "Teşekkür ederim. Yapabileceğinden emin misin? Ülkeyi iki kez dolaşmayı hayal edemiyorum.

Heather omuz silkti. “Kilometre ücreti alıyorum ve güzel otellerde ücretsiz konaklamalar alıyorum. Sebastian ayrıca otellerde şirket tarafından ödenen bir spa süresi de verdi. Bu iyi."

dudaklarımı büzdüm. Arabamı geri aldığım için mutlu olsam da, kocamın asistanını ülke çapında sürmeye ikna etmekte hiçbir sorun yaşamadığını duymak beni heyecanlandırmadı.

"Tamam," dedim. “Ama eğer*dır-dir*çok fazla, geri uçup yapabilirim.

Hayır, dedi Heather kararlı bir şekilde. "Değerli karısının iki gün araba kullanmasına izin verirsem Sebastian beni öldürür." Sesi sertti, ağzı kaşlarını çatmıştı. O muydu . . . acı? "Yine de yerleşmen gerekiyor. Gerçekten iyi.”

Karısı olduğum için neden kızdığını bilmek istesem de, ihtiyacım olan son şey onunla kavga etmekti. Sebastian'ın hangi tarafı tutacağını biliyordum.

"Tamam," dedim ona. "Bunu yapmaya istekli olduğun için teşekkür ederim."

"Zambak?" diye sordu köşeyi dönen Sebastian. Her zamanki gömleğinin yerine bir tişört ve kot pantolon giymişti. Elbette Heather buradayken giyinirdi. "Döndün."

"Ben," dedim.

"Ekstra yatak odası takımını misafir odasına taşımamız gerekiyor."

Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karıştı. Ama sonra kimsenin Sebastian'ı tanımadığını hatırladım ve ben farklı odalarda yattık. Diğer herkese göre biz gerçek bir çifttik. Gerçek olsaydı neden ayrı yatalım?

Yine de Heather'ın bildiğini düşündüm. Onunla yatarken nasıl olmasın?

"Eh, tabii," dedim. Heather'ın eşyalarımı kaldırmaya çalışmamasını umarak çantamı yavaşça yere koydum.

Sebastian duvara dayalı ağır tahta parçaları işaret etti ve ben de onu kaldırmak için bir uca doğru yürüdüm.

"Beklemek!" dedi Heather, şaşkın görünerek. “Onu kaldırmaya mı zorluyorsun? Merdivenlere kadar mı? Taşıyıcıları işe alacağınızı sanıyordum! Yapma...”

"Yapabileceği konusunda ısrar ediyor."

Heather bana soran gözlerle baktı.

"Sorun değil," diye yanıtladım.

"Ancak . . . nakliyeciler...”

"Bunun için nakliyeci tutmaya gerek yok," dedim. "Anladık."

Heather, Sebastian ondan misafir odasının kapısını açmasını isteyinceye kadar gergin görünmeye devam etti. Merdivenlerden yukarı manevra yapmak ikimiz için de bir ekip çalışması alıştırmasıydı ama başardık.

"Ayak parmaklarına dikkat et!" diye seslendi kapı eşiğinden, Sebastian'la birlikte ağır parçayı dikkatli bir şekilde yere koyarken. Kaslarım çığlık attı ve Sebastian da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu.

Yatağın kendisi sadece iki parçaydı ve onu bir arada tutan bir çerçeveydi.

Şans eseri, ikinci parçayı hareket ettirmek çok daha kolaydı.

Sebastian, "Bir bazayı ve şilteyi taşıyamayacak," dedi. "Umarım bunu nasıl kuracağını biliyorsundur."

"Bunu zaten düşünmüştüm," diye açıkladım. "Platform yatak işe yarar." "Ne?"

“Geleneksel bir kutu yayın yerini alan metal bir yatak çerçevesi. Çok daha küçük ve katlanıyor.”

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Bunu çözmüş gibisin."

“Güzel bir karyola ama pratik değil. Bazen onu çalıştırmamız gerekir.”

"Evet, bazen yaparsın." Sözler sessizdi, sanki onları duymam gerekmiyormuş gibi. Ne demek istediğini sormak istedim ama benden önce odadan çıktı.

Göz ucuyla Heather'ın kafası karışmış bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. Üzerinde durmak istemedim ama ben yokken Sebastian'a ne soracağını merak ettim.

Bu gece ne planları olduğunu sormak istiyordum. Onu şehri görmeye mi götürüyordu? Aptal, kısıtlayıcı diyetimle yapamadığım yemek turuna mı çıkmak üzereydi?

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bir cevap almak beni sadece kızdırırdı ve daha fazla öfkeye yerim yoktu.

Sebastian, Heather'ı havaalanına bırakmak için ayrıldı ve ihtiyacım olursa kiralık arabayı bana bıraktı.

Kasabada yeni bir karyola bulmaya çalışarak aklımı ondan uzaklaştırdım. Yerdeki şilte ile uyumak ne kadar kolay olursa olsun, odamın derli toplu olmasını istedim. Sonunda Craigslist'te kullanılmış bir tane buldum ve kişiyle hemen buluşabildim.

Neyse ki, kişi beni tanımadı ve hatta şeyi arabaya itmeme yardım edecek kadar kibardı. Onlara inanılmaz minnettardım. Çalışmış olmama rağmen, o karyolayı merdivenlerden yukarı çekmek beni çok yormuştu.

Nashville sıcağı yardımcı olmadı. Eve döndüğümde, arabadan iner inmez bana çarptığını hissettim. Ateşli, bunaltıcı hava, metal çerçeveyi eve sokmak istediğim son şeydi.

İşimi halletmek için enerjimi toplarken, tek komşumuzun dışarıda olduğunu fark ettim. Kıvırcık sarı saçları güneşte parlıyordu. Beni görünce kocaman gülümsedi ve beni gördüğüne sevinmiş gibi el salladı.

Belki de benim başka biri olduğumu düşündü.

Yine de el salladım. Nashville'deki insanlar alıştığımdan çok daha arkadaş canlısıydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" beni aradı.

"Sorun değil," diye geri seslendim. “Anladım. Yine de teşekkürler!"

Nezaketi neredeyse çok fazlaydı. Bu çabadan bayılmadan ya da ona tüm hayat hikayemi anlatmadan önce içeri girmem gerektiğini düşündüm.

Çok tatlı bir kıza benziyordu. Belki sadece bir yıl burada olmasaydım onu daha iyi tanıyabilirdim.

Platform yatağı içeri aldıktan sonra döşeklerin gelmesini beklerken kurdum.

Teslimat görevlileri gelip gittikten sonra, aklımı Sebastian'ın bulunduğu yerden uzaklaştırmak için çaresizce başka şeyler üzerinde çalıştım.

O geri döndüğünde odam hazırdı ve ben onun odasını yeni bitirmiştim. Arabası garaj yoluna girdiğinde, taslağım üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarımı açmıştım.

Ön kapının açılması, sanki porno izliyormuşum gibi dizüstü bilgisayarı çarpmama yetti. Yazarken kapıyı kapatıp kilitlemek için odamda bir masa olana kadar bekleyemedim.

"Döndün," dedim. "Meşgul olmalısın."

"Heather'ın taşınmayla ilgili bazı soruları vardı ve çok fazla trafik vardı."

"Şilteler burada ve yatağın hazır." Yerden kalktım. "Sen ya da ben yarın bir kanepeye bakabiliriz."

"Yarın işleri ayarlamak için ofise geri dönmeye başlayacağım."

Kalbim kelimelere battı. Tam zamanlı olarak ofise döndüğünde, onu zar zor görüyordum. Şu anda her şey mükemmelmiş gibi değildi ama benimle Target'ta alışveriş yaptığını düşünmeden edemiyordum.

Ama bitmek üzereydi. Sebastian hafta sonları izin bile almıyordu.

Onu böyle bırakmak tuhaf hissettirmişti. Taşındığımız ilk gün beklemediğim bir şekilde huzurlu geçti ama eski alışkanlıklarımıza geri dönüyor gibiydik.

Onunla alışveriş yapmaktan hoşlandığımı düşünürsek bu berbattı.

Kendi odama girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitlemeden önce sadece başımı sallayabildim. Makyajımı temizlemek, dişlerimi fırçalamak ve Instagram gönderisi yapmak olan gece ritüelimi yaptım.

Ertesi gün uyandığımda aramızdaki her şey normale dönecekti. Şu an dışında, işler zorlaştığında koşabileceğim Jessie yoktu.

Yalnızdım ve sadece bu yıl hayatta kalmayıp, sonunda nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Fotoğraf: bir yığın valiz ve şişme yatak.

LilyRMiller: Vay canına, taşınmak zor iş! Ama yeni küçük evimize bakın. ÇOK tatlı. Burada çok güzel anılar biriktirmek için sabırsızlanıyorum! *kalp emojisi*

NinteyNinePercnter: Sahip olduğun onca PARA varken nakliyecileri karşılayamayacağına inanmakta zorlanıyorum.

SebandLily4ever: Onları yalnız bırak!!! Tıpkı bizim gibiler!

İki hayat: Resmi yok, bahse girerim soydandır.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Sebastian yine gitmişti.

Kiralık araba ve Heather'dan benimkiyle birkaç gün içinde şehirde olacağını söyleyen bir mesajla baş başa kaldım. Ondan ve kocamın yakınlığından nefret etsem de, sevdiğim arabayı elimde tuttuğum için son derece minnettardım.

Sebastian kasada bana ev için istediğimi almamı söyleyen bir çek bırakmıştı. Utandım ama yine de bozdurdum. Gurur yüzünden birikimlerimi boşaltmaya başlamama gerek yoktu.

Yazmak, bazılarının düşündüğü gibi bir kariyer kadar kazançlı değildi. Sadece şimdi makul büyüklükte bir şehirde rahatça yaşamama yetecek kadar kazanıyordum, ancak doğrudan bir yer satın alacak kadar değil.

Ve bazen insanların ilgisini ne zaman kaybedeceğini ve kitaplarımı almayı bırakacağını merak ettim.

Sabahı çeşitli mobilya parçaları almakla geçirdim. Bazılarını kiralık arabaya ittim ve evde bir araya getirmeye çalıştım. Teslim ettiğim diğerleri.

Öğleden sonra, oturma odası ve odam için mobilyaların çoğu yoldaydı. O zamana kadar, gün içinde bir kafeye gidip yazacak kadar başarılı olduğumu anladım. Evimin yakınındaki dükkânın güzel bir ambiyansı vardı, ben de oraya gitmeye karar verdim.

Annemin aradığını gördüğümde bir masaya oturduğum anda bu fikir pencereden uçup gitti.

Dişlerimi gıcırdattım. Onunla hiç hoş sohbetlerim olmadı.

Ama aynı zamanda onu sesli mesaja gönderirsen seni rahat bırakacak türden bir kadın da değildi.

"Merhaba anne," dedim iç çekerek. Elimle yorgun yüzümü ovuşturdum. Bu kitabı bitirebilecek miydim? Yoksa yaklaşan dizi diziyi böyle mi bitirecekti?*Game of Thrones*ve onu korkunç bir sonla mı bırakacaksın?

"Selam tatlım. Hala anneni özlüyor musun? Bu haftaki kahvaltımızı kaçırdık."

Ah, tabii, diye yalan söyledim.

Annemle kahvaltıdan nefret ederdim. O mimoza ve Fransız tostu ısmarlarken, ben hep yumurta akı ve hindi sosisine takılıp kaldım.

"Ama bu senin ve o yakışıklı kocan için harika bir fırsat.

senin.”

"Eminim öyledir."

"Nedenbiliyormusun?"bastı.

"Ee, para?"

İç geçirdi, sesi hayal kırıklığına

uğramış gibiydi. "Lily, sözleşmen sona eriyor." "Farkındayım." "Gerçekten de zengin bir adamdan daha iyisini yapamayacaksın. saç başı. Yani, sadece babana bak.

Babam yirmi yaşından beri saçsızdı ve annem bunu bir türlü bırakamıyor gibiydi.

Tüm bu konuşma yorucu olacaktı. Düşünmek istediğim son şeyler, babamın kel kafası ve bu sözleşmenin sonuydu.

Annemin Sebastian'la evli kalmamı istediğini biliyordum ama bundan kurtulmam gerekiyordu. Özgürlüğüme ihtiyacım vardı.

Yine de bunu ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim.

Belki de buradan başlamalıydım. Anneme birbirimizi gerçekten sevmediğimizi ve hiç birlikte vakit geçirmediğimizi söyleyebilirim. Parmağımdaki gösterişli altın ve pırlanta yüzükten ne kadar nefret ettiğimi söyleyebilirim. Kendim olmak ve kendi hayatımı yaşamak istediğimi söyleyebilirim.

Ama yapmadım.

"Evet, belki," dedim onun yerine.

"Sadece endişeliyim. Onun ve küçük asistanı Heather hakkında söylentiler duydum. Eline geçen ilk fırsatta onunla kaçmayacağını nereden biliyorsun?

"BEN . . . Bilmiyorum," dedim ona. "Ama evliymişiz gibi davranmaya devam ediyor."

"Ah, 'rol yapmaya devam etmek' mi dedin? Sakin ol, Lily. Böyle konuşmandan hiçbir erkek hoşlanmaz. Pratik yaptığımız gibi yapın. Hafif ve havadar."

ürktüm. Bu defalarca duyduğum bir tartışmaydı.

"Ayrıca," diye devam etti annem, "bu kontrat bittikten sonra onu içeri tıkmalısın. Bununla ilgili bir fikriniz var mı?"

"Hayır," dedim, "ve ben..."

"Hadi Lily. Senin için her sonuca varmak zorunda mıyım? Bir bebek, canım. Bebeğe sahip."

"Ne?" Sesim düz çıktı. Toplum içinde olmaktan nefret ediyordum ama bu konuşma için evde olmadığım için de mutluydum. Bu benim şansım olurdu

Sebastian'ın unuttuğu bir şey için geri geleceğini ve buna kulak misafiri olacağını. "Şimdi tek söylediğim onu biraz baştan çıkar. yaparken memelerini kullan
onu cezbetmek için onlara sahipsin. Korumayı unut ve sonra patla - onu yakaladın.

Hasta hissettim. "Bu çok manipülatif, anne."

"Ah, hadi ama. Düşündüğünden daha yaygın. Babanı böyle yakaladım. Onunla tanıştığımda, bir gün bir şey olacağını biliyordum ve şimdi bize bakın.

"Bana bir tuzak ürünü olduğumu mu söylüyorsun?"

Bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordum ama duymak düşünmekten farklıydı.

gibi sözcükleri kim kullanır?*tuzak*, Zambak?" İçini çekti. "Bunu yapmak istiyorsan, ondan daha aptal görünmek zorundasın. Senin için çok zor olmamalı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Başka seçeneğin yok tatlım. Bu sözleşmenin sona ermesine izin verirseniz, muhtemelen*yapacaksın*son kullanma tarihi yüksektir. O zaman hiçbir şeyin olmayacak.

Dizüstü bilgisayarıma baktım. hiçbir şeyim olmazdı. Hep yazmak isterdim.

Ama bunu ona söylemeye cesaret edemedim.

Ah, gitmeliyim. Ramon burada. Bugün dar pantolon giyiyor. Annem telefonu kapattı, tuhaf bir şekilde aşık olduğu bahçıvanı yeterince dikkati dağıttı. Telefona baktım, en büyük korkularımın meyve verdiğini fark ettim.

Sebastian'ı bu evlilikte bir çocukla tuzağa düşürmeye zorlandım.

Hiçbir zaman çocuk istemediğimden değil, onların doğru kişiyle olmasını istiyordum. Tek başıma bir çocuğa ebeveynlik yapmak istemedim ve kocam ofisi ile evli olduğu için yardım almak zorunda kalmak istemedim.

Planım her zaman bu durumdan sıyrılıp gerçek aşkı bulmak olmuştu ama önce bunu nasıl yapacağımı bulmalıydım.

Düşüncelerim tehlikeli bir şekilde dönüyordu ve kendi ölümümü taklit etmekle ailemi öldürmek arasında sıkışıp kaldım.

Arzulara boyun eğmek yerine her zaman yaptığım şeyi yaptım. Yazdığım.

Acılarımı sanata dönüştürme ustasıydım. Zaten her şeyin başladığı yer orasıydı. Üzgün olduğumda yazdım ve içinden güzel nesir çıktı.

Karamsar ruh halimde hüzünlü bir notla dizimi bitirmeyi düşündüm. Belki de ana karakterimi öldürebilirim. Belki de kitaptaki herkesi öldürebilirim.

Hayranlarımı tanıyordum. Bazıları buna bayılırdı. Bazıları bundan nefret ederdi.

Herkesin görüşlerini gördüm. Dünya için ben J.R. Solace, birdenbire fantastik bir dizi yaratan gizemli bir yazardım. Dünya için ben bir hayalettim.

J.R.'nin sosyal medyası bile yoktu.

Yani fandom benim yokluğumda bir şeyler inşa etti. Bütün Discordları gördüm. Uydurma tahta oyunları, hayran buluşmaları ve her karakterin kostümlerini gördüm. Hayranların en sevdikleri karakterin öldürülmesine sinirlendiğini gördüm, başkalarının yazdığım karanlık ve cesur bağlamı alkışladığını gördüm.

Ama ben? Bu bir kaçıştı. Bu beş yılı aklımı kaçırmadan geçirmemi sağlayacak bir şeydi.

Ana karakterimin annesini uzun zaman önce öldürmüştüm, ama karamsar ruh halimde, sadece onu tekrar öldürmek için ruhunu geri getirdim.

Saatler sonra işim bittiğinde kendimi biraz daha iyi hissettim.

Kahve dükkanı kapandığında hava kararmıştı. Onlar temizlik yaparken, geç kaldığım için bolca özür dileyerek ayrıldım. Kendimi tamamlanmış hissederek eve geri döndüm. Sebastian'ın henüz dönmesini beklemiyordum.

Genelde gece geç saatlere kadar çalışırdı. Birkaç haftalık evlilikten sonra onu beklemekten vazgeçtim. Bu yüzden arabasını gördüğümde şok oldum. Ne yaptığımı umursamadığını biliyordum ama onun saat ondan önce evde olmasına hâlâ alışamamıştım.

Pencerede siluetini gördüğümde annemin sözleri aklıma geldi. Midem bulandı.

Planım içeri girip onu görmezden gelmekti. Sebastian bazen evden çalışıyordu, bu yüzden beni gördüğünde bana günün saatini söyleyeceğinden şüpheliydim.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı ve Sebastian hemen başını kaldırdı. Onu satın almadığım yeni bir yemek masasında otururken gördüm. Çalışmıyordu bile, sadece yemek yiyordu.

İçeri girdiğim anda gözleri kısıldı bana.

"Neredeydin?"

Mobilya arıyorum, diye yalan söyledim.

"Bu geç?" Sebastian dürttü. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim ama ona gerçekte ne yaptığımı söyleyemezdim.

"Annem de aradı, ben de onunla konuşmakla meşguldüm." Sebastian'ın gözleri kısıldı. bana inanmadı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Diye sordum. "Hayır," dedi. "Sanırım hayır."

"İyi. O zaman yarın görüşürüz."

Bacaklarım beni olması gerekenden daha hızlı bir şekilde odama taşıdı. Kapıyı kapatıp kilitledim, kafa karıştırıcı bir kızgınlık ve öfke karışımının içimden geçtiğini hissettim.

Sebastian'ın kızmasına kızgındım ve yanlış yaptığım her şeyi Martin'e anlatacağından korktum.

Evden çıktığım için kızdı mı? Her zaman onun için burada olmalı mıyım?

Sebastian'ın her an içeri girebileceğini bilseydim, bu romanı yazmamın hiçbir yolu yoktu. Eve gelme olasılığının en düşük olduğu gün ortasında belki birkaç saat sıkıştırabilirdim, ama aynı zamanda tek başına yazmaktan da sıkıldım ve etrafımda dolaşan insanları görmeyi özlemeye başladım.

Korku boğazıma kadar tırmandı. Kalan özgürlüğümü daha da fazla kaybetmek üzere miydim?

Sebastian'dan önce evde olduğumdan emin olmaya karar verdim. İki gün boyunca çalıştı. Bütün gün evde kaldım, hem yazı yazdım hem de mobilya aldım, bir yandan da delirmemeye çalıştım.

İlk gece eve sekizde geldi. Sonraki, altı.

Programı her yerdeydi, bu yüzden burada olması için tahmini bir zamanım yoktu.

Yeni bir yerde, kurulması gereken bir ofis ve işe alınması gereken çalışanlarla, normal geç saatlere kadar çalışıyorsa, tüm bahisler boşa çıktı. Önceki ikisi göz önüne alındığında emin olamadım.

İşe dönmesinin dördüncü gününde evi topladım ve oturma odasında yazmaya çalıştım ama hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Baristanın artık her zamanki siparişimi bildiği kafeye gitmek zorunda kaldım.

Yukarı bakmadan önce birkaç saat çalıştım, ekrana bakmaktan gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak düşen maskarayı görüş alanımdan temizledim.

O sırada kafede tanıdığım birini gördüm.

Bana gülümseyip yardım teklif eden komşumdu.
Tezgâhtaydı, barista ile hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Tüm insanlara karşı çok arkadaşça davranmış olmalı. Belki de yabancılarla konuşmak onun için kolay olmuştur. Belki de ne söyleyeceği ya da kim olacağı konusunda mücadele etmedi.

Bahse girerim etrafta olmak eğlenceliydi.

Döndü, gözleri oturduğum yere kaydı. Hemen neşelendi, sanki yeni bir komşu değil de eski bir arkadaşmışım gibi gülümsedi. O yürüdü ve vücudum gerildi. Kesinlikle benimle konuşacaktı ama hangi tarafımı göstermem gerektiğini bilmiyordum.

Merhaba, dedi, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlayarak. “Görmek çok güzel
Sen."

Bir an sadece ona bakabildim. "Ee, sen de mi?"

Ah, seni rahatsız mı ettim? diye sordu. "Ben çok üzgünüm. demek istemiyorum
sizi üzerinde çalıştığınız şeyden uzaklaştırır.

ağzımı açtım Adını sormalıyım. Belki onu tanıyabilirdim. Kafamda yeni bir arkadaşın hayalleri dans ediyordu.

O kadar uzun süre dans ettiler ki kız söndü.

"Sana başka zaman bakarım. Sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim." Ben onu durduramadan, dükkânı sert ve hızlı adımlarla terk ederek uzaklaştı.

inledim. Tabii ki arkadaş olabileceğim ve o kadar uzun süre hayal kurabileceğim bir kızla tanışırdım ki o kaçardı.

Bu yüzden kendim olmaya ihtiyacım yoktu. Bahse girerim sığ, mükemmel tarafımı severdi. Lily'nin lanet adını soracağını.

Yavaşça kendimi dizüstü bilgisayarıma bakmaya zorladım. Kendi beceriksizliğim üzerinde durmama izin verirsem, bu taslağı asla bitiremezdim.

Bazı işlerimi hallettikçe saate baktım ve saat dörtte eve gidiyordum.

Sebastian kiralık arabayı kullandığım için kızabilir diye yürümeye karar vermiştim. Öfkesi endişe vericiydi, bu yüzden parasını ödediği hiçbir şeyi kullanmasam daha iyi olur diye düşündüm. Genellikle ailem için işe yaradı. Ne yazık ki benim için yürümek, eve varmamın daha uzun sürmesi anlamına geliyordu. Yukarı çıktığımda, garaj yolunda Sebastian'ın ve benim arabamı gördüm.

*Bok.*O evdeydi ve benim arabam buradaydı, bu da Heather'ın da dönmüş olduğu anlamına geliyordu. Odasında olup olmayacaklarını merak ederek içeri girdim ama onun yerine yemek odasındaydılar ve normal bir şekilde konuşuyorlardı.

Sebastian, Üzgünüm Heather, dedi. "Burada olacağını düşünmüştüm."

"Bu iyi. Yine de işten ayrılmak zorunda kalmandan nefret ediyorum," diye yanıtladı Heather ve bu sefer daha da beterini batırdığımı fark ettim.

Heather arabamı bırakmak için uğradı ve ben yine gelmemiştim. Ne zaman geleceğini tamamen unutmuştum.

"Merhaba," dedim uysalca, köşeyi dönerek. Bir kez daha terlemiştim, yüzümü çok parlak yapıyordu ve makyajım tehlikeli bir şekilde erimeye yakındı.

Ve Sebastian çıldırmıştı.*Tekrar*.

"A merhaba!" dedi. “Bakıyorsun. . ” Yavaşladı. "Arabanı getirdim."

Üzgünüm. Unuttum,” dedim. "Ben ... idim . . . dışarı."

"Biliyoruz," dedi Sebastian kollarını kavuşturarak. Sen yokken Heather'ı içeri almak için işten ayrılmak zorunda kaldım. . . ne yapıyorsan onu yapıyordun.”

Heather, aramızda neler olup bittiğini anlamak için onun yüzüne ve benimkine baktı. Hesaplayıcı bakışlarından nefret ettim.

"Bir otel bul, Heather. Her zamanki gibi ödeyeceğim," dedi sonunda garip sessizliği bozarak.

Bir anda paniğimin yerini öfke aldı. Cidden Heather için önümde bir otel mi ayarladı? Kıymetli asistanının, bende kalacağını bile bilmediğim arabamla geleceğini unuttuğum için mi doğruca oraya gidiyordu?

Kulağa hoş geliyor, dedi Heather ona gülümseyerek. "O zaman ben buradan gideyim. Hala kiralık arabayı bırakıyor muyum?

"Evet lütfen."

*Ah.*Bana değil de ona lütfen diyebilir mi? Öfkemin yükseldiğini hissettim. Tamam, o zaman, dedi Heather. "Siz ikinize iyi geceler."

Bence odadaki herkes bunun iyi bir gece olmayacağını biliyordu. En azından benim için değildi. Jüri hala kocam ve asistanının dışındaydı.

Ona yatakta bana davrandığı gibi yumuşak sözler ve sevdiğim şeyler üzerine nazik sorularla davrandığını düşündüm. Aklıma geldiği an kusmak istedim.

Heather kapıdan dışarı fırlarken ona yarım el salladım. Kapandığında, sadece Sebastian ve ben vardık ve onun bana yatmasını bekledim.

Ama sadece sessizlik vardı.

Sonunda, “İşinize geri dönün” dedim. Eğer bırakılan başka bir şey olursa, ben burada olacağım.”

"Neredeydin?" diye sordu. Ağzından o kadar hızlı çıktı ki, acaba kelimeleri saklıyor mu diye merak ettim. "Bu, ben eve geldiğimde veya Heather arabanı bırakmak için buradayken üçüncü kez kayboluyorsun."

"Meşguldüm! Benim bir hayatım var, biliyorsun.”

“Ah, hiç ziyaret etmediğiniz yeni bir şehirde mi? Bu kadar çabuk 'arkadaş' edindin mi?

Anlamadığım bir şeye atıfta bulunarak arkadaşlarının arasına havadan alıntılar koydu.

"Hayır, burada hiç arkadaşım yok," diye tısladım. “Kimseyi tanımıyorum. Ama ben senin işten çıktığın zaman ne yaptığını bilmiyorsam, sen de benim ne yaptığımı öğrenemezsin."

Sebastian ters ters baktı ve fiziksel olarak dişlerini sıktığını görebildim. Öfkemin bir kısmı, tıpkı biri bana kızdığında hep olduğu gibi, yerini korkuya bıraktı. Özür dilemek istemiyordum ama zorundaymışım gibi hissediyordum.

Geri adım atıp diğerleri gibi bu tartışmayı mı kaybedeceğime yoksa hayatımda bir kez olsun sıkıca tutunup güçlü olmaya mı karar vermeye çalışırken kendimi savaşta hissettim.

Sebastian, "Ebeveynlerimizin öğrenmediğinden emin ol," dedi ve ardından mutfağa yöneldi.

O an ne demek istediğini sormalıydım. Ama şansımı kaybettiğimi kendim anlamaya çalışmakla çok meşguldüm.

Elinde bir içkiyle geri döndüğünde, ne demek istediğini çözmenin yarısına gelmiştim ve odasına kaybolduğunda kafam daha da karıştı.

Heather'la otele gitmiyor muydu?

Dört yıldır evli olduğum adam hakkında çok az şey biliyordum ve onun hakkında nasıl bir şeyler öğrenmeye başlayacağımı bilmiyordum. Saatimiz ilerliyordu ve sonunda bu şey sona erecekti ve onu bir daha asla göremeyecektim.

Ama şimdi onu bir şekilde yanlış anlayıp anlamadığımı merak ediyordum.

Altıncı Bölüm

Stilist, "Biliyor musun, genellikle bir işverenin yeni bir ofisin açılışı için parti verdiğini duymazsın," dedi. Saatlerdir sandalyede oturmuş, uzayan köklerimi yeniden şekillendirmiş ve bu akşamki parti için saçlarımı mükemmel bukleler yapmıştım.

Ona tüm bunların gösteriş için olduğunu söylemek istedim. Miller Industries bunu yalnızca iyi bir işveren gibi görünmek, sundukları en iyi şeyleri sosyal medyada sergilemek ve Sebastian ile benim mükemmel bir çift olarak yerel haberlerde yer aldığımızdan emin olmak için yapıyordu.

Ama bunlar düşüncelerin içindeydi.

"Miller Industries gerçekten umursuyor," dedim, yalanlar ortaya çıktıkça alev alev yanıyordu. “Çalışanlarının çalışmak kadar sosyalleşmesini de istiyorlar.”

*Ah.*Kulağıma sahte geldi.

"Vay canına," dedi kadın. "Bugünlerde bunu başka kimse yapmıyor."

Gerçekten yardımcı olduğu söylenemezdi. İnsanlarla gerçekten ilgilenildiğinden emin olmak yerine gösterişli partilere odaklandıkları için çalışanlar arasındaki ciro her zaman yüksekti.

Miller Industries, arkasında hiçbir şey olmadan iyi görünmesiyle biliniyordu. Kafasında beyin olmayan güzel bir yüz. Sanırım aynı şey benim kamusal kişiliğim için de geçerliydi.

Kuaför randevusu sonsuza kadar alıyordu. Rahatsızdım ve bütün gün öyleydim.

Etkinlik için zümrüt yeşili dar bir elbise giymiştim. Saçlarıma yeni rötuş yapılacak ve mükemmel görünmek için makyajımı da yapacaktım.

Ama kesinlikle yapmadım*hissetmek*mükemmel. Saç boyasından kafa derim yanıyordu ve bütün gün oturmaktan kıçım uyuşmuştu.

Bir seçeneğim olsaydı, saçlarımı bir daha asla ağartmazdım; ama annem bana hep sarı saçla iyi göründüğümü söylerdi. Gençken ve ona inandığımda, kabul ettim.

Doğal çillerimi makyaj altına gizleme konusundaki ısrarına da katılmıştım. Odamdan temelsiz çıkmamam bile öğretilmişti ve taşınma sırasında her zaman kabul edilebilir göründüğümden emin oldum. Terlemiş olsam da makyajımın bozulmadığını biliyordum.

Son zamanlarda, görünüşüme bu kadar zaman harcamasaydım hayatın nasıl olacağını merak etmeye başlamıştım. Yazmak veya yürüyüşe çıkmak için daha fazla zaman istedim.

Ama başka seçeneğim yoktu. Şimdi neysem o olmalıydım.

Salon aynasında kendime baktım ve yansımadaki sahte halime bir bakış yakaladım. uzağa bakmak zorunda kaldım.

Stilistin hatası değildi. Arkadaş canlısıydı ve salonu da güzeldi. Buraya saçımı kestirmek için geldiğimi görebiliyordum ama ağartmak için değil.

Sebastian'la Heather'ın buraya son geldiği geceden beri konuşmamıştık. Bazen dikkat etmediğimi düşündüğünde bana öyle teslim olmuş, acılı bir ifadeyle bakardı ki.

Onu daha önce hiç görmemiştim ve sahte kişiliğimin çatırdadığı için ihanete uğramış hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Ve daha iyi olmayacaktı.

Jessie elini uzatmamıştı ve her zamanki sırdaşım olmadan kendimi kaybolmuş hissettim.

O kadar kaybettim ki bir arada tutamadım.

O akşam yedide mükemmel görünüyordum ama kendimi berbat hissediyordum.

Sebastian sabırsızca ayağını yere vurarak kapının yanında beni bekliyordu; geç kalıyorduk Onunla tanışmadan önce derin bir nefes aldım, sevgi dolu bir ilişki içindeymiş gibi davranmak zorunda kalma düşüncesiyle midem düğümlendi.

Miller Industries şehir merkezinde bir tiyatro kiralamıştı. Sebastian, Spanx'imin vücudumda ne kadar sıkı olduğu konusunda başım dönerek bindiğim arabasına kadar benimle yürüdü. Bu dar iç çamaşırları giymekten bile nefret ettim ama annem ve medya her zaman vücudumda bir sorun buldu. Yarım kilo almış olmamın nedeni, kalçalarıma kıyasla belimin yeterince ince olmamasıydı. Bende her zaman bir sorun vardı, ama en azından Spanx'te daha çok bir kum saati figürüm vardı.

Sebastian beni gördüğünde bana sadece bir kez minnet dolu bir bakış atmıştı. Evliliğimizin başlarında, o bakışlar için yaşardım. Şimdi, nasıl hissettiğimden emin değildim.

Vücudum hala ona çekici geliyordu - bu her zaman doğru olurdu. Ama hazırlanmakla geçen uzun günümden sonra kendimi o kadar kötü hissettim ki, ateşli kocam bile beni kaldıramadı.

Sebastian şık, siyah spor arabaya bindi. Hemen şehir trafiğine takıldık ve arabadan inmek için can atıyordum. Sebastian'la olması

gerekenden daha uzun süre kapalı bir alanda sıkışıp kalmak istemiyordum. ben ... idim

şimdiden bütün akşamı yanında mahsur kalmaktan korkuyordu. Bir an olsun nefes almak için bile kaçabileceğimi sanmıyordum.

Yine de şehir merkezinin ışıkları çok güzeldi. Arabayla geçerken insanların yüzlerini yakaladım ve hepsi umutlu, mutlu görünüyordu. Bazılarının gitarları vardı ve yanlarında bir rüya taşıdılar. Bazıları partnerleriyle birlikteydi, umursamadan gülüyor, sokak lambalarının aydınlatmasıyla yumuşamıştı.

Tanrı, bunu istedim. Yumuşak ve kaygısız olmak istedim. Belki burada tek başıma olsaydım, kendim olarak değil de*Sebastian'ın karısı*, onlar gibi olabilirim. Şehri görebilir ve tadını çıkarabilirdim.

Sebastian, "Taşındığımızdan beri şehir merkezine gitmedin mi?"

diye sordu. Kibarca cevap verdim, "Ha?"

“Sadece görünüyorsun. . . büyülenmiş," dedi. "Senin bir şeye böyle baktığını hiç görmemiştim."

Ona baktım. Herkes gibi o da aynı ışıkla aydınlandı. Yüz hatları alıştığımdan çok daha yumuşak görünüyordu.

Belki de bu yüzden yalan söylemedim.

"Ben." Pencerenin dışında bir çift güldü. "Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de sokak lambalarının kehribarıdır, herkesi sert kenarlarını filtreleyen bir yumuşaklıkla aydınlatır. Ya da belki de insanlar gerçekten çok mutlu görünüyorlar. Herkesin monoton trafik döngüsüne hapsoldukları için kızgın olduğu veya bir ünlüyü bulmak için bir köşede pusuya yattıkları LA gibi değil. Hepsi çok farklı.

Sebastian yine bana bakıyordu ve ne yaptığımı fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Yine yazar Lily'ye kaymıştım.

Annemin sığ olmamı ve konuşma şeklimi saklamamı söyleyen sözleri sessizlikte çınladı.

"Yani burayı beğendin mi?" O sordu. Sesi yargıyla çarpık değildi. Düşüktü. Tür.

"Severim*Bu.*Babanın kaprisleriyle tüm hayatımızı kökünden sökmek zorunda olmamızdan hoşlanmıyorum. Bu insanlar . . . onların mutlulukları, kendi hayatları var.”

"Ya bilmiyorsun?"

Ona baktım, gözlerim kısıldı, çünkü elbette hayatımın sahibi ben değildim. Saçımın belli bir şekilde görünmesini sağlayamazdım. kilo alamıyordum yapamadım*herhangi bir şey*İstedim.

"Bu sözleşme sana ait değil," diye ekledi.

Acınası bir şekilde güldüm. "O zaman benim kopyamı okuduğunu sanmıyorum."

"Benimkinden farklı olamaz."

Başımı salladım ve gözlerimi devirdim. Gerçekten hiçbir fikri yoktu.

"Öyleyse sen kimsin? Kim olmak istiyorsun?" O sordu. Daha önce fark etmemiştim ama araba parkta hareketsiz oturuyorduk. Bir süredir hareket etmemiştik.

"Geç kalacağız," dedim sorudan kaçmaya çalışarak. "Ama
ben cevabı bilmek istiyorum."
iç çektim "Olduğum kişi senin hoşlanacağın biri
değil." "Bu kararı kendim vermek istiyorum."
cevap vermedim Nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Burada farklısın," dedi. "Senin böyle konuştuğunu hiç duymadım. Genelde öylesin. . "

"Sığ?" Bitirdim.

"Evet," dedi. "Sanki ihtiyacın olan tek şey para ve şöhretmiş gibi."

Sözleri karşısında irkildim ama tarif ettiği kişinin onun evlendiği, benim taklit ettiğim kişi olduğunu biliyordum.

"Eh, dediğim gibi." Ona düz bir şekilde baktım. "Böyle düşünüyorsan, ben işimi yapıyorum."

"Ne yapmayı tercih edersin?"

"Lütfen beni bu soruya cevap vermeye zorlama." Çünkü bilseydim, gerçekte kim olduğumu kimin bileceğini kimse bilemezdi. İhtiyacım olan son şey, annemin beni bir hiçe ayırması ve Jessie'nin bile beni inşa etmemesiydi.

Çocukluğumda bundan bıkmıştım.

Sebastian içini çekti. "İyi. Sen ne dersen."

Gözlerimi kapattım, tam olarak benden bekleneni yapmaya çalışmama rağmen bir şekilde hâlâ kendimi kötü hissediyordum. Uzun, acılı bir nefes verdim.

Ruh halim için hiçbir şey
yapmadı. "Bu gece gitmek
istemiyor musun?" "Önemli mi?"
Diye sordum.

"Sanırım olmaz," dedi Sebastian tekrar direksiyona bakarak, "ama yardımı olacaksa ben de istemiyorum."

Bunu doğru duyuyor
olamazdım. "Ne?"

"Ben de gitmek istemiyorum dedim."

Benimle oynayıp oynamadığını merak ettim, benimle gevezelik edebilmek için aynı gemide olduğumuza inanmama izin verdi.

Ama sokak lambalarının yumuşak ışığıyla göz kamaştıran binalardan gelen ışık karışımında, bakışlarındaki o boyun eğmiş ıstırabı yeniden gördüm.

Ve orada olduğu gibi, gitmişti.

"Ama buna mecburuz," dedi, sesinde hâlâ yenilgi

vardı. "Evet," diye fısıldadım. "Yaparız."

Kaldırımdan uzaklaştı ve sadece birkaç dakika içinde gideceğimiz yere vardık.

Sebastian arabadan indi, sanki kapıya gidiyormuş gibi gözleri ileri bakıyordu. Bensiz içeri gireceğini ve ona yetişmek için arabadan topallayarak inmem gerektiğini düşünerek iç çektim.

Ama yolcu kapısına yürüdü ve elini cankurtaran halatı gibi uzatarak kapıyı açtı.

Onu aldım.

Eğer biri izliyorsa, bu sahte bir nezaket hareketi olabilirdi - bir kocanın karısını arabada terk ettiğini ve karısının herkese şov yapmak için peşinden koşmasını görmek tuhaf olurdu.

Ama bundan daha fazlası olmasını umuyordum çünkü bana Nashville'de henüz sahip olmadığım bir huzur duygusu verdi.

Vücudumda hissettiğim titremeyi görmezden gelerek Sebastian'ın elini sıkıca tuttum. Görünüşe göre Sebastian'la ortak bir zemin bulmak sinir sistemim için bir şoktu.

İçeri girerken yüzüme model gülümsemesi yapıştırdım. Birkaç kişi fotoğraflarımızı çekti ve daha sonra paylaşabilmem için bana göndermelerini istedim.

Her zaman olduğu gibi, Sebastian'ın tarafında kalacaktım. Amacımız aşık görünmekti ve bunu yapmanın en iyi yolu her zaman birlikte olmaktı.

Ayrıca, bunu tek başıma kaldırabileceğimden o kadar da emin değildim.

Birkaç çalışan ikimize de kendilerini tanıttı. Başımı salladım ve gülümsedim ama isimlerinden hiçbirini hatırlayamayacağımı biliyordum. Kafam bulutlardaydı ve gece ilerledikçe kendimi Sebastian'a daha fazla yaslanmış buldum.

Dik durmak için enerjiye ihtiyacım vardı ama onu içimde bulamadım. Bana ne zaman toparlanmamı ya da ondan kurtulmamı söyleyeceğini merak ettim ama asla söylemedi.

"Bizi bağışlayın," dedi sonunda bir süredir konuştuğu iki yeni menajere. "Bence karının yemeğe ihtiyacı var."

Başımı sallayıp iyi olduğumu söylemeye gittim ama genç

kadınlardan biri güldü. "Mini tacolardan biraz denemelisin, Lily.

Harikalar!”

Başımı salladım ve herhangi bir yiyecek düşüncesinin kulağa mükemmel geldiğini kabul etmek zorunda kaldım. Bütün gün bir şey yememiştim, bu yüzden kendimi bu kadar dışında hissettim.

Sebastian beni kenara çekti ama meze büfesine gitmek yerine beni bir masaya götürdü.

Oturduğumda başım dönüyordu ve kendimi yeniden toparladığımda önümde diz çökmüştü, benim için tutabileceğini hiç düşünmediğim bir endişeyle bana bakıyordu.

"İyi misin?" O sordu.

Halüsinasyon mu

görüyordum?

"Evet, iyiyim," diye fısıldadım, yalan olmasına rağmen.

Ayaklarım topuklarımda ağrıyordu. Bütün gün bir salonda oturmaktan belim ağrıyordu, midemin yemek için öfkeli homurdanmasından bahsetmiyorum bile.

Sebastian başını salladı. "Yapma," dedi ama kötü niyetle değildi. "İyi olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum seni. İnkar etmeye çalışma.”

yutkundum. Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu, ama kendimi en iyi ben olmadığım için kötü hissettim.

"Üzgünüm," dedim. "Haklısın. Kendimi iyi hissetmiyorum.

"Üzgün olmana gerek yok. Sadece yardım etmeme izin vermeni istiyorum."

"Ben . . ”*Yorgun? Acı içinde? İnsan Barbie olmaktan bıktınız mı?*

"Aç."

"Tamam, sana yemek ısmarlayayım."

"Muhtemelen bir salata olmalı," diye mırıldandım.

"Kesinlikle hayır. ayakların üzerinde sallanıyorsun. Doldurucu bir şeye ihtiyacın var. Tacolara ne dersin?

Midem beni başımı sallamaya zorladı. O tacoları

gerçekten istiyordum. "Tamam," dedi. "Hemen

döneceğim."

Ne kadar odaklanmış göründüğüne şaşırarak gitmesini izledim. İnsanlar onunla konuşmaya çalıştı ama o onların onu bir sohbete çekmelerine asla izin vermedi. Ana odak noktası yiyecek almak ve bana geri dönmekti. Hatta bir şişe su getirdi.

Hepsini minnetle aldım.

"Teşekkür ederim,"

dedim.

Başıyla onayladı ama biri onunla konuşmak için masanın yanından

geçti. Önce bana baktı, sonra onları huzur içinde yiyebilmem için uzaklaştırdı.

Tam ihtiyacım olan şeydi.

Yalnızken, her lokmanın tadını çıkardım ama aynı zamanda hızlı yedim. Bu şekilde tek başıma olmak iyi görünmüyordu ve kocamla birlikte olmaya, ona aşıkmış gibi davranmaya ihtiyacım vardı.

Az önce benim için yaptıklarından sonra her şey daha kolay olacaktı. Aslında bütün geceden sonra.

Ama bu sefer kendimi gerçekten çok zorladım ve ayağa kalkmam çok uzun sürdü. Bunu yaptığımda, başka biriyle karşılaşmadan önce makyajımı kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Yüzüm sıcaktı ve muhtemelen yağlıydı. En üst düzey temelim bile sonsuza kadar süremezdi.

Banyoya vardığımda küçük çantamdan pudrayı çıkardım ve fazladan parlamasını önlemek için yüzümü kuruladım. Gözlerim donuk ve siyaha yakın görünüyordu ki bu, genellikle çikolata kahvesi oldukları düşünülürse biraz endişe vericiydi.

Yine de bu konuda hiçbir şey yapamadım.

Sadece beni bekleyen birini bulmak için bayanlar tuvaletinden çıktım. Banyolar uzun bir koridora sıkışmıştı, bu da kimsenin olan biteni görmeyeceği anlamına geliyordu.

Yakındaki bir adam duvara yaslandı. Geniş omuzları ve açık kahverengi saçları olan daha kısa bir yapısı vardı. Aptalca bir şekilde randevusunu bekliyor olmasını umdum.

Beni görünce çekici, cüretkar bir gülümseme gönderdi. midem bulandı. Bunun nereye varacağını biliyordum.

Evliliğim sırasında bile daha önce asılmıştım. Bazen parmağımdaki gösterişli yüzüğü gerçekten görmeyen erkekler tarafından yapılırdı. Diğer zamanlarda, erkekler meydan okumayı seviyor gibiydi.

Umarım, bu adam birinci kategorideydi - sadece benim seksi olduğumu düşünen ve bana çıkma teklif etmek isteyen biri.

"Merhaba," dedi adam. "Nasılsın?"

“Hımm, güzel. Kocamla buradayım," dedim. "Hoş vakit geçiriyoruz."

Adam, Sebastian'dan söz edildiğinde gözünü bile kırpmadı. Ya biliyordu ya da umursamıyordu.

"Uzun patron adam mı?" O sordu. "Evet, onu tanıyorum. Sen burada yalnızken, o yerde çalışıyor."

"Çünkü meşgul."

"Senin gibi bir kız, kendisi için fazla meşgul olan bir adamdan daha iyisini hak ediyor," diye açıkladı. "Buradaki en güzel kız sensin."

Güzel bir iltifattı ama daha önce duyduğum bir iltifattı. İnsanlar beni en iyi halimde sevdi ama en kötü halimde asla.

"Teşekkürler ama ben iyiyim. Bahse girerim kocam şimdiye kadar beni özlemiştir. "Bir şekilde bundan şüpheliyim."

Ve dürüst olmak gerekirse, başka bir gün olsa onunla aynı fikirde olurdum. Ama Sebastian bu gece nazik davranmıştı. Yapabileceğim en azından olması gerektiği gibi onun yanında olmaktı.

"Kocam ve ben çok mutluyuz."

Gerçek bir erkeğin seninle ilgilenmesinin nasıl bir şey olduğunu sana gösterebilirim. Seni buradan almama izin ver. Şehir merkezinde güzel bir dairem var. Manzaralara bayılacaksınız."

"Kocamı aldatmıyorum," dedim, içimdeki öfkeyle.

ton Bahse girerim senin üzerindedir.

Midem bulandı. Tabii ki biliyordum, ama öyle bile değildi

aynı odada yattık Biz gerçekten evli değildik. Sadece flört etmem yasaklandı.

"O değil," dedim kararlı bir şekilde. Midem takla atıyordu ve elimden geldiğince çabuk gitmem gerektiğini biliyordum.

Ama başka bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, Sebastian sağa sola bakarak köşeyi döndü. Beni görünce duruşu sertleşti. Önce yanımdaki adama sonra bana baktı.

İkimize de baktı ama esas olarak bana bakıyordu.

"Nerelerdeydin?" bana tısladı. "Arkamı döndüm ve sen yoktun."

"Sadece banyoya gittim."

"Ah, evet, çünkü kesinlikle tuvaleti kullanıyormuşsun gibi görünüyor."

"Hey," dedi yabancı, "onunla böyle konuşma."

Yararlı olması gerektiğinden eminim, ama her şeyi yaptı daha kötüsü.

Sebastian döndü. "Bu özel bir konuşma." o benimkini tuttu Kolumu sıkıca kavradı ve beni koridordan aşağıya çekti. İsteyerek gittim, beni onunla gitmeye ikna etmeye çalışan adamdan uzakta olduğum için mutluydum.

"Ben bir şey yapmadım," dedim kolumu elinden kurtararak.

Sebastian yürümeye devam etti ve ben de onu takip ettim. Binanın arka tarafına yakın bir yerden dışarı çıkarak partiden tamamen kaçındı.

*Harika.*Kesinlikle bağırıyordum. "Ne düşünüyordun?"

"Ne?" dedim, hakaret ettim. "Tuvalete gittiğin için mi?" "Onu buraya getirdiğin için."

"O? Kimden bahsediyorsun?"

"Gördüğün adam."

Geri çekildim. Alnımda toplanan ter. Görüştüğüm adam mı? Tekrarladım. "Hangi adamla görüşüyorum?"

Sebastian gözlerini devirdi. Aptalı oynamayacağım. Biriyle görüştüğünü biliyorum."

"Ne?" tekrar sordum "Ben kimseyi görmedim. Yapamam."

"Zaten biliyorum Lily. Geçen gece onayladın."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum, suçlama karşısında başım dönüyordu. Ne zaman konuşacağımızı hatırlamak için beynimi zorlamaya çalıştım.*Ben*birini görmek.

Sebastian yüzünü ovuşturdu. Bitkin görünüyordu. Heather'ın arabanı buraya getirdiği gece. Tüm gün boyunca burada değildin. Asla evde değilsin. Sana onu ailemizden uzak tut dedim ve sen onu buraya mı getirdin? Deli misin?"

"O?" dedim inanamayan bir sesle. "Banyoların yanındaki adam mı? Onu tanımıyorum bile!"

"Sizi tuvalete kadar takip etti."

"Evet, iyi göründüğümden emin olurken beni beklediğini düşünürsek, bunu yaptığının farkındayım. Ne - sözleşmeme aykırı olan görüştüğüm birini getireceğimi mi düşünüyorsun?*Bu arada*, açıkça izlendiğimiz bir partiye mi? O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?

"Sözleşme seni hiçbir şey yapmaktan alıkoymuyor ve zaten neredeyse bitiyor. Neden işe bağlı olmayan başka bir adam bulmuyorsun?

"BT*dır-dir*sözleşmemde yasak Okuyabilirsin. göremiyorum*herhangi biri*bu evlilik sırasında ve ne istersen yapabilecek olan sensin.

"Ve benim odamda başka bir adamla konuşan ben değilim.*şirket partisi*" Son sözleri tısladı.

Midem kararsızdı ve kavga yüzünden olmalıydı. Sebastian ve ben nadiren kavga ederdik. Sadece birbirimizi görmezden geldik. İçimdeki huzursuzluğu bastırdım.

Onu tanımıyorum. Muhtemelen yeni çalışanlarınızdan biridir.”

Hayır, o değil. Benim için kimin çalışacağını biliyorum. bunu işe almadım

Adam."

"O halde belki Martin onu hikayemizde boşluklar bulması için göndermiştir! İsa,

Sebastian, sadece geleceğimi riske atmakla kalmayıp, seninle görülmem gereken bir partiye başka bir adamı davet edecek kadar aptal olduğumu düşünemez misin?

"Sizi birlikte yakalayana kadar ben de öyle sanıyordum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kulaklarım çınlıyordu. Başım dönüyordu ve vücudumun şu an içinde bulunduğu gerçek durumu hissettim.

Donuyordum ama sıcaktım. Serin havaya rağmen ter içindeydim. Ellerim titriyordu ve midem gerçekten beni öldürüyordu. Bu bir kavgaya tepki değildi. Bu kaygı değildi.

Kusmak üzereydim. Bu sefer gerçekten.

Midemin içindekileri boşaltmadan en azından çimenlere dönebildim.

Aklımın bir köşesinde, Sebastian'ın bunu görmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. Muhtemelen bunu toplum içinde böyle kaybettiğim için iğrenç olduğumu düşünmüştür. Ama elimde değildi. Midem düğümlendi ve daha kötü bir şeyin başlangıcı gibi geldi.

"Zambak?" dedi Sebastian, sesi gerçekten endişeli geliyordu.

"Kahrolası mini tacolar," diye inledim, karnımı tutarak.

“Öyle. . . tamam mısın?"

"Bilmiyorum," dedim sesim titrerken. “Tanrım, midem *öldürme*Ben."

"Tamam, eve gidiyoruz."

"Hayır," dedim elimden geldiğince kesin bir şekilde, "burada olman gerekiyordu."

Bir an çelişkili göründü. Ama sonra başını salladı. “Siktir et şunu. İkimiz de burada olmak istemiyoruz ve ben sadece... . . Seninle ilgilendiğimi sosyal medyada yayınlayın. İnsanlar o boku yiyecekler.”

Düşündüm ama midem karşı çıktı ve sadece başımı sallayabildim. Tartışamayacak kadar kötü hissettim.

Neyse ki arabada kusmayı durdurabildim ama eve döndüğümüz an tüm bahisler iptal oldu. Banyoya koştum ve midemi bir kez daha boşalttım.

Daha sonra, şimdiye kadar yaşadığım en kötü kramplardan bazılarını hissederek kendimi sıktım. Midem tersyüz oluyormuş gibi hissediyordum.

Soğuk bir el başıma bastırdı ve neredeyse sarsıldım.

"Yanıyorsun. Ne zamandır kendini kötü hissediyorsun?" diye sordu.

"Makyajımı kontrol etmeye gittiğimde daha da kötüleşti, ama her şeyi hissettim.

gün." "Etkinlikten önce ne yedin?"

"Hiç bir şey."

Sebastian bana baktı. "Yemek yemedin mi? hiç mi?"

"Zamanım yoktu. Salona gitmem ve ardından makyajımı yapmam gerekiyordu.

Tamamlandı." Hem hatırladıkça hem de midemle inledim. "Ben lanet*nefret* saçımı boyuyorum."

"Öyleyse neden yapıyorsun?"

"Çünkü annem çirkin olduğumu söylüyor, eğer..." Donup kaldım ve tekrar tuvalete koşmak zorunda kaldım. Sebastian'ın söyleyeceği her şey unutulmuştu ve işim bittiğinde soğuk bir bez alıp alnıma bastırdı. Ona doğru eğildim, arkamı dönemeyecek kadar hasta hissediyordum.

hissettim*korkunç*. Bu herhangi bir akşamdan kalma durumundan beterdi ve tek yapmak istediğim üç gün aralıksız uyumaktı ama midem o kadar çok ağrıyordu ki banyodan çıkamayacaktım.

Sebastian'ın bir süre sonra gitmesini bekliyordum. Benim için yapabileceği pek bir şey yoktu ve kusmuğun yanında olmanın iğrenç olması gerektiğini biliyordum.

Ama o kaldı. Banyoda yere oturdu ve ben kusarken saçlarımı geriye doğru tuttu. Susuz kaldığımı hissettiğimde bana su getirdi ve ne kadar kötü göründüğüm hakkında bir kez bile yorum yapmadı.

Sonunda kusma sona erdi ama ben yerde bir su birikintisiydim. Bir şok dondurucudan geçmiş ve sonra güneşe saplanmış gibi hissettim. Bedenim uyumam için bana yalvardı. Banyoda yerde uyumaktan mutlu olurdum ama Sebastian beni uyuklarken görünce yemin ettim, "Tamam, hadi kalk."

Sonra yerden kalktım.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyordum, sadece yumuşak bir sesin sesleri ve yatağımın rahatlığı.

Yedinci Bölüm

Yarı kapalı panjurlarımdan süzülen ışıkla uyandım. Ölü gibi uyumuştum. Ağzım kurumuştu ve başım zonkluyordu.

Suya ihtiyacım ve dişlerimi fırçalamaktan başka pek bir düşüncem yoktu. Ağzımın tadı ekşi tortilla gibiydi. Yavaşça ayağa kalktım, üzerimde tanımadığım bir gömlek olduğunu ve banyoda değil odamda olduğumu fark ettim.

Bunu yapabilecek tek kişi Sebastian'dı.

Benimle ilgileneceği düşüncesi hem utancımdan içimi, hem de minnetle göğsümü ısıtıyordu. Beni böyle görmesinden nefret ediyordum ama aynı zamanda kendimle baş başa kalsaydım her şeyin daha kötü olacağını da biliyordum. Hafta sonu olmasına rağmen işte olduğunu biliyordum. Ne de olsa ofiste geçirdiği zamanı asla kaçırmazdı.

Neyse ki daha iyi hissediyordum. Dinlenirim, az miktarda yemek yerim ve ertesi gün normal programıma geri dönerim diye düşündüm. En azından bugün için midemin kaldırabileceği her şeyi yemeyi haklı çıkarabilirdim.

Yani pirinç ve ekmek olacaktı.

Banyoya geldiğimde makyajımı inceledim. Hala bir şekilde açıktı ve bunun için çok pahalı sabitleyici spreyime teşekkür etmem gerekiyordu.

Ancak cildim kuru ve pul pul döküldü ve makyaj kek gibi ve iğrenç görünüyordu.

Yüzümü yıkadım, elimden geldiğince ona baktım. Sebastian eve gelmeden önce makyaj yapmam gerektiğini biliyordum ama cildim, üzerinde hiçbir şey olmayan serin hava için yalvarıyordu.

Çillerime uzun süre baktım, keşke onları daha çok görebilseydim. Cildim bazı bölgelerde kızgın ve kırmızıydı ama çiller çoğunu kaplamıştı.

Kuru boğazım bana suya ihtiyacım olduğunu hatırlattı.

Sebastian'ın gömleği olması gereken şeyi yıllardır gün ışığına çıkmamış pamuklu şortla eşleştirdim. Kıvırcık saçlarım dağınık bir topuz yapmıştı. Tam olarak hissettiğim gibi görünüyordum ama değişmek zorunda kalmadan önce kendime ayırabileceğim birkaç saatim vardı.

Koltuğa oturdum ve dikkatlice suyu yudumladım. Zaten yeniden yorgun hissediyordum ve vücudumun yaşadığım her şeyden bitkin düştüğünü biliyordum.

aşağı gitti.

Günümün sakin geçmesini bekliyordum. Planım telefonumu kapatmak ve kimse tarafından rahatsız edilmemekti. Dörtte, makyajımı tekrar yapar ve iyiymişim gibi davranırdım.

Başlamak arasında karar vermeye çalışırken çok odaklanmıştım.*Yüzüklerin Efendisi*veya*Game of Thrones*Sebastian'ın garaj yoluna giren siyah arabasını ve verandadan yukarı yürürken çıkardığı ince sesleri tamamen özlemiştim.

Yine de kapının gıcırtısını kaçırmak imkansızdı.

Bir an için davetsiz misafir olduğunu düşündüm. Ama sonra kocamı gördüm. Kravatı gevşekti, gömleğinin birkaç düğmesi açılmıştı. Çenem düştü ve dondum kaldım.

Gözleri bir mıknatıs gibi bana döndü ve hemen çifte çekim yaptı. Makyajsızdım, daha güzel kıyafetlerim yoktu ve muhtemelen dün gece yüzüm klozetteyken beni gördüğünden daha kötü görünüyordum.

Kahretsin.

Çok geçti ve vücudum isyan etmeden hızlı hareket edemiyordum. Ben baktım, sonra o da bana baktı.

Gözleri yüzüme odaklanmıştı ve bir şeye odaklanırken gözlerini kıstı. Ellerim anında kızaran yanaklarımı kapattı.

"Çillerin var." Sanki rüya görüyormuş gibi, onlardan büyülenmiş gibi söyledi.

O öyleydi imkansız. Benim anne Her zaman söz konusu Onlarkusurlar vardı.

Saklanacak bir şey.

"Neden buradasın?" diye sordum, sesim hem sert hem de savunmasızdı.

"Ben oradayken biri dizüstü bilgisayarı için geldi. Bir gece önce sen hastayken orada olmamın biraz tuhaf olduğunu ima ettiler. Böylece eve geldim."

"Daha iyi görünmesi için mi?"

"Belki ama endişelendim. Cehennem, ben*ben*endişeli. Ayrıca, zencefilli gazozun mide rahatsızlığına iyi geldiğini söylediler, ben de sana biraz getirdim.

Ah, dedim. Bu gerçek miydi? Yoksa bu bir gıda zehirlenmesi ateşi miydi?

rüya? "Yap ıyor mus un . .

.
biraz
iste
mek
?" O
sord
u.
"Ne?
"
"Zencefilli gazoz."

"B-ben soda alamam."

Belki onun önünde değil.

"Kelimenin tam anlamıyla gıda zehirlenmesi geçirdin. Bence geçebilirsin gün."

"Hayır, yapamam," dedim ayağa kalkmak için hareket ederek. benim bedenim*Olumsuz*La mutlu olmak Ben. "Gidip üzerimi değiştirip makyaj yapmam gerekiyor. Beni böyle göremezsin, ben
—”

"Bir dakika, ne?" diye sordu. “Neden bunlardan herhangi birini yapman gerekiyor? Sadece hastaydın.”

"Hayır, zorundayım."

"Lily," dedi sinirle. "Sadece otur, giyinmen için bir sebep yok."

"HAYIR!" tersledim "Hiçbir erkek karısının çilleri ve dağınık saçları olduğunu ve on yıllık şortlar içinde olduğunu görmek istemez!"

Sebastian uzun bir süre bana baktı. Sonra, hayatımda duyduğum en şok edici şeylerden birini söyledi.

"Evet."

Bir an kalbim hızlandı. O yaptı.*Gerçekten mi?*

Sonra annemin sözleri aklıma geldi ve başımı salladım. "Yalan söylemek zorunda değilsin."

Yalan söylemiyorum, dedi. "Her zaman bir araya geliyorsun ve insan olup olmadığını merak ediyorum, Lily. Şimdi sana bakıyorum ve . . . gerçek görünüyorsun.”

"Kötü görünüyorum."

"Bana göre değil," dedi. "Yine de benim ne düşündüğümün bir önemi yok.
ne yapmak*Sen*yapmak istiyorum?"

"Tekrar oturmak istiyorum," diye itiraf ettim, "ama Martin'e ya da anneme nasıl göründüğümü söylemenden korkuyorum ve buna izin veremem."

"Bunları onlara neden anlatayım? İkimiz de kuralları çiğniyoruz Burada."

"Bir bahanen var."

"Bütün gece kusman da bir mazeret değil mi? ben uydurdum yalan söyledim ve gösteri için burada olacağımı söyledim, ama ben*ben*senin için endişeleniyorum Seninle ilgilenildiğinden emin olmak için burada olmaktan çok daha mutluyum. İşte olmalıyım ve sen de benim hakkımda

kolayca söyleyebilirsin. Ama yapmamanı rica ediyorum. Şu anda toparlanmana gerek yok, Lily. Sadece burada olabilirsin.

Şimdi bakma sırası bendeydi. Yapabilirdim . . . Sadece*olmak*Burada? yapmazdı

söylemek?

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Ama sonra Nashville'e taşındığımdan beri benim için yaptığı onca şeyi düşündüm ve karar verdim.*aranan*ona inanmak

Geri oturdum.

"Tamam," dedim uysalca.

"Sana yiyecek bir şeyler ısmarlayayım. Bütün gün televizyon izlemeyi mi planlıyordun?

gün?" "Evet," diye kabul ettim, "ama daha üretken bir şeyler bulabilirim..."

"Hayır, istediğini yapmalısın. ne planlıyordun

seyretme?"

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?" "Evet," dedi içtenlikle.

“Joffrey'i şu andan itibaren izlemek istedim:*Game of Thrones*ölmek." Sebastian gözlerini kırpıştırdı. "Sen izle*Game of Thrones*?”

yutkundum. "Buna inanmak o kadar mı imkansız?" "Açıkçası? Evet."

iç çektim "Bunun önemsiz bir medya biçimi olduğunun ve muhtemelen kendi imajıma odaklanmam gerektiğinin farkındayım, ama hastayım ve o bunu yaparken ona gülmek için gerçekten tam bir pisliğin ölmesini izlemek istiyorum."

"Yani . . . söylemenin çok güzel bir yolu.

“Ah, filtrem gitti. Lütfen bunların herhangi birini söylediğimi unutun. "Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Tanrım, bunu asla yaşayamayacaktım.

"Seninle birlikte izleyebilir miyim?"

"Ne? Izlemek istiyorsun*Game of Thrones*Benimle?"

“Yalnızca kitaplarını okudum ama bazılarını izlemeyi tercih etmezdim.

göstermek." "Kitapları okudun mu?"

"Evet bende var. Bu diğer karanlık fantaziyi pek yaşamadılar.

okudum, ama oldukça iyiydiler.

Gözlerimi kırpıştırdım, beynim Sebastian'ın ne dediğini anlayamıyordu.*karanlık*Ve

*fantezi*aynı cümlede

"Demek karanlık fanteziyi seviyorsun?"

"Evet," dedi. "Diğeri daha yeni bir seri ama inanılmaz." "Hangi?" diye sordum şüpheyle.
"Hiç duydun mu*Fuar Orijinalleri*?”

Kendi başlığımı kocamın ağzından duymak beynimde kısa devre yaptı. Uzun süre baktım.

Kitaplarımı okur muydu? O*onları sevdim*?

Aman Tanrım, onu koyardım*içinde*o dizi O benim ana karakterimin pislik nişanlısıydı. Onu üç yıl önce öldürmüştüm.

"Sanırım bu bir hayır, o zaman?" sordu.

"Onları okudum," dedim, sesim neredeyse gıcırdıyordu. "Gerçekten mi? Aslında büyük bir hayranıyım.

"Favori karakterin kim?" Diye sordum.

Jamison, dedi. “O, merkezi aşk ilgisi. Biraz. O daha çok fandomdan biri*düşünüyor*onunla bitmeli.

"Ah evet. O karakteri hatırlıyorum.”

Onu ben yaptım.

Sebastian, "Onda kendimden bir parça görüyorum," dedi. "Garip olduğunu biliyorum ama o gerçekten bağ kurduğum bir karakter."

Aman*Tanrı*.

Teselli olarak yaptığım karakterle mi ilgili? Jamisson muhtemelen kimseden temel almadığım tek kişiydi. Birinin nazik olabileceğini ve bundan sonra umut olduğunu hatırlattı.

Beynim yanıyormuş gibi hissediyordum.

“Neden bakıyorsun? . . utanmış mı?” O sordu. "Yüzünü hiç bu kadar kırmızı görmemiştim."

*Kahretsin.*Kızardığımda onun görebildiğini unutmuştum.

Sebebi yok, dedim, sıradan görünmeye çalışarak.

"Bu bir şekilde bununla ilgili mi? . . daha önce ne dedin? Önemsiz medya biçimleri hakkında mı?

"Hmm, hayır." Derin bir nefes aldım. Bu konuda daha sonra çıldırabilirim. "İnsanlarla inek çıkarları hakkında konuşmaya alışkın değilim. Muhtemelen onları okuduğumu bilmemelisin.

"Neden? Onları okumuş olman hoşuma gitti. diziyi beğendin mi Karakterler?"

"BEN . . . onlarla ilgili. Özellikle de Rohanda.”

"Gerçekten mi? Canavar olmaya zorlanan ve ardından laneti bozan kadın mı?” diye sordu ve ekledi, “Aslında şimdi görüyorum. Bütün bunlar makyaj yapmaya zorlanmak. İlişkin böyle mi?”

gibi okunuyordum*kitap*.

"Tam olarak doğru anladın," dedim boğuk bir sesle.

Sebastian, "Bunun ortak yönümüz olduğuna inanamıyorum," dedi. “Okuyan tüm insanlar arasında seni asla hayal etmemiştim.*Adil Orijinaller.*

Gergin bir şekilde güldüm. “Evet, reklamını yaptığım bir şey değil. Kitapları milyonlarca kez okuduğumu tam olarak Instagram'a koyamıyorum.

Ya da onları yazdı.

"Bende de var," dedi Sebastian ve benimle konuşmaktan gerçekten mutlu görünüyordu. Daha genç görünüyordu, yüzünü daha önce hiç görmediğim şekilde aydınlatan çocuksu bir heyecan. “Molalarımda ve çalışmadığım zamanlarda yaptığım şey bu. Bir TV programı çıktığını duydunuz mu? izleyecek misin?”

"Evet muhtemelen."

"Bu harika. Aslında konuşacak bir şeyimiz var." "Evet,

yaparız," dedim.

*Oh hayır.*Bunu nasıl bir sır olarak saklayacaktım? Elbette, Sebastian makyajsız yüzümü bir sır olarak saklamaya istekliydi, ama bu? Ondan esinlendiğim karakteri öğrendiği an muhtemelen herkese anlatırdı.

"Kurgu okuduğunu bile bilmiyordum. Kitaplardan en son bahsettiğimizde, sadece sosyal medyayla ilgili sevdiklerinizden bahsetmiştiniz.”

“Gerçekten kurgu dışı hayranı değilim. Genelde kurgu okurum,” dedim. "Jessie meşgulken, sadece zaman geçirmek için okurdum. Ama ben çocukken annem beni çok okurken yakalardı ve modellik ya da imajımı oluştururken bunun zaman kaybı olduğunu düşünürdü. Hiç durmadım, sadece saklamayı öğrendim.”

"Belli ki birbirimizi pek iyi tanımıyoruz," dedi.

"Evet, sanırım değil. Seni gizli bir inek olarak görmezdim.

"Sen de," dedi Sebastian. "Eğer öğrenirsen gerçekten benimle dalga geçeceğini düşünmüştüm."

"Ben? Sevdikleri şey için asla kimseyle dalga geçmem. bu sadece acımasız."

"Gerçekten mi? Bir şey olsa bile. . . az önce ne dedin önemsiz?”

"Önemsiz olduğunu düşündüğüm için söylemedim. Bana söylendiği için söyledim. Birini neyin mutlu ettiği hakkında asla böyle düşünmem.

“Böyle olduğunu bilmiyordum. . . şeyler hakkında açık.”

Omuz silktim. “İnsanların gerçekten bir şeyden zevk alması hoşuma gidiyor.

Bu kadar."

Sebastian uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden daha önce bunların hiçbirini söylemedin?"

Kızardım ve başımı salladım. "Bana her zaman bunun benim hakkımda en az ilginç olan şey olduğu söylendi. Modellik dünyasının içinde büyüdüm. Takıldığım insanlar için önemli olan tek şey nasıl göründüğümdü. Bağlantı kurmuyor veya çalışmıyorsam, zaman kaybediyordum. Ve evlilik hakkında bana söylenen her şey, partnerinizin sizi yalnızca en iyi halinizde görmesi gerektiğiydi, bu yüzden . . ” Omuz silktim. "Gerçek ben'in çoğu benim en iyi halim değil sanırım."

"Sadece senin en iyi halini görmek istemiyorum."

"Sanırım . . . Sanırım bunu bilmiyordum, diye mırıldandım tırnaklarıma bakarak. Bilmeli miydim? Belki. Aşk hakkındaki görüşlerimin yanlış olduğunu biliyordum ve gelecekte kendim için istediğim şey bu değildi. Ama ailemin çevrelerinde bu insanların hepsi aynıydı.

Görünüşe göre Sebastian dışında.

"Sözleşmenin son yılının öncekinden daha iyi olmasını istiyorum. Demek istediğim, istemeden buradayız ve ikimiz de bu seçimi yapmadığımıza göre birbirimize kızmamalıyız.

"Haklısın," dedim yavaşça. "Biraz daha açmaya çalışabilirim. En azından bu yılı biraz kolaylaştırmak için.”

Sebastian'ın ağzı yukarı doğru kıvrılarak tüm yüzünü aydınlattı. Onu her zamankinden daha fazla görüyormuşum gibi geldi.

"Peki nasıl girdin*Fuar Orijinalleri*?” O sordu.

"Açıklaması biraz zor," dedim.

Bu fikir aklıma geldiğinde balayından sonra karanlık bir yerdeydim. Biz seviştikten sonra kocamın başka biriyle olduğunu öğrenmek beni çok etkiledi.

Bu kadar ileri gitmesini asla istemedim. Bu sadece bir fantezi hikayesiydi. . . ama sonra ne zaman yanlış bir şey yapsam annemin dersleri beni etkilemeye başladı ve sonra babam katıldı. Gerçek dünyadan çıkmak istiyordum.

kendim yaptım benim fikrim bir*Güzel ve Çirkin*yeniden anlatıyordu ama kadın canavardı ve krallık her an tehlikedeydi. Benden uzaklaşan beş kitaplık bir seriydi. Basit bir romantizmden güç, krallıklar ve fiziksel güzelliğin boşluğu için bir oyuna dönüştü.

"Bir kaçışa ihtiyacım vardı," dedim.

"Ben de yaptım," diye yanıtladı. "Beğeneceğimi düşünmemiştim ama yazarda çok tanıdık bir şeyler vardı, sanki onları tanıyormuşum gibi."

"Bu delice olmaz mıydı," dedim beceriksizce.

"Ben de kendimi Rohanda'da gördüm" diye itiraf etti. "Belki farklı bir şekilde, ama J.R. onu o kadar ayrıntılı ama o kadar belirsiz yapmakla gerçekten iyi bir iş çıkardı ki neredeyse herkes onunla bir şekilde ilişki kurabilir."

Başımı salladım, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Garip, dolambaçlı bir iltifattı. Bunları nasıl alacağımı bilmiyordum. Gerçekte, kitaplarımın o kadar da özel olduğunu düşünmemiştim. Esas olarak bir çıkış noktasıydılar.

"Meraktan" dedim, "dizi nasıl gidiyor sizce?
son?"

Bu her zaman boş zamanlarımda yapmayı en sevdiğim şey olmuştur:
okumak
hayran teorileri.

"Umarım Rohanda ve Jamisson bir araya gelir."

"Vay. Ben seni romantik biri sanmadım.

Sebastian'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Öyle miyim bilmiyorum ama tüm seri daha mutlu bir şeye doğru ilerliyor gibi hissediyorum. İhanetler artıp son yaklaştıkça, sahip oldukları tek insan birbirleriymiş gibi hissediyorum."

Tanrım, kesinlikle bu adamı hayal kırıklığına uğratacaktım.

En azından sözleşme bittikten sonra kitap çıkıyordu. Her zaman değiştirebilirdim ama şimdiye kadar daha karanlık bir son istiyordum.

Birdenbire yapılacak doğru şey gibi görünmedi.

"J.R. oldukça karanlık görünüyor," dedim ona. "Belki de sonu hüsran olur."

Sebastian, "Pek çok insan bunu istiyor ve bunun seriyle daha uyumlu olacağına katılıyorum. Ama son zaten üzücüyse, gerçeklerden kaçmanın ne anlamı var?

Çevrimiçi hayran teorilerini okumanın, tanıdığım biriyle gerçekten konuşmaya kıyasla sönük kaldığını hemen fark ediyordum.

Çevrimiçi, hepsini görmüştüm. Bu dizinin hayatları olduğunu söyleyenler, var oldukları için ondan nefret edenler. İnsanların benim evrenime gitmek için bu dünyadan kaçtığını biliyordum. Ama tanıdığım birini etkilediğini görmek, çevrimiçi forumları okumaktan çok farklıydı.

Sebastian, benden bir dakikalık sessizlikten sonra, "Kabul etmediğini anlıyorum," dedi.

Ah, yani... . . Çok fazla spekülasyon yapmamaya çalışıyorum. Ancak yazı, yazarın ruh haline uygun olabilir. Burada sadece varsayımda bulunuyorum ama diziyi her zaman yazarın terapisi olarak görmüşümdür."

Sebastian bir an için dalgındı. “Bunu onların bakış açısıyla hiç düşünmedim. Ama takip edilecek bir şey olmadığında onları okumak zor sanırım.

"Evet," dedim. "İthaf yok, yazar notları yok, biyografi yok."

"Onlar bir hayalet," diye ekledi.

"Belki de bu tasarım gereğidir," diye hatırlattım ona. "Herkes fark edilmek veya takip edilmek istemez."

"Yapıyor musun?"

Nefesim kesildi.*biliyor muydu?*Nasıl? Nasıl öğrenmiş olabilir? Demek istediğini anladığımda yüzümdeki şaşkın ifade azaldı.*Ben,*Lily, Instagram etkileyicisi ve her yönüyle mükemmel bir halk figürü.

Ama sandığım kadar büyük bir fark olmadığını düşündüm.

"Değilim," dedim ona dürüstçe. "İnsanların beni tanımasından nefret ediyorum. Hayatlarımız hakkında paylaşım yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.”

"Yine de bu işte iyisin."

Omuz silktim, savunmaya geçmemeye çalıştım. "Belki ben. Ama bence hepimizin iyi olduğu ama aynı zamanda nefret ettiğimiz şeyler de var."

Sebastian, benden çok kendi kendine, "Evet, sanırım öyle," dedi. Sessizce oturduk, ikimiz de düşüncelerimizde o kadar kaybolmuştuk ki kelimeler işe yaramıyordu.

Önümde oturan adam, sunakta birlikte durduğum adam değildi. Ya da belki öyleydi ve öğrenmek hiç umrumda değildi. Ve buna biraz pişman oldum.

"Yani, küçük bir pisliğin ölümünü izlemek ister misin?" diye sordum zeytin dalı uzatmaya çalışarak.

Bunu söyledikten sonra belki de kötü bir kelime seçimi

olduğunu fark ettim. "Ne?" dedi Sebastian telaşlı görünerek.

“*Game of Thrones*diye hatırlattım.

"Ah, evet, ama belki de en baştan başlamalıyız."

"Tamam," dedim gülümseyerek.

Televizyonu açtım ve kendime gelmek için kanepeye uzandım. Hâlâ yorgundum ve bir lif gibi sıkıldığımı hissettim ama Sebastian'la takılmak güzeldi.

Ve genellikle onun yanındayken göğsümde hissettiğim o sancı gizemli bir şekilde geçmişti.

Fotoğraf: lekesiz ve düzenli görünen küçük bir mutfak.

LilyRMiller: Bazen bir evi temiz tutmak, eşiniz eve geldiğinde onun için daha iyi görünmesini istemekle ilgilidir! Son birkaç gündür kendimi kötü hissediyordum ve kocam bana bakmak için birkaç gün izin aldı. Bu, minnettarlığımın sadece küçük bir göstergesi!

ataerkillik: Ah. Tabii ki onun için tüm temizliği yapıyor.

İki hayat: Um, bunun nesi var?

SebandLily4ever: Döndüğüne çok sevindim! Birkaç gün paylaşım yapmayınca çok endişelendim!

Sekizinci Bölüm

O günden sonra işler değişti.

İşten eve geldiğinde bir gülümseme olarak başladı ve ardından birlikte akşam yemeği yerken bir sohbet olarak başladı.

Beni güncel tuttu*Fuar Orijinalleri*zar zor doğru dürüst bakabildiğim haberler.

Suçlayıcı bir şeyi ağzından kaçırmamak zordu ama şimdiye kadar beceriksizliğimin ilgi alanlarım hakkında konuşmaya alışkın olmadığım şeklinde anlaşılmasını umuyordum.

Artık diziyi okuduğunu bildiğime göre, onun hakkında yazarsam ne yaptığımı anlaması onun için kolay olurdu. Bu yeni gelişme, bunu yalnızca evin dışında, genellikle kafede yapmamamı sağladı. Zaten evimizin dışında olduğum için, ne zaman bir sahnede sıkışıp kalsam, yürüyecek bir park bulmak daha kolay oluyordu, bu da Nashville'i yavaş yavaş daha iyi tanımamı sağlıyordu.

Keşfettikçe evimizin eyaletler arası çıkışına alışmaya başladım. İyi bir kahvaltı yapmak için nereye gideceğimi ve en ucuz benzini nereden alacağımı biliyordum. Her şey tanıdık geldikçe, üzerimde biraz büyüdüğünü fark ettim. Burada hiç arkadaşım olmamasına rağmen yine de keyif aldım.

Ve Jessie'yi özlerken, ona istediği yeri verdim. Hayatımı sabote etmemi izlemekten gerçekten bıktıysa, fikrini değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Sosyal medyayı elimden geldiğince takip ettim. Bundan nefret ediyordum ve artık Sebastian yaptığımı bildiğinden, ondan benimle poz vermesini istemek konusunda endişeliydim.

İkimiz de diğerinin iyi olduğunu düşündüğümüzde daha kolaydı.

Ancak yorumlar yeni fotoğraf eksikliğimiz hakkında spekülasyon yapmaya başlayınca, Martin bir araya getirmemizi söyledi.

Ve o kadardı.

Eylül sonlarıydı. Hava alışık olmadığım bir şekilde soğuyordu. Nem azalıyordu ve böcekler uzaklaşıyordu. Gündüzleri hava hala sıcaktı ama geceleri soğuktu.

Her yerde balkabağı vardı ve Cheekwood botanik bahçesinde bir fotoğraf çekimi için hazırlık yapmıştım. Yerliler arasında popülerdi ve bunu biliyordum.

Sebastian ve ben dışarı çıkıp Nashville manzaralarını görebilseydik iyi görünürdü.

Mükemmel çekimle birlikte sevimsiz bir şey söylemek niyetindeydim, bizi tanıştırdığı için Martin'e teşekkür ediyordum. İnsanlar onu yerdi.

Günü, salyangoz hızıyla hazırlandım. Kıyafetim tamamen krem ve yanık turuncuydu, sonbahar için mükemmeldi. Her zamanki fotoğraf çekimi makyajımla boyanmış daha dar bir elbise ve bol bir süveter giymiştim.

Topuklu ayakkabılarla oturma odasına girdiğimde mükemmel görünüyordum, Sebastian'ın neredeyse hayal kırıklığına uğradığına yemin edebilirdim.

“Bakıyorsun. . ”

"Fotoğraf hazır mı?" Bitirdim. "Evet, olmak zorundayım. Baban ensemizde nefes alırken, bunun iyi görünmesi gerekiyor. Burada kısayolları kullanmayı göze alamam.

"Doğru," dedi. "Yani, iyi görünüyorsun ama öyle değilsin.*Sen*” Omuz silktim. "Bu, göstermem gereken yanım."

Onayladı.

Sebastian'ın sözlerinden rahatsız olarak, "Güneş çıkıp aydınlatmayı bozmadan bu işi bitirelim," dedim.

Mantıklı değildi. En iyi halimdeyken benden hoşlanmalı. Ben yokken benden hoşlanması kabul edilmesi zor bir şeydi.

"Önce kahve içmek için durabilir miyiz?" Sebastian odadan çıkarken sordu.

ev.

"Gidebileceğimiz bir yer biliyorum," dedim ona, kasabanın adını vererek.

gittiğim kafe.

Meşguldü ve daha önce konuştuğum bir barista bulmamayı umuyordum ama müdür Riley'yi gördüğümde tanınacağımı biliyordum.

Riley tatlıydı ve her geldiğimde benimle konuşuyordu. Bütün gün ne halt üzerinde çalıştığımı merak ettiğinden oldukça emindim ama bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sebastian'a, "Bir daha düşündüm de," dedim, "belki Starbucks'a gitmeliyiz."

"Neden?" şüpheyle sordu.

"Uh, büyük bir zincir havasında mıyım?"

Kollarını kavuşturdu. "Yalan söylüyorsun. Nedense beni burada istemiyorsun.”

*Bok.*Neden bu kadar çok şey fark etmek zorundaydı?*Şimdi*tüm zamanların? "Hayır, öyle değil, ben sadece... . ”

"Merhaba Lily!" Riley ön masadan aradı. "Her zamankinden ister misin?" Sebastian bana tek kaşını kaldırdı.

Artık geri dönüş yoktu. Riley'nin yazdıklarımla ilgili sırrı Sebastian'a söylememesini umabilirdim.

"Eminim."

"Vay canına, bugün çok iyi görünüyorsun. Elbette her zaman iyi görünmediğinden değil. Eğlenceli bir şeyler yapmaya mı gidiyorsun?"

"Ah bilirsin."*Ailem beni bir adamla evlendirdi ve sözleşmeye göre sosyal medya için sevimsiz, sinir bozucu fotoğraflar çekmek zorunda kaldı.*"Sadece giyinmek istemiştim."

"Güzel görünüyor." Riley'nin gözleri Sebastian'a takıldı. "Bu kim?" "Bu benim kocam" dedim.

Ah, sen evli misin? diye sordu.

Panikledim. Bazen yalnız kaldığımda alyansımı sakladım. Her zaman bana uygunsuz göründüğünü düşünmüşümdür. Seçme şansım olsaydı, elimdeki parlak, büyük elmastan çok daha basit bir şeye giderdim.

"Eh, evet," diye yanıtladım. "Dört yıllık evliyim. Bu Sebastian'dı."

Sebastian, dedi Riley gülümseyerek. "Tanıştığıma memnun oldum."

Sebastian gergin görünüyordu ama en azından gülümsedi. "Sen de" dedi

söz konusu.

"Sanırım her zaman yaptığın gibi ortalıkta dolanmayacaksın. Bugün?" diye sordu.

"Hayır, bugün değil!" dedim ona yalvararak*Olumsuz*başka bir şey söylemek için "Şey, Sebastian bir Americano ister," dedim. "Çok meşgul olmadan bir randevu için Cheekwood'a gideceğimiz için heyecanlıyız."

Ah, yılın bu zamanı çok güzel. Ailemi her zaman götürüyorum.

Hiç düşünmeden ödeme yapmak için kartımı çıkardım ve gergin bir şekilde yanağımın içini dişledim. Yazım hala bir sır olarak kalırken bu etkileşimden sağ çıkmam gerekiyordu. Çok zor olmamalı.

Neyse ki, Riley çalışanlarından birine yardım etmek için çekildi ve minnetle kamyonetin vitrinine gittim.

Beklerken, "Buraya sık sık gelmelisiniz" dedi.

"Ah, evet," dedim gözlerine bakamayarak. "İle . . . Okumak."

"Bunu evde yapamaz mısın?"

"Yapabilirdim ama bazen ortam değişikliği iyidir."

Bahane kendi kulaklarıma zayıf geldi.

Sebastian sadece bana baktı. Benden ne söylememi istediğini anlamadım ama neyse ki diğer baristalardan birinden kahve siparişlerimizi aldık ve neredeyse oradan kaçtım.

Tek kelime etmeden arabaya bindim, makyajımın kırmızı yanaklarımı kapatmasına şükrettim.

Sebastian arabada uzun bir nefes verdi, sanki tüm kafeyi ciğerlerinden çıkarıyormuş gibi.

Yazmak için orada olduğumu söylemeden söyleyecek bir şey düşünemedim.

İfadesi gergindi ve bunun Riley'nin beni ve onun bilmediği şeyleri tanıdığı için olduğunu düşünmeden edemedim. Ona söylemek istedim ve belki de ondan korkunç bir karakter çıkaracak kadar aptal olmasaydım, yapabilirdim.

*Fuar Orijinalleri*hayatımın gün ışığını hiç görmemiş olması gereken önemsiz şeylerle doluydu. İnsanlar bunun arkasında benim olduğumu bilselerdi, hayatımla ilgili ayrıntıları aramak için her kelimeyi paramparça ederlerdi. Satışlarımın artacağından eminim ama ailem bana herhangi bir şekilde ilham verdiklerini bilselerdi çalışmalarımdan elde ettiğim kârdan pay almaya çalışırlardı.

Bana çektirdikleri acıdan ilham almış olsa bile.

Cheekwood'un çakıllı otoparkına girene kadar sessizce sürdük. Meşguldü, bu da fotoğrafları zorlaştıracaktı ama günü olabilecek en iyi şekilde yapmaya çalışmak için gerginliğimi bir kenara ittim.

Cheekwood güzeldi. Her yerde balkabağı vardı. Tesisin bir yanında yiyecek kamyonları ve canlı müzik yapılan bir çardak sıralanmıştı. Malikanenin yemeklerini ve tarlalarını deneyimlemek için can atıyordum. Yeterince dikkatli bakarsam bulabileceğim bir konak ve eski sırlar olduğunu duydum.

Sadece fotoğraflar için burada olmam neredeyse çok kötüydü.

Balkabağı yaması tam ön taraftaydı. Çocuklar ortalıkta koşuşturuyor, aşırı pahalı su kabaklarından bazılarını sergilemeleri için ebeveynlerini ikna etmeye çalışıyorlardı. Yüzüme yerleşen sırıtışa engel olamadım.

Arkamı döndüğümde Sebastian'ın tek kaşını kaldırmış, başını yana eğmiş bana baktığını gördüm.

"Ne?" Diye sordum.

“O çocuklara gülümsüyordun. Yine de kamera gülüşün değil. Senin gerçek olanın.

"Komikler." ona baktım. "Yani, eminim aileleri ortalıkta koşturmalarını komik bulmuyor, ama bence öyle. Çok masumlar. Başkalarının ne diyeceğini düşünmeden istediklerini soruyorlar.”

"Çocukları sever misin?" diye sordu Sebastian, sesinde bir inançsızlık belirtisi vardı. "Evet, istiyorum," dedim ona.

Annemin tavsiyesi yine aklımdan geçti.

"Ama belki de iyi bir anne olmazdım," diye ekledim hemen. Sanki istemeden annemin planını uyguluyormuşum gibi suçluluk duygusu içime yayıldı.

"Seni çocuksu biri sanmadım."

"Ve seni seven türden bir adam için sabitlemedim.*Fuar Orijinalleri*”

Sebastian'ın gözleri parladı. "Bu doğru."

Gülümsemesiyle midemde bir gerginlik düğümü çözüldü. Kahvehanede her ne olduysa geçiyor gibiydi ve kendimi biraz daha hafif hissettim.

Ateşkesimizin teşvikiyle, ona fotoğraf çekme zamanının geldiğini söylemek için kabaklarla süslenmiş pitoresk bir manzarayı işaret ettim. Sebastian onu takip etti ve genellikle yapmadığı gibi kamerayı kurmama yardım etti. Etrafta kimsenin olmadığı bir yerde mükemmel zamanlamayı beklemek bir sabır işiydi ama başardık.

Elimdeki küçük bir uzaktan kumandayı kullanarak görüşten gizlenmiş birkaç çekim yaptım. Sebastian ellerini kalçalarıma koydu ve her zaman yaptığı gibi, ki bu genellikle pek çok beceriksizliği beraberinde getiriyordu.

Ama elleri sıcaktı ve vücudu çok yakındı.

Birlikte yattığımız zamanlar dışında, Sebastian ve ben sadece bir kamera önünde ve sadece performans sergiliyorsak birbirimize dokunurduk. Bu, her dokunuşun iyi görünmesi gerektiği, iyi hissettirmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ama bu biraz farklı hissettirdi. Gergindi ve vücudum onun göğsünü benimkine karşı hissetmekten zevk alıyordu.

Neredeyse fotoğraf çekmeyi unutuyordum.

Sevimsiz, romantik bir öpücük için eğildiğimizde, diğerlerinden farklı hissettirdi. Dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve serin sonbahar havasında vücudunun sıcaklığı tüylerimi diken diken etti.

Daha fazlasını istedim.

Ama çekilecek fotoğraflarımız vardı. Hepsi farklı pozisyonlarda bir grup aldık. Sebastian'ın başının alnıma yaslandığı ve öpüştüğümüz sahnenin en popüler olacağını deneyimlerimden biliyordum.

Vücudum uğulduyordu ve tek düşünebildiğim onun bana karşı olduğuydu. Beynim yararsız bir şekilde ellerinin görüntülerini üzerimde parlattı ve genellikle ardından gelen zevk.

"Tamam," dedim. "Yapılmıştı. İhtiyacım olan her şeye sahibim.

Sebastian başını salladı ve ellerini ceplerine koydu. O uzaklaşınca hayal kırıklığına uğradım.

"Gitmeye hazır mısın?" O sordu.

dudağımı ısırdım Dokunuşuyla içim ısınsa da, evimizdeki farklı katlara geri dönmeye tam olarak hazır değildim. Yemek kamyonlarını denemek ve müzik dinlemek istedim. benim gibi hissetmek istedim*aranan*burada olmak, olmaya zorlanmak değil.

"Hm, istersen gidebilirsin," dedim ona. "Eve Uber ile geleceğim." "Neden?"

"Çünkü burası eğlenceli görünüyor," diye yanıtladım. "Ama sadece fotoğraflar için buradaydın, bu yüzden evde biraz iş yapmak istersen anlarım."

"Gitmemi istiyor musun?"

"Hayır," dedim, "ama her yemek kamyonunu denemek ve keşfetmek üzereyim. Bir süre burada olabilirim. Bana katılabilirsin ama bu hoşuna gider mi bilmiyorum.

Bir an beni izledi, ifadesi dalgındı. Bir parçam kalıp onun etrafımda olmasının vızıltısının bende kalıp kalmayacağını görmek istedi. Bir kez olsun, onu görmek kadar arkadaşlığından da zevk alıyordum. Ama giderse, belki sakinleşebilir ve ona saldırarak kendimi aptal yerine koymayabilirdim.

Bana bir an baktıktan sonra, bahçeleri ilk kez gerçekten görüyormuş gibi etrafına bakındı.

"Belki . . . belki kalırım Ama kamerayı arabaya koyabilir miyiz? O sordu. "Artık kullanmak istemiyorum."

Şiddetle başımı salladım. "Evet lütfen. Bu şey çok ağır.”

Kamerayı bıraktıktan sonra ikimiz de daha hafif hissettik. Artık fotoğraflar için oradaki evli çift değildik, sadece birlikte takılan iki kişiydik.

Arabada kalın süveterimi çıkardım, güneş bulutların ardından zirveye çıkarken aşırı ısındım. Topuklarımı da çıkardım, düz ayakkabılarla değiştirdim. Görünüşümdeki son değişiklik, saçımı örerek yüzümden çekmesiydi. Basit değişiklikler sadece birkaç dakikamı aldı ve kendimi çok daha iyi hissettim.

Sebastian'a döndüğümde kolları sıvanmış ve üst düğmesi gevşemişti. Ayrıca elini saçlarından geçirip karıştırıyordu. Aç gözlerle baktığımı fark etmeden önce ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Yemek kamyonlarına geri döndük, midem yemek için yalvarıyordu. Hemen bir gurme ızgara peynir kamyonu ve bir tane de waffle ve dondurma gördüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Her şeyi denediğimi söylediğimde ciddiydim."

"Ah," dedi. "Bu senin diyetini mahvetmeyecek mi?"

ona ters ters baktım

"Bunun için endişelenmene gerek yok!" hızla düzeltti. "Sadece tüm evliliğimiz boyunca, seni dondurma yerken gördüğümü sanmıyorum, on farklı yemek kamyonundan on şeyi çok daha az."

"Diyete zorlanmaktan hoşlanmıyorum," diye yanıtladım. "Yemek yemeyi seviyorum. Geldiğimiz andan beri Nashville'deki her şeyi denemek istiyordum. Sonunda bir waffle yiyebileceğim anlamına geliyorsa, her resmi photoshop yapacağım.

"Tamam," dedi. “O zaman bunu yapacağız. Her şeyi alalım. "Bunu benimle yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi bana gülümseyerek, "ama ben de buradaki yemekleri denemek istiyordum."

"Zaten yapmadın mı?" Diye sordum. "İlk taşındığımızda hiçbir şey yok muydu?"

"Heather buradayken" eklemek istedim ama bugün o kadar iyi anlaşıyorduk ki bunu mahvetmemem gerektiğini düşündüm.

"Hayır," dedi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum ve tek başına yeni yerlere gitmek pek eğlenceli değil."

"Seninle gelebilirim," dedim. "Eğer istersen."

"Çok isterdim," dedi tekrar gülümseyerek, "ama önce burada ne yiyeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

En soldaki kamyonu işaret ederek, "Kesinlikle dolu kızarmış patates," dedim. "Öyleyse o sıcak elma şarabından biraz istiyorum. Diğer tarafta dondurma ve waffle kamyonuyla bitirebiliriz.

"Düşünme şeklini beğendim tatlım," dedi. "Yol göster."

Sadece seks sırasında kullandığı evcil hayvan adını kullanması tüm vücudumu ısıttı, ama yine de onun önünde yürüdüm, kocamın sınırda cilveli sözlerine daha az, yiyeceğe daha çok odaklanmaya çalıştım.

"Aman Tanrım," dedim menüyü görür görmez. Sebastian'ın kolundan tuttum ve yanımda durması için onu çektim. "Philly bifteği kızarmış patatesleri var."

"Philly'de olmadığımızı düşünürsek, bunun ne kadar gerçek olduğunu bilmiyorum."

"Özgünlük kimin umurunda? görünüyor*iyi*"

"Öyleyse onu alırız."

"Biz?"

"Her şeyi yiyorsak, muhtemelen bir öğeye bağlı kalıp onu paylaşmalıyız, ama istersen kendimizinkini alabiliriz."

Paylaşmaya karşı değildim ama bu, etrafımızda hiç kamera yokken yaptığımız en çift benzeri şeydi.

Muhtaç kalbimi sakinleştirecek hiçbir şey

yapmadı. "Tabii," dedim. "Paylaşmak iyidir."

Birkaç dakika sırada bekledik, Sebastian vücut ısısını yanımda hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu. Kendimi daha fazlasını isterken buldum. Yürümediğim zamanlarda hava tüylerimin diken diken olmasına neden olacak kadar soğuktu.

Ona tamamen yaslanırsam, aramızda boşluk bırakmaktan vazgeçersem ne yapacağını merak ettim. Kollarını bana sarıp gülümser miydi yoksa beceriksizce ayaklarını sürüyerek uzaklaşıp bana başka birinin daha olduğunu mu söylerdi?

Ne yazık ki, bunu düşünecek fazla zamanım olmadı çünkü Sebastian yemeğimizi sipariş ediyor ve ödüyordu.

Yemek kamyonu müstehcen bir şekilde hızlıydı; Siparişimizi verdikten hemen sonra hazırdı.

Biftek, peynir ve biberle süslenmiş altın kahverengi, çıtır patatesleri gördüğüm an, tüm romantizm düşünceleri pencereden uçup gitti.

Açlıktan ölüyordum.

Ona uzandım ama Sebastian onu başının üzerine kaldırdı.

"Bekle," dedi gülerek. "Bir piknik masası bulmalıyız yoksa ortalığı dağıtırız."

Haklı olması hoşuma gitmemişti. Yiyecekleri yırtarsam elbisem peynirle kaplanırdı. Boş bir koltuk bulması uzun sürmedi. Sadece

Bir aile kendi pisliğini temizlerken, uzun bacaklarını kalabalığın içinde hızla ilerlemek ve başka biri içeri dalmadan önce piknik masasını geçmek için kullandı.

Oturduğumuz an, ağzıma bir çatal soktum.

"Kahretsin," dedim baharatlı et ve peynirin tadı dilime çarptığı anda. "Bu inanılmaz. Biftek çok yumuşak ve bu peynire batırıldığında daha da nefis. Ve*patates*; Bu şekilde boğulduklarında onları nasıl bu kadar çıtır tutabildiler? Evli olduğumuz dört yılda bu kadar iyi bir şey yaşadığımı sanmıyorum.

Tekrar güldü, yumuşak, müzikal bir kıkırdama ve çatalı benden aldı. "Harika olmalı."

Bir ısırık aldı, dondu ve "Tamam, evet. Tarif ettiğin şeylerin hepsi bu."

"Bu patateslerle yaşayabilirim," diye inledim.

"Yeterince uzun süre dayanırlar mı bilmiyorum," dedi ben çatalı ondan çalarken.

"O kadar iyi ki, şu anda ne kadar iğrenç göründüğüm umrumda bile değil. Ben sadece yemekle ilgilenirim."

"Bu iyi. seni hiç böyle görmemiştim . . heyecanlı."

"BEN*ben*heyecanlı. Bu kızarmış patatesleri yiyene kadar yaşamıyordum.

"Deneyecek daha çok şey var," dedi. "Hala almamız gereken elma şarabımız var."

"Unuttuğuma inanamıyorum," dedim ayağa kalkmak için hareket ederek. "Gitsem iyi olur..." "Ben alırım," dedi gülerek. Daha önce yemekten büyük bir ısırık aldı.

"Bunun geri kalanını alabilirsin. Daha fazlasıyla geri döneceğim.

Onun gidişini izlerken yemeğime ara verdim. Yemek bir aşk dili miydi? Çünkü şimdi ona her zamankinden daha fazla ilgi duyuyordum.

Pantolonunun hayal gücüne hiçbir şey bırakmamasına yardımcı olmadı.

Geri döndüğünde birkaç dakikadır onu izliyordum, vücudum onun her hareketine uyum sağlıyordu. Yatakta nasıl biri olduğunu biliyordum ve bana böyle davranması onu daha çok istememe neden oluyordu.

"Al bakalım," dedi, dumanı tüten bir bardak sıcak elma şarabını masaya koyarken. "En azından denemek istiyorum."

Başımı salladım, bardağı aldım ve sıvıyı üfledim.

"Seni biraz kurtardım," dedim yemeği ona geri vererek.

"Gerçekten mi? Onu yutacağını düşündüm.

"Yer ayırıyorum."

Aslında, yemek yemeyi hatırlamayacak kadar ona bakmakla meşguldüm. Bana yemeği unutturuyorsa, başım belada demektir.

Sebastian tabağı aldı ve ben elma şarabının tadını çıkarırken bitirdim. Günün soğuğundan korunmama yardımcı oldu, yine de Sebastian'ın bana daha yakın oturmasını istiyordum.

Yemek kamyonlarına bindik. Her yerden en iyi görüneni aldık ve sonra yemek için oturduk. Bitirdiğimde, fena halde şişmiştim ama o kadar iyi bir ruh halindeyken onu emmek için canımı sıkamazdım.

Sebastian dar elbisemin içinde göbeğimin görünmesiyle ilgili bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ettim ama bu konuda hiç yorum yapmadı.

Gözleme kamyonuna vardığımızda, ikimiz de kesinlikle doluyduk. Yine de çilekli Oreo waffle'ı istiyordum ve onu tek başıma yemek zorunda kalsam da umurumda değildi.

"Gittiğimiz her yemek kamyonunun bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Bu sonuncunun en iyisi olduğuna güveniyorum. Sonsuza kadar dondurma yemedim.

"Bir şeyler atıştıracağım," dedi, "ama elimden gelen bu kadar." Benim için daha fazla, diye duyurdum.

Waffle o kadar büyüktü ki ben bile bitiremezdim. Çilekli dondurma ve Oreos karıştırılarak külah gibi sarılmıştı. Tepesinde hemen elime düşen devasa bir krem şanti parçası vardı.

Yaladım, tatlı sıvıyı yakalamak için dilimi dışarı çıkardım. Sebastian'ın gözleri ağzımdaydı ve bana baktı.*ilgili*.

Bütün gün ne kadar dağınık ve gürültülü olduğum düşünülürse, bu mantıklı değildi. Kimse beni bu şekilde sevmemeli, yine de merak etmeye başlamıştım

yaptı. "Biraz istemek?" diye sordum külahı uzatarak.

Ah, tabii, dedi, şaşkınlığından gözlerini kırpıştırarak. Bir ısırık aldı ve

sonra başını salladı. "Bu da harika. Gerçekten çok şey kaçırdık."

"Evet," dedim. "Bir daha asla bir zincire gitmeyeceğim."

"Yani, tüm yiyecek kamyonlarını denedik" dedi. "Sıradaki ne?"

Konağı görmek istiyorum, dedim bulunduğu yönü işaret ederek. "Bana katılmak ister misin?"

"Evet," dedi. "Önce bunu bitirmeme izin ver."

Sebastian dördüncü yemek kamyonunda aldığı sodayı içti ve içerken gözlerimin boğazına çekildiğini gördüm. Bu parkta ona atlamadan önce gerçekten toparlamam gerekiyordu. Tek düşünebildiğim o benim üstümdeydi.

Belki benden bir şey isterdi. Ne de olsa Heather şehirde değildi ve bir süredir de gelmiyordu. Buraya taşındığından emin değildim ama Sebastian'la ne kadar iyi anlaştığımızı düşünmemeyi umuyordum.

Tamam, dedi, sesi içkisinden dolayı biraz pürüzlüydü. "Hadi gidip şu konağı görelim."

Tam o anda ona doğru fırlatmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım ve kendimi bizi bahçelerin içinden geçirmeye odaklanmaya zorladım. Konağın farklı odalarına bakarken, yanıma geldi, vücut ısısı bana tam olarak ne istediğimi hatırlatıyordu.

Daha fazla ifade etmesine de yardımcı olmadı. Bana ne kadar gülümsediğini ve söylemem gereken her şeyle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünmesini sevdim. Dürüst ve ciddi olduğunda her zaman yakışıklı olduğunu düşünmüşümdür.

*Ama bu?*Çok daha kötüydü.

Evi gezmeyi bitirdiğimizde patlamak üzereydim.

"Biraz daha araştıralım," dedi. "Tur rehberinin bize bahsettiği o açık hava gözlemevini bulmak istiyorum."

"Tabii" dedim ama sözler bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Aklım tamamen başka bir yerdeydi ve arabasının orada bir şeyler yapmamıza yetecek kadar koyu bir tonu olup olmadığını merak ediyordum. Eve geri dönebileceğimi bile sanmıyordum.

Sonunda eski bir gece gökyüzü gözlem güvertesi olması gereken bir şey bulduk. Günün yanlış zamanıydı ve kimse içeri girip çıkmış gibi görünmüyordu. Keşif yaparken uzun bir süre yalnız kalmıştık çünkü bulutlar kararmıştı ve diğer ziyaretçilerin çoğu yağmur yağar diye konağa gidiyordu.

Beton binanın içine girdiğimizde, Sebastian boynunu kaldırdı ve harika çene hattına bir kez daha iyi bakmamı sağladı. tersledim

Bana döndüğünde yakasından tuttum ve kendime çektim. Onu kabaca öptüm, içimde reddedileceğime dair bir korku baloncuğu vardı ama aynı zamanda onun bedeninin benimkine dokunması da bir rahatlama hissi uyandırıyordu.

Ona o kadar uzun süredir dokunmamıştım ki bu, gerekli bir salıverme gibi geldi.

Hızlı bir şekilde karşılık verdi ve beni aynı mükemmel güçle öptü.

Ama sonra durdu.

"Lily," dedi neredeyse nefes nefese, "halkın içindeyiz." "Etrafta kimse yok," diye yanıtladım.

"Buna burada devam etmemizi mi öneriyorsun?" O sordu. "Sana ne oldu?"

"Bilmiyorum. Belki de bana iyi davranan inek adamı seviyorum. Senin için bu kadar basit olduğunu fark etmemiştim.

"Lütfen?" Ben yalvardım. "Çok uzun zaman oldu. Yağmur yağmak üzere, bu yüzden kimse dışarıda değil. Birileri bizi görmeden çok önce biz onların sesini duyardık."

Bana bakarken gözleri kararmıştı. Ve istediğin bu mu? Yağmurda, birinin bizi yakalayabileceği bir yerde sevişmek için mi?"

"Pekala, yağmurda olmazdık. Çatının açısı bizi kuru tutardı."

"Bu, geri kalanına hayır demek değil."

"Sensin," dedim, gözlerim onun yüzünde gezinirken, "bu yüzden nerede olursak olalım seni elbette isterim."

Sebastian girişe doğru döndü, düşünürken çenesi gıdıklandı. Gelen olmadı ve koşarak yavaşça düşmeye başladı. Cheekwood sessizdi.

Bu, kararını sağlamlaştırıyor gibiydi.

Sebastian beni tekrar öptü, bir eli beni kendine çekmek için kalçama koydu. Vücudumu onunkine bastırdım, tenim dokunulmak için yalvarıyordu. Dudaklarımız birbirine değdi ve dili alt dudağımı kaydırdığında anında ona açıldım.

Sebastian hareket etti, beni duvara yaslayacak şekilde çevirdi ve beni duvara bastırıyordu. Kalçamdaki eli bacaklarımın açıkta kalan derisini gezdirmek için hareket etti ve dokunuşuyla tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Diğer bacağımı da etrafına dolayıp onu kendime yaklaştırdım. Elbisem tehlikeli bir şekilde yüksekteydi ve dantel tangımın içinden havayı tam ortamda hissedebiliyordum.

Bacağımdaki eli çekirdeğime gitti ve çıplak tenimin bir kısmına dokunduğunda sessizce inledi.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bunu planlıyor muydun?" "Gerçekten değil," dedim. "Ama işe yaradı diyebilirim."

Eli tangımın üzerinden kaydı ve merkezime dokunarak sızlanmama neden oldu.

"Bunu yapacaksak sessiz olmalısın." ağzımı kapattım

Her zaman yaptığı çileden çıkaracak kadar mükemmel bir şekilde klitorisimi daire içine aldı. Tüm vücudum canlandı ve beni becermesine fazlasıyla hazırdım.

Sebastian, diye fısıldadım.

"Şşt," dedi ve beni bir öpücükle susturdu. "Bunu senin için yapmama izin ver." "Seni içimde istiyorum," diye sızlandım, sesimi alçak tutmaya çalışarak.

"Bu ayarlanabilir," dedi, bir parmağını deliğime doğru iterek. O kadar tahrik olmuştum ki kolayca içeri girdi ve parmakları iç duvarlarımı, tam da G noktamın olduğu yeri buldu. Omzunu ısırdım, hiçbir sesin benden kaçmasına izin vermemeye çalışarak. Bana girmek için işaret parmağını ve klitorisimi daire içine almak için başparmağını kullanarak parmaklarıyla beni yavaşça becerdi.

"M-daha fazla," diye fısıldadım ve bir parmağını daha ekledi. İhtiyacım kadar değildi ama içimdeki baskı beni bir şeye doğru inşa etmeye yetiyordu.

İhtiyacım olan bir şey.

Ama yaklaştıkça, parmaklarının sağlayabileceğinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ettim. Tam sınırdaydım ama ihtiyacım vardı*o*ve başka bir şey yok.

Sebastian, diye fısıldadım. "Beni becermene ihtiyacım var. Yapamam . . . Bugünü sensiz bitiremem.”

"İsrar edersen," dedi ve pantolonunun fermuarını açtı. Ne zaman ara verdi

o yaptı.

"Prezervatifim yok."

"RİA'm var" dedim ona. Ve ben temizim. Düzenli olarak test yaptırıyorum.” "Ben de," dedi.

"Emin misin?"

"Lütfen," dedim. "Lütfen, sana içimde ihtiyacım var."

Sebastian başını salladı ve benim girdiğim sıraya girdi. ürperdim horozunun bana bastırdığını hissettiğimde.

İçeri girerken kendi kendine küfrettiğini duydum. Yavaş gitti ama kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyor gibiydi.

Kalçamı hareket ettirdim ve neredeyse kabzasına kadar içeri kaydı.

Dolu olduğumu hissettiğimde gözlerim başımın arkasına döndü.

Nihayet.

Sebastian içime daha çok bastırdı ve sonunda dibe vurdu. Kalçalarını hareket ettirerek bana ihtiyacım olan lezzetli sürtünmeyi sağladığında nefesim kesildi.

Onun boyuna yakın olmak için parmak uçlarımda yükselmiştim ve durduğu yerden kendini bana doğru sürdü, vücudu tam ihtiyacım olan yere vurdu. Bu sefer nazik değildi ve benim de öyle olmasına ihtiyacım yoktu. Beni daha sert becermesini istiyordum çünkü vücudum bunun için ağlıyordu.

O hareket ettikçe kendimi yeniden inşa ettiğimi hissettim ama bu sefer durmadı. Başımı kabaca betona yaslarken, orgazm bana çarptı, içimde titredi ve bana dalga dalga zevk verdi.

Onun için daha çok ıslandım ve itişleri ses çıkarmaya başladı. Sadece hızlandı ve içimde işini bitirirken sessizce inleyerek bana çarptığını hissettim.

İkimiz de birbirimize baktık, az önce yaptığımız şeyin gerçeği bizi vurduğunda inip kalktık. Asla halka açık bir yerde sevişmedik ve bu başka bir dünyaydı. Konuşmamız ve anlaşmamız buna neden oldu mu? Bu her seferinde sahip olabileceğimiz bir şey miydi?

Vücudum titriyordu ve bacaklarım artık pozisyon alamadan hemen önce beni çekti. Herhangi bir şeyin düşmesini önlemek için onları kapalı tutmam gerekiyordu ki bu bir şekilde kapanmadı.

Sebastian az önce yaptığımız şeye inanamıyormuş gibi bana baktı.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Fotoğraf: Sebastian ve Lily'nin bir montajı. Birinde öpüşüyorlar, diğerinde birbirlerini tutuyorlar ve son çekimde mutlu görünüyorlar.

LilyRMiller: Şu muhteşem fotoğraflara bakın! Nashville'de bu kadar güzel bir yer bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Güzel sezon bitmeden Cheekwood'a mutlaka göz atın!

SebandLily4ever: Bunlar çok güzel görünüyor! Şu kalp gözlerine bak!

Diehardfan21: bu ikisi tüylerimi ürpertiyor.

Kullanıcı293847203294: hey kızım neden onun yerine bana dm atmıyorsun

Dokuzuncu Bölüm

Birkaç gün sonra, aşağı inip Heather'ı gördüğümde hâlâ Cheekwood'daki günümüzü düşünüyordum.

Ve sadece dizüstü bilgisayarında bir şeyler üzerinde çalışan Heather değil. Hayır, ıslak saçlı ve yeni temizlenmiş tenli bir bornoz giymişti. Benim banyomu kullanmak için merdivenlerden yukarı çıktığını da duymamıştım, bu da Sebastian'ın ana yatak odasındaki banyosunu kullandığı anlamına geliyordu.

Kalbim düştü.

Şehre geri döndüğünü bile bilmiyordum, çok daha az*Neden*o buradaydı. Buraya mı taşınıyordu? İş için mi buradaydı? Bilmemek beni kızdırdı ama onu hiçbir uyarı vermeden evimizde görmek durumu daha da kötüleştirdi.

Onu tekrar göreceğimi biliyordum, ama ilişkilerini bu kadar pervasızca

yüz?

Bu bir hakaretti.

Heather, demeyi başardım, içimdeki öfkeye rağmen. “Yapmadım geleceğini biliyorum.”

“Ah, selam. Otelimde duşum bozuldu.”

*Tabii ki oldu.*Bana doğru sırıttı ve bakışlarımı kaçırdım.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye mırıldandım.

"İyi eğlenceler," dedi, sanki evimizde duş aldıktan sonra muhtemelen Sebastian'ın cübbesini giymiş değilmiş gibi gelişigüzel bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Sebastian'ın kapısının açıldığını duydum ve başka bir şey duymadan oradan ayrıldım. Kapıyı arkamdan sertçe çarparak evden çıktım. Hava kasvetliydi ve gökyüzü her an yağmur yağabilirmiş gibi görünüyordu.

Siktir et şunu. Arabayla gidiyordum.

Arabama bindim ve hemen garaj yolundan hızla çıkmaya başladım.

Neredeyse bir yayaya çarpıyordum.

Arabam bipledi ve arabanın otomatik durdurma özelliği devreye girerek bir çarpışmayı önlediğinde ben ciyakladım. Kıvırcık saçları ve iri mavi gözleri gördüğümde utanarak kapımı açtım.

Onu anında tanıdım. neredeyse benim*komşu*, bir şekilde asla bağ kuramadığım tatlı masum kız.

Utanç yanaklarımı ısıttı.

Ah hey, dedi gergin bir şekilde kıkırdayarak. "Üzgünüm, garaj yolunun önüne çıkmamalıydım."

Oh hayır.*O*-den özür diliyordu*Ben*?

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Üzgünüm. Nereye gittiğime bakmalıydım. BEN . . ”

Gerçekten bir mazeretim yoktu. Hâlâ öfkeliydim ama neredeyse birine çarpmanın utancı beni ele geçiriyordu. Günün sonunda ya kusacağıma ya da ağlayacağıma oldukça emindim.

"İyi misin?" diye sordu bana merakla bakarak.

"Bunu benim sana sormam gerekmez mi?" diye cevap verdim, sesim kendi kulaklarıma bile titriyordu.

"Aslında bana vurmadın ve hayalet görmüş gibisin." "BEN . . .

Sanırım yaptım. Sanırım kendi ilişkimin hayaletini gördüm.”

Ah, dedi kız. Bir an üzgün göründü, sonra doğruldu. "Bu arada ben Amy. Komşunuz."

Merhaba, dedim. "Üzgünüm. Ben bir karmaşayım. Ben Lily. Yaşıyorum . . . Burada." Eve bakıp Heather ve Sebastian'ın gölgelerini görmek istemiyordum. Onları öpüşürken göreceğimden endişelendim.

"Konuşman mı gerekiyor? Bir şeyler yaşıyormuş gibi görünüyorsun.” "Yapamam," dedim sefil bir şekilde, "ama sorduğunuz için teşekkürler."

"Emin misin? Evime gelebilirsin. Tatlı çayım var.” "Hiç tatlı çay içmedim."

"Peki o zaman," dedi, "kesinlikle gelmelisin."

Doğru muhakeme etmeme rağmen, evin içine baktım ve Sebastian ile Heather'ı konuşurken gördüm. Sergilendiğimi hissederek garaj yolundan çıkmak zorunda kaldım. Sonunda gökyüzü açıldı ve yağmur her şeyi doyurmaya başladı. Özellikle evin hemen önünde neredeyse birine çarptıktan sonra, şehrin etrafında direksiyon başında kendime güvenmedim.

"Biliyor musun? Sanırım yapacağım."

Amy'nin evi çok benzer bir yer planına sahipti ve sadece orijinal duvar kağıdı olabilirdi. Yerler bizimkinden daha aşınmıştı ama yine de yaşanmış gibiydi. Beni koltuğuna götürdü ve mutfağa girdi.

Yalnız yaşıyor gibi görünmesi dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Muhtemelen ben daha farkına bile varmadan beni öldürebilirdi ama öyle görünüyordu ki...

tatlı ve gerçekten endişeli.

Ve hissettim*Bu yüzden*yalnız.

"Buyurun" dedi bana bir bardak çay uzatırken. “Bu gerekir yardım."

Bir yudum aldım.

"Vay canına, bu gerçekten çok tatlı."

"Güney'e hoş geldiniz."

Olanlar beni çarptığında bir yudum daha aldım.

Sebastian ve ben iyi geçiniyoruz.

Sebastian ve ben seks yapıyoruz yanak.

Heather evimizde bornozla.

"Kocam beni aldatıyor," diye alçak sesle itiraf ettim. "Ne? Evindeki uzun boylu adam mı?”

Başımı salladım. Gözlerimde yaş hissedebiliyordum. “Ve boşanamam bile o."

"Neden? Çalışmasanız bile, her zaman seçenekler vardır.”

"Söyleyemem ama eminim ki söyleyemem."

Amy dudaklarını büzdü. "Bunun saçındaki sarışınla bir ilgisi var mı ev?"

"Evet."

"Birkaç kez buraya geldi." "O kadar açık mı?"

"Belki benim için."

"Lütfen kimseye söyleme." Alçakgönüllülükle sormak zorunda kaldım çünkü neredeyse hiç tanımadığım bu kız gerçek geleceğimi onun ellerinde tutuyordu.

"Kime söyleyeyim?"

“Bilmiyorum, TMZ? Twitter'da mı? "Ünlü falan mısın?" "Beni

tanımıyor musun?"

Düşünür gibi başını iki yana salladı. "HAYIR . . . Meli BEN?"

Rahat bir nefes verdim. En azından kazmıyordu bilgi. “Ben bir etkileyiciyim. Tüm sayfam ilişkimiz hakkında.” "Oh, ve ben anlatırsam imajı tamamen bozar, değil mi?"

İç çektim ve sonra başımı salladım.

Amy telefonunu çıkardı ve beni ispiyonlamak üzere olup olmadığını merak ettim. Bunun yerine, bana çevirdi ve uygulamalarını gösterdi. Belki on tane vardı, hiçbiri sosyal medya değildi.

“Benim sosyal medyam yok. Akıl sağlığım için kötü. Üzgün olduğunu gördüm ve seni içeri davet ettim. Kimseye söylemeyeceğim ama işine yararsa... . . Sana kendimle ilgili bir sır verebilirim."

"Gerek yok-"

"Bu evi teknik olarak kardeşimden çaldım ve öğrenirse muhtemelen geri alabilir."

Göz kırptım. "Bunu bana neden söylüyorsun?" "İyi bir içgüdüm var," dedi gülümseyerek.

Sonunda birbirimizden hoşlanmasak bile söylemeyeceğimi biliyordum ama söylediği doğruysa risk almıştı.

"Bu evi nasıl çaldın?" Muhtemelen sormamalıydım, ama başka birinin hayatını duymak, benim acımdan hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağladı.

"Sahtecilik," dedi. "Kesinlikle yasal değil ama burada yaşayacak birinden çalmış değilim. Büyükannem öldüğünde ona kalan ağabeyimden çaldım. Ama bu muhtemelen umursamadığınız bir sürü dram.”

"Hayır, umursuyorum," dedim. "Bu . . . ilginç."

"Tamam, yani ağabeyim önemli bir avukat. Konağına havuz yaptırıyordu ve burayı ihtiyacı olan bir aile üyesine vermek yerine müteahhit arkadaşlarına satmak istiyordu ki bu da babaannemin isteğiydi. Ben de büyükannemin vasiyetini değiştirdim. Her zaman onun olduğundan daha nazik olduğuna inandı.

"Bunu bana neden tekrar anlatıyorsun?" Diye sordum.

"Çünkü senden konuşman gerektiğine dair bir his alıyorum ama bana güvenmiyorsun, bu yüzden sana bunun için bir sebep veriyorum."

"Yine de bu kolayca sana karşı kullanılabilir. Bunu biliyorsun, Sağ?"

İyi huylu bir şekilde alay etti. “Banka hesabımda on dolarım var, ve senin evin benimkinden çok daha güzel. Burası neredeyse sahip olduğum en büyük şey. Eh, çoğunlukla kendi. Benden ne çıkaracağını bilmiyorum."

Benim de ona verecek bir cevabım yoktu ama gerçekten çabalıyordu ve beni açmaya hevesli görünüyordu. İlk düşüncem uzaklaşmak oldu. Jessie dışında kimseye açılmadım ve bu benim lehime gitmemişti. Sebastian'la dört yıldır birlikteydim ve ona yeni yeni açılmaya başlamıştım. Yeni tanıştığım insanlara sırlarımı anlatacak türden bir insan değildim.

Sonra yüzündeki saf umudu gördüm.

"Deniyor musun . . . benimle arkadaş ol?”

"Belki," dedi yanakları kararark, "seni koşarken görmüştüm. Bazen mutlu görünürsün, ama diğer zamanlarda üzgün görünürsün. Seni hiç kimseyle takılırken görmedim, bu yüzden konuşacak birine ihtiyacın olup olmadığını hep merak etmişimdir. O kişi olmak isterdim.”

Bu durum hakkında ne düşüneceğimden emin değildim ama ona Sebastian'ın beni aldattığını düşündüğümü çoktan söylemiştim. Neredeyse ona arabamla çarpacakken diğer insanlara karşı ağzımı sıkı tutma kuralımı çoktan bozmuştum.

Ve yine de bana karşı iyi davranıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Belki de konuşmam gerekiyor." "Yani, kocan aldatıyor?" diye sordu.

"Evet." iç çektim Daha da kötüsü, biz gittikten hemen sonra onu eve davet etmiş olması. . . samimi."

"Aman Tanrım," dedi başını sallayarak. “Bütün adamı fırlat uzak." "Maalesef, yapamam." "Ne sadık?"

d
e
n
?
"
"Beş yıl? Neden belirli bir sayı?”
"Çünkü ne zaman gidebilirim," dedim. "Garip bir durum."
"Neden?"
Nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soruydu bu.
"Üzgünüm," dedi Amy mahcup bir şekilde. Haddimi aştığımı biliyorum. Sen sadece

“Sadık kalmalıyım. . . şimdilik."
Amy şüpheyle bana baktı. “Ve ne zaman olmayı bırakabilirsin?

“Yaklaşık beş yıl içinde diyebilirim.”
benimle tanıştı ve evliliğini soruyorum.

"Sorun değil," dedim. "Yani, ödeştik, sanırım. Tabii bu evi çalmakla ilgili bana yalan söylemediysen.

"Yapmadım," dedi. "Söz veriyorum."

Bir yabancının sözünün ne anlama geldiğinden emin değildim ama buna inanmak istiyordum.

“Öyleyse, neden ayrılmıyorsun?” Amy tekrar sordu. "Durumunuzun nesi garip?"

“Benim tüm işim ilişkimiz. Oldukça büyük bir takipçi kitlem var ve kocam ve ben çokça birlikte olduğumuz biliniyor. Babası benimkini satın aldı

babamın şirketi çünkü biz aşık olduk.”

"Ve sonra hile yaptı."

"Evet."

"Siz aşık falan mı oldunuz?" “Biz aslaiçindeAşk."

"Gerçekten mi?"

İç çektim, yüzümü ellerimin arasına aldım. Ona neden birlikte olduğumuzu söyleyemezdim. BEN*yapamadı*.

Ama istedim.

Bunu bilen tek kişi Jessie'ydi ve ben her şeyi içimde tutarken deliriyordum.

"Kaçırdığım bir şey var, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım. "Ve sana söylersem başım büyük belaya girebilir."

Amy dudağını ısırdı ve sonra evin arka odasına gitti. Elinde eski görünümlü bir klasörle geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana büyükannemin vasiyetini gösteriyorum." Amy klasörü açtı ve bir paragrafı işaret etti. "Eh, orijinal versiyon."

Bu evi Brandon adında bir adama bırakan bir paragraf.

"Orijinal versiyonuna neden sahipsin?"

"Açıkçası? Yaptığım şey hakkında harika hissetmiyorum. Bunu hatırlamak için saklıyorum. Belki bir gün her şeyi açıklığa kavuştururum.”

“Yapsaydın ne olurdu?”

Ah, evi kaybederdim ve belki de dava edilirdim. Keşke istediklerini elde ettikten sonra tatmin olan insanlardan biri olabilseydim ama yalan söylemekten nefret ederim.” Belgeye özlemle baktı ve sonra onu kanepesinin yanındaki eski sehpanın üzerine koydu.

"Bunu bana neden gösterdin?"

"Sana yalan söylemediğimi göstermek için. En azından bu konuda. güvenmeni istiyorum Ben."

"Neden?"

"Bazen insanlar birbirleri hakkında içgüdüsel hislere sahipler," dedi, biraz utanarak omuz silkti. "Buna hiç sahip olmadın mı?"

Son içgüdüsel duygum Sebastian'la ilgiliydi ve benim lehime sonuçlanmadığı oldukça açıktı.

Ama sonra tekrar, o*öyleydi*hayal ettiğimden farklı Hâlâ nazikti ama ben gelmeden önce bir yıldır Heather'la çalışıyordu. Belki

ilk önce onunla tanıştı.

Sadece bu konuda dürüst olmasını diledim.

"Daha önce içimden bir his geldi ama yürümedi," dedim ona.

"Belki bu sefer olur," dedi bana doğru umut dolu bir gülümsemeyle.

Kendimi aynı şeyi umarken buldum. Sonra tekrar, öğrenirse benim hakkımda ne düşüneceğini kim bilebilirdi?

Bu hikayeyi satarak iyi para kazanabilirdi. Ortaya çıkarsa beni mahvedebilir.

Ama benim bir parçam*aranan*çıktığını görmek için.

Ve en kötü durum senaryosu o kadar da kötü değilken, duvarlarım geldi

aşağı.

*"*Ailem bunu ayarladı, ama kör ilk buluşma tarzında değil. Onlar bize evlenmemiz için bir sözleşme verdi, oysa ailesi, artık tekel olduklarına dair kötü bir haber almasınlar diye babamın şirketini satın aldı.

Vay canına, dedi Amy.

"Mirasımı başımın üstünde tuttular, ben de yaptım."

"Kaç paradan bahsediyoruz?"

"Bir milyon gibi."

Ah, o zaman ben de onunla evlenirdim.

Duraksadım, göz kırptım. "Benim kötü bir insan olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi. "Harika bir durum değil ama hayatta kalmak için hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla bir ev çaldım. Hayat bugünlerde zor. Herkesin geçimini sağlayabilecek bir hayali yoktur. Ayrıca çalıştın mı?"

"Modeldim ama hiçbir zaman tam zamanlı bir işim olmadı. Bu süre dolmadan ayrılırsam, hem babamın hem de kayınpederimin Miller Industries'in başkanı olduğu düşünüldüğünde, herhangi bir büyük şirkette çalışmam yasaklanırdı.

"Ah,*O*Tekel. Burada bir ofis açmışlar değil mi?" "Evet. Bu yüzden buradayız. Babası CEO'dur.

"Bunlar bazı güçlü bağlantılar. O zaman sadece görerek doğru olanı yaptın.

"Bilmiyorum. Sonuçta aldatılıyorum."

"Aldattığını nereden biliyorsun?"

gözlerimi kapattım "Telefonlarına her zaman cevap verme şekli. Balayımızda bile onlara cevap verdi. Onları doğrudan görmedim, ama sen

ona nasıl baktığını görmeli. Artı, bu sabah sabahlığıyla evimizdeydi ve*onun*duş."

"Bu kesinlikle suçlayıcı, ama bunu asla kabul etmedi, değil mi?"

"Doğrudan değil, hayır."

"Bunun bir yanlış anlaşılma olabileceğini hiç düşündün mü? Daha sonra?"

ona baktım. Jessie, Sebastian'ın birisine sahip olduğundan her zaman çok emindi.

başka. Başka bakış açıları hiç duymadım.

"BEN . . . olmadı," dedim, "ama onunla çok zaman geçiriyor. Önemli değil. Bu kontrat zaten bir yıldan az bir sürede bitiyor."

"Öyle olsa bile, başka birini sevdiğinden emin olmak daha iyi olmaz mı?"

"Eğer ona aşık olursa bu beni öldürür. Bazen Heather ortalıkta yokken, sanki*Biz*bir şey olabilir, ama bana onu sevdiğini söylerse, o zaman asla bir şey olmayacağız.

"Ama o zaman biliyorsun ve oradan iyileşebilirsin."

"Yine de bilmek istemiyorum. Olmamızı istiyorum..." Daha ağzımdan çıkamadan durdum.

Bir şey olmamızı istiyorum.

Amy bana baktı. "Ne olacaksın?"

Aklımın bir köşesinde Jessie'nin hayal kırıklığına uğramış bakışlarını görünce başımı salladım.

"Boş ver."

"Ona karşı hislerin olduğu fikrine kapılıyorum."

"Hayır," demek için acele ettim. "Söz veriyorum, onun hakkında hiçbir şey hissetmiyorum." "Yapsaydın kötü bir şey olmazdı."

"Eski en iyi arkadaşım öyle düşünüyor gibiydi." "Neden?"

"Çünkü onunla olmak için sözleşmeliyim. O düşmanın oğlu ve başkasına aşık."

Vay canına, orada çok fazla bilgi var. Evet, bir sözleşmeniz var. Sevmediğiniz bir şirketin oğlu ama*O*senin*düşman*?"

"Öyle olduğunu sanıyordum," dedim yumuşak bir sesle. "Ama son zamanlarda onun da benim kadar tuzağa düştüğüne inanmaya başladım."

"Birine aşık olduğundan emin misin?" Hayır, diye fısıldadım, gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu.

"Bence onunla konuşmalısın. Ona duygularını söylemek zorunda değilsin ama başka biri olup olmadığını bilmen gerekiyor. Varsa, mesafeye ihtiyacınız var. Devam etmelisin. Değilse, belki aynı sayfada olabilirsiniz.

Gözyaşlarımı sildi. "Bu kadar basit mi?"

"Hayır, berbat olacak," dedi, "ama yardımcı olacak."

Başımı salladım. Ona doğrudan Heather hakkında soru sorduğumu hayal etmeye çalıştım ve tek görebildiğim bana evet, ona aşık olduğunu söylemesiydi.

"Hazır mıyım bilmiyorum."

"Sorun yok. Yara bandını sökmenin daha çabuk iyileşmeni sağlayacağını unutma."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni yargılayabilirdin ama yapmadın." "Seni neden yargılayayım?"

"Ben . . . emin değil. Yine de eski en iyi arkadaşım yaptı. Kulağa kötü bir en iyi arkadaş gibi geliyor.

"Benim için endişelendi. Tüm bunları ailemin iyi tarafında kalmak için yaptığımı düşündü.

Peki ya yaptıysan? Seni yargılamak için hala bir sebep yok." "Yani, ailem berbat."

"Evet, ama birçok aile öyle. Ve sanırım hepimiz zaman zaman onların onayını arıyoruz."

"Ama bu iş bittiğinde gitmeyi planlıyorum. Sadece bunu yapmak için paraya ihtiyacım vardı ve o da bundan hoşlanmadı."

"Yaşamak için hepimizin paraya ihtiyacı var. Ayrıca, yargılamaya ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum. Bir arkadaşa ihtiyacın var.

"İşte sorun bu. O benim tek arkadaşımdı."

Amy güldü. "Ben senin arkadaşınım. En azından olmamı istiyorsan." Göz kırptım. "Ah ne?" dedim kaba bir şekilde.

"Buraya taşındığından beri senin arkadaşın olmak istedim," dedi bana. "Mahallemizin çoğu hala yaşlı insanlar ve kimse gerçekten bizim yaşımızda değil. Havalı görünüyorsun."

"Yapardım. . . tabi demek istiyorum Ama sonsuza kadar şehirde olmayacağım." "Seyahat edebilirim."

"Ve hayatım oldukça dağınık."

"Benim de öyle. Benim bir hırsız olduğumu zaten biliyorsun." Kuyu. Bu iyi bir noktaydı.

Arkadaş edinmek bu kadar kolay mıydı? Bununla her zaman zor zamanlar geçirmiştim, ama bunun başlıca nedeni annemin yalnızca onayladığı arkadaşlar edinmemi istemesiydi. Artık tek başımaydım ve Amy'yi seviyordum.

"Aslında arkadaş olmayı çok isterim," dedim ona gülümseyerek. "Serin! İstersen sıcak tavuk alabiliriz."

"Bu, denemediğim tek Nashville yemeği."

"Evet o*Bu yüzden*iyi," dedi. Daha uzun kalmak ister misin? Size ilk denediğim andaki korku hikayesini anlatabilirim."

Evin olduğu yöne baktım. Geri dönmeye hazır değildim. Eninde sonunda Sebastian'la yüzleşmem gerekiyordu ama hazır değildim.

"Kalacağım," dedim. "Acılı tavuk hakkında iyi bir hikaye isterim."

Konuşarak saatler geçirdik. Ailesi hakkında hemen hemen her şeyi öğrendim ve tatlı çayda sadece şekerin etkisinde kalarak ayrıldım.

Kendimi iyi hissederek evime girdim. Sonra bu sabahı hatırladım ve Heather'ın çantasını oturma odasında gördüm ve bir anda moralim bozuldu.

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve kafeye gittim, yazmakla yetindim.

biraz. akıl.

"Amy, hayır," dedim, yeni arkadaşıma sanki aklını kaybetmiş gibi bakarak,

"Amy, evet," dedi, kötü kötü menüye bakarak.

"O tavukla ilgili beş uyarı gibiler," dedim. "Ben güzelim

Eminim az önce ağlayan bir adam gördüm.

"Ben yerli bir Nashvillian'ım. Bunu ben halledebilirim." "Aslında ölebilirsin."

Amy bana el salladı ve menüdeki en sıcak tavuğu sipariş etmek için öne doğru yürüdü.

Ertesi gündü ve Amy arkadaş olacağımızı söylediğinde bunu ciddiye almıştı. Kapıyı çalıp beni sıcak tavuk yemek için evden dışarı sürüklediğinde yazar tıkanmasıyla uğraşmaktan sıkılmıştım. Çırpılmadan önce sadece dizüstü bilgisayarımı saklamak için zamanım oldu.

Sebastian'la sessiz olmaya geri dönmüştüm. Ona Heather'la kim olduklarını soracak cesaretimi topluyordum ama onu ne zaman görsem hissettiğim o acı ihaneti üzerimden atmam gerekiyordu.

Yirmi dört saat yeterli değildi.

Bunu aklımdan çıkarmaya ve yeni bir arkadaşla takılmanın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Amy bana menüdeki en sıcak şeyi sipariş ettiğini söyleyene kadar çok az çalışıyordu.

Prince's adında 50'ler tarzı eski bir lokantadaydık. Sıcak tavuğun kökeni ve en iyisiydi. Pazartesi gecesi bile restoran doluydu. Bir masa için mücadele olacaktı.

"Siyah," dedim birkaç dakika sonra, yiyecek dolu strafor kutular bize verilirken. Amy incelemek için kendisininkini açtı. "Üzerinde o kadar çok baharat var ki siyah."

Heyecanlı bir ses çıkardı ve beni bir masaya götürdü.

"O zaman mutlu öleceğim," dedi. "Acı çekmeye hazırım."

Baharı masanın karşısından hissedebiliyordum. Sadece birkaç ısırıktan sonra öksürdü ve sadece sessizce, "İyi," diye mırıldanabildi.

"Hm," dedim. "Bu senin cenazen." Benimkinden bir ısırık aldım. Sipariş ettiğim hafif, beklediğimden daha güçlü bir vuruş yaptı. Amy'nin nasıl hissettiğini sadece hayal edebiliyordum.

Yiyeceği elinden geldiğince hızlı bir şekilde ağzına tıkıyordu. Yüzü daha da kızarıyordu ve iyi olup olmadığını sorup duruyordum ama hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi.

Isısına rağmen, yemek*öyleydi*iyi. Bunun için neden acı çekmeye istekli olduğunu görebiliyordum. Her sıcağın arkasında enfes bir lezzet vardı.

Yaklaşık on dakika sonra Amy ağlamaya başladı. Bundan on dakika sonra çantasından çıkardığı bir Gatorade'yi içiyordu. Bitirdiğimde, yenilmiş bir halde başını masaya koymuştu.

Ben tabağımı bitirdikten sonra, "Bu harikaydı," diye mırıldandı. "Emin misin?"

"Ne?" diye sordu. "Acıyı severim."

Yüzündeki ifadeye güldüm ve ardından telefonum çaldı. Sebastian'ın adı ekranımda yanıp söndü.

"Bok. Ben Sebastian," dedim Amy'ye cevap vermeden önce. "Neredesin?" O sordu.

"Yiyecek alıyorum," diye yanıtladım, kalbim hızla çarpıyordu. Aniden, restoranın ne kadar gürültülü olduğunu ve diğer taraftan nasıl ses çıkaracağını fark etmeye başladım.

"Nerede? Kiminle?" suçladı.

"Sadece bir arkadaş," dedim.

Burada olman gerekiyordu. Bu, Heather'ın seni kayıp bulmak için buraya ikinci gelişi.

"Eh, Heather'ı hiçbir uyarı olmadan evimizde ikinci görüşüm," diye tısladım. "Planlarım senin asistanınla geçirdiğin zamana denk gelmediyse özür dilerim."

"Neden bahsediyorsun?"

Öfkemi zorla uzaklaştırdım. Bir kavgaya girmek, duruma yardımcı olacak hiçbir şey yapmaz. Yine de onunla konuşmam gerekiyordu.

"Yakında evde olacağım," dedim, sinirlenmeden önce telefonu kapattım.

Tekrar. "O kızdı?" diye sordu.

"Çıldırmış çünkü bu ikinci kez dışarı çıktığım zaman. Heather geldi."

"Bu bir sözleşme meselesi mi yoksa hile meselesi mi?"

"Hâlâ bir ipucu yok, ama geri dönsem iyi olur. Sesi ciddi geliyordu. Daha da kötüleştirmeme gerek yok."

Amy içini çekti. "Eh, sürerken eğlenceliydi. Seni geri götüreceğim.

Sessizce eve gittik. Evin yanına vardığımızda, kendimi sinir bozucu ve gergin bir duygu karışımı içinde buldum.

Amy beni evin önünde bıraktı ve sonra kendi evine gitti. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım.

Tanrıya şükür sadece Sebastian'dı ve Heather'ın aptal çantası gitmişti, bu da onun da gittiği anlamına geliyordu.

"Akşam yemeği?" Divandan sordu.

"Gerçekten mi?" “Evet, akşam yemeği. Bir arkadaşıyla."

Sebastian başını salladı. "Sanki denemiyorsun bile."

"Denemek bile mi? Saat sekizden önce evde duş alacak başka bir kadın olan ben değilim.

"Affedersin?"

"Bir komşumuz olduğunun farkındasın değil mi? Bunu görebilecek ve neler olduğunu merak edebilecek biri?

Neyse ki Amy söylemedi ama bunu bilmiyordu.

"Komşunun burada duş alan bir kadını fark edeceğinden şüpheliyim." "Asla bilemezsin," dedim. "Denenmeyen biri varsa, o da sensin."

"Elimden geleni yaptım," diye tısladı. “Asistanımın burada duş almasına izin verdim diye kızma. Konuşacak yerin yok!”

"Evet ediyorum. Burası benim de evim.”

"Öyleyse Heather geldiğinde burada olmaya çalış," dedi, sesi hâlâ sakindi.

zor.

"Ne zaman geleceğini bile bilmiyorum! Ayrıca, zaten biliyor

Neyse. Amaç ne?"

Heather hiçbir şey bilmiyor, dedi Sebastian. alay ettim. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Hile yapmıyor olsa bile aramızda bir sorun olduğunu fark etmemek aptallık olurdu. Amy vardı ve bizimle hiç aynı evde bulunmamıştı.

Ama kalbim Heather'ın hiçbir şey bilmediğini umuyordu.

"Belki ben*irade*söyle ona o zaman." Sebastian'ın soğuk sesi beni düşüncelerimden ayırdı. "Her zaman iyi olup olmadığımızı sorardı."

Ona hayır demek istedim. Heather gerçekten bilmiyorsa, öyle kalmasını istedim. Bir şekilde birlikte değillerse, onları birbirine çeken katalizör olmak istemiyordum.

Ona söylememesi için yalvarmak için ağzımı açtım ama işi bitmedi.

"Onu yarın göreceğim," dedi. "Buraya tekrar duş almak için uğradığında ona söyleyebilirim."

Ağzımı kapattım ve damarlarıma öfke doldu.

"Başka bir yerde olamamasının bir nedeni var mı? yoksa sen mi*ihtiyaç*o burada mı? Bu doğrudan bir soru değildi, ama cevabı bana çok şey anlatırdı.

"Ona birçok nedenden dolayı burada ihtiyacım var. Tekrar asistanım olmak için buraya taşınacak ama yer bulmakta zorlanıyor. Burada kalabilirdi. Yerimiz var ve burada olmak için bir nedene ihtiyacın var gibi görünüyor.

Öfke incinmeye dönüştü ve incinme katlanarak göğsümde çirkin bir şeye dönüştü. Ona baktım ve hayatı sadece Heather ile değil, aynı zamanda içinde hayal etmeye çalıştım.*yaşamak*bizimle?

O ve Sebastian muhtemelen her şey hakkında konuşabilirlerdi. Belki bana gülümsediği gibi ona da gülümserdi; belki de Sebastian'ın bana baktığı gibi ona baktığı ve tatlı olduğunu düşündüğüm sözleri söylediği bir sırada birlikte uyurken yanlarına giderdim.

Gecenin en sinir bozucu kısımlarından biri olsa gerek, gözlerimin ıslandığını hissettim. "Harika," diye mırıldandım, sesim çatlamıştı. "Taşındığında bana haber ver."

Sebastian gözlerini kırpıştırdı, yüzünden öfke eriyordu. Onun önünde ağlamayı kesinlikle reddediyordum, bu yüzden merdivenlerden çıkıp odama gittim.

Ve işte o zaman gözyaşları düştü.

Ama sadece ağlamadım. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve yazmaya başladım. Yazdığım kelimelerin hiçbiri mutlu değildi.

Onuncu Bölüm

Ertesi gün, hem ilişkimde hem de havada hazır olmadığım bir soğuk cephe getirdi. Fotoğraflarda sevimli görünen ama on dakikadan fazla giyildiğinde kaşındıran kazaklarım vardı. Sebastian evdeyken onlardan acı çektim, sonra fırsat buldukça Target'tan ucuz bir kapşonlu satın aldım.

Sebastian, sözde Heather'la birlikteydi ve ben büyük patlamamızdan beri ondan kaçıyordum. Eski alışkanlıklarımıza geri dönüyorduk ve evliliğimizin soğuk, sessiz hali kasvetli bir şekilde tanıdık geliyordu.

Yeniden yazıyordum, tüm bu çilenin tek yararı buydu. Kitabımın yarısına gelmiştim ve Sebastian'la kavga etmeseydim bitiremezdim.

Günün büyük bir bölümünde kafedeydim ve eve geldiğimde Sebastian, Heather'la birlikte oradaydı. Geç olmuştu ve güneş batıyordu. Hala çalışıyor olması için bir sebep yoktu.

İçeri girerken dilimi ısırdım. Sebastian başını kaldırıp bana baktı ve son birkaç gündür olağandışı bir şey olmayan işine geri döndü. İkinci kez bakma zahmetine katlanmadı. Detaylarını bilmediğim bir şey üzerinde çalışıyorlardı. Kendimi dışlanmış hissettim.

Heather'ın sorup sormayacağını düşünmeden yatak odama çekildim. Sebastian'ın buna kızdığını söyleyebilirim. Beni ispiyonlayabileceğini düşünerek tehlikeyle flört ediyordum ama yine de ona söyleyecekse hiçbir şeyi saklamaya gerek yoktu.

Ertesi sabah, kızgın bir koşu için hazırlanıyordum. Spor yapacak olmama rağmen makyaj yaptım çünkü içten içe Heather'ın burada olacağından şüpheleniyordum.

Ve merdivenlerden aşağı indiğimde haklı olduğumu anladım.

Merhaba Lily, dedi Heather, saçını her zamanki atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Bana çok parlak bir şekilde sırıttı ve ona her şeyi anlatıp anlatmadığını merak ettim.

"Hey," diye yanıtladım, elimden geldiğince sabırlı olmaya çalışarak. Sen ve Sebastian iyi misiniz? diye sordu.

"Sana ne derse oyuz," dedim. İlişkimiz hakkındaki tüm gerçeği bildiğine dair onay almamıştım ve bunu bozmak niyetinde değildim.

Heather kollarını kavuşturdu. "Onun gibi konuşuyorsun." "Bu ne anlama gelir?"

"O da gizli."

Omuz silktim, gitmek üzereydim. Ama boğazını temizledi. Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm.

"Ben aptal değilim," dedi bana. "İkinizde bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum."

"Evli bir çift var mı?"

"Böyle değil. Siz de birbirinizden hoşlanıyor musunuz?"

"Birbirimizi evli kalacak kadar seviyoruz," diye yanıtladım.

Heather gözlerini kıstı. Yine de ona ne söyleyeceğimi bilemedim - onun ve Sebastian'ın tamamen farkında olmadığımdan değil.

"Ona iyi davran," dedi dik dik bakarak. "Çünkü bu başarısız olursa, o zaman bir başkası başarısız olur."

Bir an beynim durdu.

*Eğer*Bu asla başarısız olur, düşündüğüm ilk şey buydu. o söylememişti o.

Sonra anne dediğini anladım.

"Bu ne anlama gelir?

"Diyesordum.

Hadi ama, bilmelisin, dedi gözlerini devirerek.

İçimde bir his var, diye yanıtladım. "Senden duymak istiyorum, Yine de."

"Gittiğinde gelmeseydin o benim olacaktı." "Tamam aşkım? Bunu biliyordum."

İnanamayarak güldü. "Ona karşı hislerim olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Biliyordum," dedim ona. "Aptal değilim."

"Kıskanman gerekmiyor mu? Kocana aşığım! Onun için çalıştığım süre boyunca onu sevdim!"

"Ne demem gerekiyor?" diye sordum acı bir şekilde. "*Hayır, değil mi?*Onun asistanı olduğunuzda birbirinizi görmenizi yasaklamam mı gerekiyor?

"Onu umursuyor musun?"

"Onunla ülke çapında taşındım."

Ah, sanki bu çok zordu. İki sürmeyi dene—*iki*Ülke çapında arabalar."

Burnumun kemerini bastırdım. "Benimkini getirmeyi teklif ettim ve zaman ayırdığınız için size ödeme yapıldı. İyi olduğunu söyledin."

"Umurumda olduğu için sorun olmadığını söyledim. Umursuyormuş gibi bile görünmüyorsun hiç!”

"Elbette umurumda!" diye çıkıştım, kontrolüm onun üzerinde buharlaşıyordu. dürtme "Bunca zamandır ikinizin arasında bir şeyler olduğunu bildiğim halde başka neden çenemi kapalı tutayım ki?"

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra duraksadı. "Bekle, bir şeyler döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Kör değilim."

"Demek onun da benden hoşlandığını düşünüyorsun?" diye sordu gözleri parlayarak.

Bunu ne diye söylemem gerekiyordu? Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Vücudum sıkıştı. Savaşmalı mıyım yoksa kaçmalı mıyım emin değildim.

"Ne dememi istiyorsun?" Sıktığım dişlerimin arasından mırıldandım.

"Onun da benim gibi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum! Sana bir şey söyledi mi?”

"Bu soruya cevap vermemi mi bekliyorsun?" Dehşete kapıldım. "Onun hala benim kocam olduğunun farkındasın değil mi?"

Heather başını salladı. "Onu önce ben tanıyordum ve onu senden çok daha iyi tanıyorum."

Bakışlarımı kaçırdım, öfke acıya dönüştü. Bu muhtemelen doğruydu.

Sürekli onunla çalıştı. Benim aksime, onu ofiste gördü. Ne hakkında konuştular? Onun hakkında ne biliyordu?

Artı, Heather benim taşıdığım bagajı taşımadı. Modelliğe zorlanan şişe sarışın bir kız değildi. O ve benim geliştirdiğimiz dört yıllık gergin sessizliğe ve öfkeye sahip değildi.

Onu istiyordum ama kazanamayacağımı biliyordum.

Kaybedeceğimi bildiğim bir savaşa başlayacak türden bir kız değildim.

"Senin için ne hissettiğini bilmiyorum ama... . . onunla kesinlikle benden daha iyi bir şansın var. Sözler canımı acıtsa da doğruydu.

"Gerçekten mi? Sence öyle mi?” "Evet," dedim sefil bir şekilde.

Ah dostum, dedi Heather derin bir nefes vererek. "Ben*Bu yüzden*rahatlamak. Yıllardır benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum - seni tanıdığından çok daha uzun süredir.

Gözlerim dolmuştu ve gözlerim yere yapışık kalmıştı. Onu benden daha uzun süredir tanıyordu, bu da bana onların birbirlerine ne kadar daha uygun olabileceklerini düşündürdü. onlar muhtemelen*konuştu*. O ve benim gibi birlikte eyerlenmemişlerdi.

Ön kapı açıldı ve Sebastian'ın yürüdüğünü görünce utandım.

içinde.

Bir hafta içi sabahıydı. Evde olması için bir sebep yoktu. Dökülmeyen gözyaşlarımı saklayarak ondan uzaklaştım.

"Heather?" Sebastian şok içinde dedi. "Neden buradasın? Havaalanında olman gerektiğini sanıyordum."

"Ben, şey, bir şey unuttum." dedi. "Verandadaki paspasın altında olduğunu söylediğin acil durum anahtarını kullandım ve onu alırken Lily ile sohbet ediyordum."

Heather genel yönümü işaret etti ve gözümün ucuyla Sebastian'ın bana bakmak için döndüğünü gördüm.

Ve asla uzağa bakmadı.

Gözyaşlarımı zar zor tutuyordum ama onun onları fark etmediğini umuyordum. Konuşmanın ağırlığı üzerime çöktüğü için ayakta duramıyordum. Omuzlarım çöktü, başım öne düştü. İyi görünmek imkansızdı.

"Muhtemelen gitmelisin Heather," dedi mesafeli bir sesle.

"Aslında seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Yapmak."

Cidden ondan benim önümde konuşmasını mı istiyordu? Baktım gelip koluna dokunduğunu gördüm, sonra tekrar ayaklarıma baktım.

"Daha sonra konuşabiliriz."

"Onun*Gerçekten*önemli," diye ısrar etti.

Tek bir gözyaşı düştü. Sadece gitmelerini ve bu işi bitirmelerini istedim. Heather, şu an değil.

Sesinin keskin olduğunu belli belirsiz fark ettim.

"Lütfen?" dedi, sesi çekiciydi.

"Hayır," dedi yüksek sesle, ona dönerek. "Karımın iyi olduğundan emin olmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

Sessizlik.

Konuşmam ve iyi olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum; benim için endişelenmesine gerek yoktu. Yazımı almıştım ve Heather'ın ona olan aşkını itirafını işittiğinde, acımı dindirmiş olacaktım.

Ama kelimeler asla gelmedi.

"Sebastian," dedi Heather, "bizim hakkımızda konuşmamız gerek." "Ne?" O sordu.

"Sen ve ben."

"Biz diye bir şey yok."

"Seni seviyorum," diye devam etti ve göğsümdeki bıçak büküldü. "Birlikte harika olabileceğimizi düşünüyorum."

Gözyaşlarını daha fazla kırpıştırdım. Geri kalanını duymak zorunda kalmamak için odama gitmek istiyordum ama merdivenlerden yukarı çıkmak için onların yanından geçmem gerekiyordu.

Sebastian'ın Cheekwood'dayken yaptığı gibi yumuşak bir sesle onunla konuştuğunu duyup duymayacağımı merak ettim. Belki onu odasına alır ve benim can attığım şekilde onunla sevişirdi.

Ve üst katta tek başıma otururdum.

"Heather, bu son derece uygunsuz" demesini beklemiyordum. Ama yaptı.

"Ne?" diye sordu. "Sana nasıl uygunsuz aşık oluyorum?"

"Çünkü bunu benim önümde söylüyorsun.*eş*" Yavaşça söyledi, kelimeyi telaffuz ederek*eş*onun için bir anlamı varmış gibi.

"Sana anlatabileceğimi söyledi."

"Benim önümde yapabileceğini söylemedim!" tersledim İkisi de bana dönüp baktığında başımı salladım. Buradan gitmem gerekiyordu. Sahip olduğum küçük kontrolü kaybetmek üzereydim.

Elbette, uygunsuz olduğunu söylemişti ama asla aynı şekilde hissetmediğini söylememişti. Odadan çıktığımda gerçekten ne hissettiğini söyleyeceğini düşündüm.

Ama yanından geçmeye çalıştığımda beni tuttu.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Onunla git," dedim başımı sallayarak. "Bu iyi."

"Hayır," dedi inatla.

anlamadım Neden hala buradaydı? Neden benimle hiç ilgilenmiyordu? Ben onun seçtiği biri değildim. Ben sadece onun takılıp kaldığı bir kızdım.

Sebastian iç çekti, yüzünde gerginlik vardı. Heather'a döndü.

Heather, ben sana aşık değilim, dedi. "Ben karıma aşığım. Buraya gelip onu üzmek uygunsuz. Benim altımda çalışmaya devam etmen hakkında konuştuğumuzu biliyorum ama bence Los Angeles'a geri dönüp babam için çalışmalısın.

"Ne?" Heather gakladı.

"Bu durumla ilgili neyi anlamadın?"

"Sen . . . onu sevemezsin.

"Neden?"

"Çünkü bana yapmadığını söyledi."

Sebastian dondu. Omuzları gerildi ve yüzünde bir ihanet ifadesiyle bana baktı. gözlerine bakamazdım.

Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Bana ona söyleyeceğini söyledi. Bana taşınacağını söyledi. Neden onun peşinden gitmiyordu?

"Eğer böyle düşünüyorsa," diye başladı yavaşça, "o zaman onu bir koca olarak yüzüstü bıraktım ve her günümü bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim."

Yavaşça ona döndüm. Bu gösteri için olmalıydı. Bunun gerçek olmasına imkan yoktu.

Yine de, hain kalbim hızla atıyordu. BEN*aranan*gerçek olması Onu istedim

*Bu yüzden*kötü.

"Ona gerçekten aşık mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi.

. . ”

"Neden olmayayım?"

"Asla olduğun gibi görünmüyordun. Ofisteki tüm bu geç geceler

"Seninle her zaman sadece profesyoneldim. O geç geceler babamın bana yüklediği iş yükü yüzündendi ve fazla mesai için gönüllü olan sendin.

*Ne?*Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Göğsümdeki sızlayan ağrının bir kısmı geçti.

"Babamın yapması gereken bir projesi olduğunda, karımdan ayrı kalmak hoşuma gidiyor mu sanıyorsun?" Sebastian devam etti. "Seninleyken onu kendi başının çaresine bakması için bırakmak hoşuma gitti mi sanıyorsun? Hayır Heather, Lily ile birlikte olmak istedim. Bütün o geceler, onun yanında olmayı diledim.

"Sen . . . onun hakkında hiç konuşmadın Ofiste birlikteyken onunla hiç ilgilenmiyor gibiydin.

"Benim hakkımda hiçbir şey düşünme. yanılıyor olacaksın Şimdi Los Angeles'a geri dön. Sebep olduğun hasarı düzeltmem gerekiyor.”

Heather'ın yüzü kıpkırmızıydı ve tek kelime etmeden kapıdan dışarı fırladı. O gittikten sonra rahat bir nefes verdim.

"Teşekkürler," dedim titrek bir sesle. "Bunun ne kadarı doğru bilmiyorum
__”

"Ne oldu?" Bana bir çimdikle dönerken sordu
ifade.

Bakışlarını anında fark ettiğimde yutkundum. "Ayağa kalktığımda buradaydı. Bana harika bir eş olmadığımı ve daha iyisini yapabileceğini söyledi. BEN . . . onunla aynı fikirde olamaz.

"Dedin ki?"

Beni tam olarak suçlayamazsın. En son konuştuğumuzda ona anlatacağını söylemiştin.

Sebastian'ın öfkesi yüzünden silindi. "Lily, ben ciddi değildim."

"Bunu nasıl bilebilirdim?"

Havasını söndürdü. “Sen. . . sen değilsin. Üzgünüm. Kızgındım çünkü gördüğün kişiyle birlikteydin ve. . . boşver, aptalcaydı.”

Göz kırptım. "Kimi görüyorum?"

"Evet. Onları biliyorum.

"Bekle, bunu daha önce söyledin. Bunu ben hastayken

söylemiştin.” "Yaptım."

"Bunca zamandır başka biriyle görüştüğümü mü düşündün?"

"Lily," dedi, sesi bitkin geliyordu, "lütfen inkar etme."

"Bir ilişkim olduğunu mu düşünüyorsun?" Tekrarladım, suçlamaya gücendim.

"BEN*Bilmek*bir ilişkiniz var.”

"Ne? Değilim-"

"Bana sadece doğruyu söyle. Bunu bana borçlusun.”

Başımı salladım. "BEN*ben*gerçeği söylemek. Sana nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum...”

"Lily," sesi tekrar sertleşti, "okuduğuna ya da burada olmadığın zamanlarda ne yaptığını söylediğine inanmayı çok isterim. Ama yalan söylediğini biliyorum. Size ait olmayan bir araba tarafından bırakıldınız. Olmadığın zaman tek bir yer olduğunu söyleyeceksin. Bana söylediklerinin bir anlamı yok.”

ne diyeceğimi bilemedim Yalan söylerken yakalanmıştım ama onun ne düşündüğü hakkında değil.

Sebastian. . ” Tekrar ara verdim. istedim - hayır,*gerekli*-masumiyetimi kanıtlamak için. Bunu asla yapmam. Ona yaşadığımı düşündüğüm acıyı asla yaşatmamıştım ama ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

BEN*yapamadı*bundan kurtulmak için yalan söyle.

Neden bana karşı dürüst olamıyorsun? zorla dışarı

çıktı. Bir cevap bulmak için uğraştım. "BEN-"

Yazıyordum. Bu ... idi*BT*.

Sebastian başını salladı, onu şimdiye kadar gördüğümden daha fazla hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bitirdim," dedi. "Bunu sana yapmam konusunda endişelenmene gerek yok. Bu duyguyu kimsenin yaşamasını istemem."

Sebastian uzaklaşmak için döndü ve ona izin veremeyeceğimi biliyordum. Hile yaptığıma inanmasını istemiyordum. Yıllarca çektiğim acıyla oturmasını istemedim. Arkasını dönüp ona ihanet etmişim gibi bana bakmasını istemiyordum.

"Ben yazıyorum." Sözcükler karşısında sesim çatladı. Onları asla yüksek sesle söylememiştim ve kendi kulaklarıma garip geldi.

Arkasını döndüğünde, onu geri alamayacağımı biliyordum.

"Neyi yazmak?" yavaşça sordu.

"BEN . . . Beni inciten şeyleri yaz," dedim alçak sesle. "Ve ben yapıyorum sıklıkla." Tekrar.

"Bunu neden saklayasın ki?"

İç çektim, daha fazla yalan söylemesinin onun arkasını dönmesine neden olacağını biliyordum.

"Çünkü yayınlandım. Başka bir adla."

Orada. Sırrımın çoğu dışarıçıkmıştı. "Bu köpek

tü mi
bi ?"
r Evet öyleydi.
şe Bir şekilde acımı olduğundan daha
y fazla bir şeye dönüştürmüştüm. İD
onu hikayeye yazdım, onu gördüğümün en kötü versiyonu yaptı.

Ve öğrendiğinde benden nefret edecekti.

O zaman öfke intikama dönüşürdü ve intikam her şey olabilirdi. Bana şantaj yapabilirdi. Benden tiksinebilirdi.

o söyleyebilirdi*herkes*.

Bunun olmasına izin veremezdim. Hedefime bu kadar yakınken değil.

"Benim hayatıma dayanıyor. İnsanlar yazdığımı öğrenirlerse, anlayabilirler. . . her şey."

Sebastian şok içinde gözlerini kırpıştırdı. Yüzündeki öfke eriyip yerini meraka bıraktı.

“Ve neden olmasın*BEN*Bilmek?"

"Çünkü korkuyorum. Yazdıklarımdan kimseye bahsetmedim. sahip olduğum tek iş bu*bana ait*. Ailem şimdiye kadar kazandığım her doları aldı ve bir eksiğim olduğunu gördükleri anda onu da alacaklar.

Söylemezdim.

"Sana inanmak istiyorum," dedim ve inandım. Bana asla ihanet etmeyeceğini düşünmek istiyordum. Onun her yerine güvenmek istiyordum. Ama dört yılımı senin Heather a aşık olduğunu düşünerek geçirdim.

"Ne?"

"Balayında," dedim, hatırladıkça ellerim titriyordu, "onun aramasına cevap verme şeklin, benim sadece bir rahatsızlık olduğumu ve senin istediğin kişinin o olduğunu düşünmüştüm."

Sebastian dehşete düşmüş bir şekilde baktı. "Yani başka birini severken seninle seks yaptığımı düşündün?"

"Etraftaki tek kişi olduğumu sanıyordum," diye itiraf ettim. Acı hala tazeydi ve gözyaşları görüşümü doldurdu. "Özellikle şimdi. Buraya taşınmasını istediğini söylediğinde, aradan çekilip sana istediğini verebileceğimi düşündüm.

“Ama Cheekwood'daki o gün... . ”

"Onu özlediğini düşündüm ve karşındaki ben oldum. Sen."

Sebastian'ın çenesi düştü. "Bunu sana yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bana yapılan en kötü şey olmazdı."

Omuz silktim. “Biz zar zor dört yıl konuştu. Vaktini onunla konuşarak geçirdiğini düşündüm. "Lily, sen benim karımsın."

"Pek sayılmaz," dedim başımı sallayarak. “Nikah evraklarından önce bir sözleşme imzaladık. Aşıkmış gibi yaptık.”

“Bir yemin ettim ve ilk günden beri bu konuda ciddiydim. Oradaydı *hiç kimse*başka."

"Ama balayındaki o telefon..."

"Babam benim üzerimde baskı yapıyordu ve onun hakkında mesajlaştığı tonlarca önemli e-postam vardı."

"Geç kalan geceler mi?"

"İş. Gerçekten, işti. Onu dahil etmek hiç istemedim, ama hepsi benim için çok fazla oldu ve eve gidebilmem için birinin benden biraz almasına ihtiyacım vardı.

"Buraya ilk taşındığımızda arabalarımızı ezdiği zamana ne demeli? Onunla saatlerce gittin.

"Babamın emrinde çalışmaktan hoşlanmadığı için bana transfer olup olamayacağını sordu ve sonra çok fazla trafiğe takıldık."

“Geçen sabah mı? Cüppeyle buradaydı.”

"Duşu kırıldı," dedi ama sonra alnı düşünceyle buruştu. "Ya da bence öyle oldu. Ben dışarıda çalışırken benimkini kullanmasına izin verdim. Onu gördüğümde hemen giyinmesini söyledim. Onu gördüğüm andan itibaren uygunsuz olduğunu düşündüm."

Kasabada olduğunu bile bilmiyordum, diye mırıldandım. "Aşağı inip onu görünce koştum. Buradan defolup gitmeye çalışırken neredeyse lanet olası komşuya çarpıyordum.

"Bekle, hemen yanımızda oturan mı?"

"Evet. Adı Amy ve bu konuda gerçekten çok iyiydi. Ne kadar üzgün olduğumu görünce beni evine davet etti ve ben . . . Ona her şeyi anlattım.

"Her şey?" Dehşete düşmüş görünüyordu.

gerildim "Evet ama ona güveniyorum. Gerçekten yaptım. Günler geçti ve tek kelime ses yok. Ayrıca, Heather buradayken çoktan fark etmişti. Uzun zaman önce konuşmuş olabilirdi."

"Neden böyle bir risk alasın ki?"

"Çünkü sonunda bağlantı kurduğumuzu düşünmüştüm ve sen ona aşık olduğun için asistanını buraya getirdin. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı, Sebastian. Hayatımda hava atacak kimsem yok.

İçini çekti, ifadesindeki endişenin bir kısmı kayboldu. "Hayır anladım. Ayrılırken içinde bulunduğun kafa boşluğunu hayal bile edemiyorum. Aslında, senin de hile yaptığını düşündüğümü düşünürsek, yapabilirim. anlatamam ama sanki. . "

"Sanki tüm mantık gitmiş gibi," diye bitirdim onun için.

"Aynen," dedi. Bu arada, Heather'ın evde kalmasına asla izin vermezdim. Ben de ona söylemezdim. Ben ... idim . . . Çok kızgındım. O günü Cheekwood'da geçirdik ve sonra seni arıyorum ve seni başka biriyle duyuyorum.

Amy ile birlikteydim.

"Ya diğer zamanlar?"

"Kahve dükkanı. Oraya yazıyorum çünkü gelip beni yazarken görmenden endişelendim.

Cheekwood'dan önceki gün beni götürdüğün yer mi?

Başımı salladım. "Güzel bir yer."

"Görüştüğün diğer kişiyi oraya götürdüğünü sanıyordum," dedi yorgun bir şekilde gülerek.

"Ah hayır," dedim başımı sallayarak. “Beni orada saatlerce yazdığım için tanıyorlar. Birinin beni ispiyonlayacağından endişelendim.”

"Tanrıya şükür."

"Seni asla aldatmam," dedim. "Yapamam. Sözleşmemde var, unuttun mu?”

"Hatırlıyorum," dedi. "Sadece umursamadığını sanıyordum." "Çatlıyor olabilirim ama o kadar değil. Ben de yemin ettim.”

"Güzel," dedi. "Babamın sahip olduğu her kız arkadaşını aldattığını gördükten sonra, daha fazla görmeye dayanamadım."

"Zaten başka birini bulmama gerek yok. Birincisi, sözleşmeye katılamam ama aynı zamanda. . . başka nedenlerle.”

"Başka nedenler?"

"Ben hiç . . . bilirsin, başkası için gel. Sebastian gözlerini kırpıştırdı ve sonra kırmızıya döndü.

"Bu utanç verici. Bunu yaptığında çok güzelsin.”

Kızardım, çok ihtiyaç duyduğu iltifatı karşısında kelimeler oluşturamadım. "Bir soru daha," diye sordu.

"Nedir?"

"Bunu neden yaptığını bilmek zorundayım." "Ne yapıyorsun?"

"Evlilik. Gerçekten para için mi?”

"Evet," diye itiraf ettim. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama devam ettim. "Kaçmak için mirasıma ihtiyacım var."

"Neden kaçmak?"

“Ailem, benim adım, modellik. . . her şey. Bunu artık yapamam. Çocuk model olmaya zorlandım. Ailem tüm parayı kendileri için harcadı. Bunu yaparsam, beş yıl boyunca modelliğin dışında kalabileceğim ve bir miras alacağım söylendi. Model olarak yaptığım her şey değil ama beni uzaklaştırmaya yetecek kadar.”

Sebastian omuzlarındaki gerginlikle bana baktı. iç çektim Paradan bahsettiğimde insanlar genellikle sinirlenirdi.

"Üzgünüm ben-"

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu, sesi sertti.

"Çünkü istediğin cevap bu değil."

"Bir cevabım yok*istek*”

"Öyleyse neden kızgın konuşuyorsun?"

"Birincisi, bunu para için yaptığını sanıyordum."

"Bu biraz doğru."

"Hayır değil. Her şeyden kaçmak istedin, modellikten bile. Onu sevdiğini sanıyordum. Lily, biz evlenmeyi düşünürken, annen bana bu evlilikteki standartlarını karşılamak için banka hesabımda her zaman belirli bir miktar olması gerektiğini söyledi.

"Evet, bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor. Ne kadar paran olduğu umurumda değil."

Sanki bütün gün söylediğim en şaşırtıcı şey buymuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Los Angeles'taki o evi senin en iyi manzaralı olanı isteyeceğini düşündüğüm için aldım."

Başımı salladım. "Her yerde iyi olurdum. Ben çocukken ailem sürekli taşınıyordu. Annem her şeyin en yenisini istiyordu ama benim sadece bir odaya ihtiyacım var. Sevmeyeceğim tek yer Los Angeles'taki Miller Industries kulesinin konut bölümü olsaydı. O şey çok çirkin."

Kendimi tutamadan söyledim ve gücenir mi diye merak ettim.

Bunun yerine başını salladı. "Gerçekten çok çirkin. Daireler daha da kötü."

"Parayı bu kadar önemsediğime gerçekten inandın mı?"

"Sen ünlü bir modeldin. Evden sadece tasarımcı kıyafetleriyle çıktınız. O kadar çok kapak yaptın ve defile yaptın ki şirketin gelirini bir yıldan daha kısa sürede elde edebilirdin.

"Evet, o paranın kuruşunu hiç görmedim. Annem finans müdürüm. Bana bir pay verdiğini söyledi ama asla yapmadı.

"Ne?" dedi sertçe.

"Annem malikane ve para istedi. Güzeldim, öyleyse neden beni satmıyorsun? Evlendiğimizde beni dışarı çıkarmalarına hâlâ şaşırdım ama Martin'in onlara ne kadar teklif ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Asla göremeyeceğim bir para."

"Bu yüzden mi buna gönüllü oldun?" O sordu. "Modellikten çıkmak için mi?"

Ah, ben gönüllü olmadım. Bunu yapabileceğim ya da annemin bulabileceği en gölgeli fotoğrafçılar tarafından çıplak bir şekilde fotoğraflanmaya ve alay edilmeye devam edebileceğim söylendi. Bu ve bana çocukken kazandığım paranın bir kısmını miras olarak teklif ettiler.

"Yani bana yalan söylediler. Ailem zengin olduğu için bunu istediğini söylediler."

"Elbette yalan söylediler. Ve asla kimseyi düzeltecek bir pozisyonda olmadım. Annem bana erkeklerin çok okuyan geveze bir kadın istemediklerini söyledi. Sarışın, zayıf ve dünyayı umursamayan birini istiyorlardı. Yani ben öyleydim. Ben olamayana kadar.

"Ve sen de gidemezdin çünkü annen her şeyin üzerindeydi."

Başımı salladım. "Yapsaydım bile, ne yapardım? Git bir sunucu ol ve erkeklerin sürekli bana asılmasını mı sağla? Yeterince büyüdüğüm andan itibaren bir nesneydim. Bu işi bitirip kimsenin beni bulamayacağı bir yere gitmeyi tercih ederim."

"Yani tek istediğin bu mu? Anonim olmak mı?"

"Evet dedim. "Tek istediğim bu. Dışarı çıktığımda California'da bir kulübe bulmayı planlamıştım ama şimdi Nashville'deyiz. . "

"Geri dönebilirsin."

Neye? Jessie? Hayatımı düzene koyana kadar benden haber almak istemedi. Kesinlikle yapmadım.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Zamanı yaklaştığında anlayacağım. Muhtemelen son dört yılda tonlarca terapiye ihtiyacım olacak.

"Demek hiç mutlu olmadın?" diye sordu. Yavaşça

başımı salladım.

"Gerçekten mi?"

"Neden olacaktım? Her zaman işteydin ve benimle hiçbir şey yapmak istemedin.

"Ama paylaştığın şey mutlu olduğunu söylüyordu."

"Sürdürdüğüm sosyal medya, sözleşmemin bir parçası. Mutluymuşum gibi göstermeliyim."

Sebastian başını iki yana salladı, ağzı sıkıydı. "*O*içinde miydi?"

"Elbette öyleydi," dedim başımı sallayarak. "Ama yine de mutlu olmamı neden umursuyorsun ki? Seninle sadece para için evlendiğimi düşündün."

"Çünkü hâlâ umursuyordum, Lily." Konuşurken oturma odası boyunca volta attı. "Her gece ona kadar ofiste olmaktan nefret ediyordum. İşten o kadar bunalmış olmaktan nefret ediyordum ki eve geldiğimde seninle konuşacak enerjim kalmamıştı. Bana berbat bir koca olmadığımı söyleyen tek şey senin paylaştığın şeydi. Bunların hepsi sahte miydi?"

"Elbette öyleydi. Bunu eğlenmek için yaptığımı mı düşündün?"

"Evet," dedi. "Gerçekten yaptım. Yani benimle olmaktan bir kez olsun mutlu olmadın mı?

Yani, seks iyiydi. Nadir olsa bile," dedim, tüm bunları ne kadar zorladığıyla kalbim çarpıyordu.

"Bekle, beni aldattığımı düşündüğün ve mutsuz olduğun bir zamanda benimle yattın mı? Neden?"

"Senin her zaman çekici olduğunu düşünmüşümdür," dedim. "Ve en azından ilk kez bunu yapmak zorunda olduğumu bildiğim için. Annem bana evliliği tamamlamamız gerektiğini söyledi, bu yüzden balayında buna hazırlandım.

"Ne?" dedi sertçe.

"Bu iyi. İyiden daha iyiydi. Aslında yaşadığım en iyi seksti.

"Ama sonra işe geri döndüm."

"Evet," dedim. "Bu pek iyi hissettirmedi ama üstesinden geldim." Onun hakkında kötü şeyler yazarak.

"Benimle aynı odada olmaya nasıl dayanabiliyorsun? Neden benimle bu konuşmayı yaptın? İsteseydin benden nefret edebilirdin."

Bunun için bir cevabım yoktu. Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Neden onu istemeye devam ettim? Kalan görev miydi?

Hayır, bu bir angarya gibi gelmiyordu.

Ateşli olduğu için miydi?

Hayır, çünkü o bundan daha fazlasıydı.

Bir cevap için beynimi zorladım ve hiçbir şey bulamadım.

Sonra, ne zaman bağlantı kuramazsak hissettiğim o duyguyu hatırladım, göğsümdeki ağrı, bir şeyi kaçırmış olmam hissi.

Ve ikimizin de kapana kısıldığımızı öğrenmek için yanıp tutuşan arzu. Farkında olmadan bu konuda bir şeyler mi hissetmiştim?

Ben yüksek sesle cevap vermeyince Sebastian içini çekti. "Ben kötü hissediyorum." "Bu iyi. Ben iyiyim."

"Az önce, Heather buradayken, seni gözünün önünde aldatmama izin verecektin, değil mi?"

Kızardım. "Eğer mutluysan, evet." "Tek istediğin bu muydu?"

Gözlerine bakamadığım için ellerime baktım. "Bence de."

Peki ya sana, senin için istediğim şeyin mutlu olduğunu söylesem? Titrek bir nefes aldım. Kimse benim mutlu olmamı istemedi.

"O zaman nasıl olacağımı bilmediğimi söylerdim." "Öğreneceksin," dedi.

"Nasıl?" Diye sordum. "Okumam gereken bir kitap var mı yoksa..." Ellerimi tutup parmaklarını birbirine kenetlediğinde duraksadım.

bana ait.

"Lily, işte hiç bu kadar çok zaman geçirmemeliydim. Yapayım sen iyi değilken asla iyi olduğunu düşünmedin. Üzgünüm."

Yüzüm ısındı. "Sorun değil, ben..."

"Hayır, sorun değil. Seni tanımaya çalışmalıydım. Buraya taşındığımızda daha fazla soru sormalıydım ve senin mücadele ettiğini gördüm. Benden nefret etmeye hakkın var."

"Senden nefret etmiyorum," dedim uysalca.

"Bunu telafi etmek istiyorum," dedi, ellerimi daha sıkı kavrayarak. ne düşüneceğimi bilemedim "Hayır diyebilirsin ve buna saygı duyacağım. Ama işleri daha iyi hale getirmek istiyorum. Birlikte olduğumuz dört yıl boyunca kendimize asla bağlantı kurma izni vermedik. Şimdi denemek istiyorum."

Duyduklarımı anlamayarak ellerine baktım. Sadece beni inciten bir şey için özür almakla kalmıyordum, aynı zamanda bağlantı kurmayı ve daha iyi olmayı teklif ediyordu.

Ve bu her şeyden çok istediğim tek şeydi. Yüzümün yandığını hissederek yavaşça başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedi alnını benimkine dayayarak.

Sıkıca kapattığım gözlerimden bir damla yaş firar etti ama bu üzüntü değildi. Umuttu. Sebastian onu gördü ve başparmağıyla sildi.

Mirası istediğim için hâlâ benden nefret ediyor musun? sessizce sordum "Ne? HAYIR."

"Neden?"

"Çünkü bunu kaçmak için yapıyorsun. Ailen için onca şeyden vazgeçtikten sonra, hiçbir şey almadan çekip gitmeyi hak etmiyorsun. Yaşamanız için yeterince teklif veriyorlarsa, o zaman anlarım.

Bunun için beni yargılamıyor musun? "HAYIR. Asla yapmazdım."

"Jessie yaptı."

"Biliyordu?"

"Evet. Her zaman geri adım atmamı istedi. Ayrılmanın kolay olacağını söyledi ama benim ne bir işim ne de yeteneğim var ve tüm bu

işleri çoktan yapmışım gibi hissettim, sadece çalınmak için."

Sebastian gırtlağından alçak sesle homurdandı. "Onları bunun için dava edebilirsin."

“Sahip olduğum tüm birikimleri silip atamam. Bu sözleşmenin nasıl biteceğini bilmediğimde olmaz."

"Anladım. Birikimlerim var—”

"Hayır," dedim kesin bir sesle. "Bu iyi. Mirastan bir şey çıkarırlarsa düşünürüm. Şimdilik içimde savaşmak yok.

"Anlıyorum," dedi sert bir sesle, "ama anlıyorum. Yapmamı istediğin her şeyi yapacağım."

Başımı salladım, bir gözyaşı daha düştü.

Sebastian onu tekrar fırçaladı. "Çillerini görmeyi özledim."

"Onlardan hoşlanıyorsun?"

"Onları seviyorum." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Senden hoşlanıyorum."

Sakin kalmak istiyordum ama nefesim kesik kesikti. Başka bir şey söylemedi, sadece beni öpmek için eğildi. İlk buluşmadaki gibi yumuşak, çekingen bir öpücüktü ama beni onun ağırlığına boğdu.

Kolunu sırtıma dolayarak kolayca aldı. Bir an orada durduk ve bunun her zamanki gibi seksle bitip bitmeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sanki canı acıyormuş gibi yavaşça geri çekildi. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Kalbim battı.

"Burada olmak istemediğimden değil," dedi kararlı bir şekilde. "Babam Electronic Point'in son iki aydaki satışlarının ayrıntılı raporunu istiyor. Her şeyi son kuruşuna kadar istiyor. Sorun şu ki, o bilgiyi depolamak için kullandığımız veri tabanını sattı ve şimdi kimsede yok.

Göz kırptım. "Kulağa büyük bir sorun gibi geliyor."

"Muhtemelen bunu umursayamayacağını biliyorum."

"Demedim. “Aslında neden bu kadar çok çalıştığını bilmek yardımcı oluyor. Yine de sonuçsuz bir çaba gibi görünüyor. Veritabanını sattıysa, neden tüm bu bilgilere sahip olmanızı beklesin ki?

"Çekmemizi istiyor. Manuel olarak.” "Kulağa sıkıcı geliyor."

"Öyle ve eğer bu gece uygun bir zamanda buraya dönmek istiyorsam gitmem gerekiyor."

"Sorun değil. Anladım. Bana neler olduğunu anlattığın için teşekkür ederim.” Daha önce yapmadığım için üzgünüm. Umursayacağını düşünmemiştim.

"Elbette umursuyorum."

Gülümsedi, gözleri bana bakarken parlaktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama telefonu çaldı.

"Gerçekten gitmeliyim." Kapıya gitmeden önce beni öptü.

"İyi şanslar," diye seslendim ona. Durdu, bana gülümsedi. Görüntüden neredeyse kör olmuştum.

"Akşam görüşürüz." dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Dudaklarım, o gittikten çok sonrasına kadar kalkık kaldı. Duygusal olarak tükenmiş olsam da kendimi daha hafif hissettim. Varsayımlar temizlendi ve bundan sonra ne olacağını dört gözle bekliyordum.

Bölüm Onbir

O günün ilerleyen saatlerinde, yazımda bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

Kelimeler akıyordu ama eskisinden farklı bir şekilde. Daha az endişe ve acı ile daha kolaydı. Böyle yazabileceğimi bilmiyordum.

Sebastian gittikten sonra koşmaya başladım ve bu, sahip olduğum fazla enerjinin bir kısmını yakmama yardımcı oldu. Döndüğümde hızlı bir kahvaltı yaptım ve oturdum.

Yine saatlerce kalkmadım.

Benim yazdıklarım farklıydı. Daha hafifti ve önceki kitaplardan daha çok Rohanda ve Jamisson'u içeriyordu. Rohanda sonunda onun yardımıyla kederinin bir kısmını giderdi.

Menajerimin bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordum ama iyi geçmesini umuyordum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp gözlerimi ovuşturduğumda öğleden sonraydı. Bir süre temizlik üzerinde çalıştım ama sonunda yapacak işlerim tükendi. Endişeyle Sebastian'ın eve dönmesini bekliyordum.

Ve bu konuda ne yapacağımı

bilemedim. Kapı çalındı.

Hey, dedi Amy. "Bitkin görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Üzgünüm ama öylesin. Her şey yolunda mı? Asistanı daha önce burada gördüm."

"Yalnızca bizi mi gözetliyorsunuz?"

Amy omuz silkti. "Biraz. Evden çalışıyorum ve sıkılıyorum. Yine de ne olduğunu öğrenmeliyim.

"Ona olan aşkını benim önümde itiraf etti."

"Ciddi misin?" diye sordu, gözleri o kadar genişti ki gözlerinin beyazını görebiliyordum.

"Ve Sebastian onu Los Angeles'a geri

gönderdi." "Bu iyi bir şey mi?"

"Aynı şekilde hissetmediğini söylediğini düşünürsek, evet

derdim." "O zaman bu harika! Bu seni nereye bırakıyor?"

"Evli. Bana bunu telafi etmek istediğini söyledi."

"Neyin var?"

"Son dört yıl."

"Ah." Sırıttı. “Yani siz çocuklar*Gerçekten*evli."

"Umarım," diye itiraf ettim. Yüksek sesle söylemek neredeyse acı vericiydi. Bunu Jessie'ye bile itiraf etmemiştim ve uzun bir süre de kendime itiraf etmedim. "Ve bunu çözmek için kötü bir zamanlama, belki de iyi bir zamanlama. Bilmiyorum."

"Sözleşme ne zaman bitiyor?"

"Ağustosda."

Ah, dedi Amy. "Birlikte kalabileceğinizi söylerdim ama o sizin ailenizle bağlantılı, değil mi?"

"Evet," dedim iç çekerek.

"O zaman belki de sahip olduğun zamanın tadını çıkarmalısın."

“Bunun için haksız mıyım? Ondan hoşlanmama izin vermeli miyim? "Bu senin seçimin. ne yapmak*Sen*düşünmek?"

"Bence . . . Sanırım bunu istiyorum ama Jessie, Sebastian'dan nefret ederdi.

"Jessie yaptığın şeyi neden yaptığını anlamış görünmüyor ve bence diğer katılımcı olduğu için Sebastian'dan nefret ediyor."

"Ben de yapmam gerektiğini hissediyorum ama yapmıyorum."

"Böyle hissetmenizin bir nedeni var. Belki de kalbin, aklının bilmediği bir şeyi biliyordur."

"Ya da belki sadece yatakta iyidir."

"Yatakta iyi olmak gerçek hayata da yansıyor, biliyorsun." Bana göz kırptı.

Ne kadar sabırlı ve kibar olabileceğini düşünerek başımı salladım.

Amy, "Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun," diye ekledi. "Elimizden gelen bu Yapmak."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Amy gülümsedi. "Artık bir anımız bittiğine göre, ben sana bir şey sormak için can atıyorum.” "Nedir?"

"Bütün gün dizüstü bilgisayarında ne yapıyorsun?" "Pekala," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Ne tür şeyler?"

Sebastian'ın tepkisinden cesaret alarak ona gerçeği söylemeye karar verdim. "BEN yazmak."

"Ooh, ilginç bir şey var mı?"

"Hayır," diye yalan sözledim.

"Yayınlandı mı?"

Benim

tarafımdan değil.

"Hayran kurgusu mu?"

"Belki." Teknik olarak hayran kurgusu yazardım, bu yüzden yalan değildi.

“Hmm. . . Bunu bir gün kıracağım. Belki yazdıklarını pencereden okurum.”

"O zaman buraya yazmayacağım," diye şaka yollu tehdit ettim. "Ya da pencerelerin yanında.

Üstelik bu bir fantezi.”

Oh, ne güzel, dedi yüzünü buruşturarak. “Ben daha çok romantik bir insanım. Belki o zaman bırakırım. Fantezi, bezelye beynim için çok fazla dünya inşa ediyor.

Amy gün batımından sonra kaldı ve o zamana kadar Nintendo Switch'ini getirmişti. Kapı açıldığında Mario Kart oyununun derinliklerine dalmıştık.

Yattıktan sonra Sebastian'ın çok işi olduğunu söylediği için evde olacağını düşündüm. Görünüşe göre yanılmışım.

Oturma odasına girdi ve ben dikkatimi kaybettim. Amy birinci sıradaydı ve hemen "Ha! O Donkey Kong'u em!” oyunu kazandığı için.

Sebastian şaşkınlıkla aramıza bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Amy, diye uyardım, sesim utançtan titriyordu. “Sebastian'ın Ev."

Anında tezahürat yapmayı bıraktı ve döndü ve yüzü asıldı benim hissettiğim kadar kırmızı.

Giyinmemiştim bile. Koşumdan sonra makyajımı sildim ve eşofman giydim.

"Oh harika. Senin evinde kendimi tamamen rezil ettim.” Amy içini çekti. "Tanıştığıma memnun oldum Sebastian."

"Sen de," dedi soğuk bir şekilde. "Komşu musun?"

“Ben öyleyim. Sizi pencerelerden izliyorum. Bunu gelişigüzel bir şekilde söyledi ve sonra ne söylediğini anlayınca derinin daha derin bir gölgesine döndü. "Yani sadece sen değil. Ben herkesle meraklıyım. Ben eşit fırsatlara sahip meraklı bir komşuyum.

Sebastian önce bana, sonra Amy'ye baktı. "Amy, senin hakkında çok şey duydum."

"Var? En kirli sırrımı, karın bana onunki konusunda güvenebilsin diye mi döktüm?

"HAYIR?" diye yanıtladı, paniğe kapılmış görünüyordu.

Kuru bir sesle, "İyi bir arkadaş oluyordum ve senin o çok etkili numaranı kendime saklıyordum," dedim. "Sadece sana güvendiğimi söyledim."

"Ah," dedi. “Uh hakkında bildiğimi biliyor mu? . ”

"Sözleşme?" Sebastian ekledi. "Evet, farkındayım."

"Ah, anlatacağımdan endişelendiğine bahse girerim. Sana sırrımı da söyleyebilirim.”

Sebastian, "Gerek yok," dedi. “Karımın içgüdülerine güveniyorum.” Amy ona baktı, neredeyse etkilenmişti. "Eşin, ha?"

"Biz*vardır*evli."

"Vay canına," dedi. "Sözleşmeli bir adama göre iyi bir kocayı oynuyorsun."

"Kanunların gözünde hala gerçek bir evlilik."

"Nedense bunun %100 doğru olduğunu düşünmüyorum," dedi bana göz kırparak. Kocama baktım. Sebastian gerginleşmek yerine döndü.

kırmızı.

Daha önce evliliğimin konusunu değiştirmek için can atıyordum. sebastian*yaptı*sinirlenmek. "Biliyor musun, eğer evini elinde tutmak istiyorsan muhtemelen sırrını kendine saklamalısın."

"Muhtemelen haklısın ama işe yaradığını kabul etmelisin. sadece bak biz!"

Güldüm, sonra Sebastian'ın utancının geçtiğini fark ettim. O Bize baktı, ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

Yüzüm ısındı. O öyleydi*gülümseyen*bana.

"Gitmeliyim," dedi Amy, beni düşüncelerimden sıyırarak. "Maalesef bir işim var ve yatmam gerekiyor. Kapıdan içeri girdiğinde deli gibi bağırdığım için özür dilerim.”

"Sorun değil," dedi ve sesi hafifti. "Lily'nin herhangi bir arkadaşı buraya gelebilir."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi kapıya yönelirken. "İkinizi de yakında göreceğim. Muhtemelen çok yakında, benim penceremin sizinkileri gördüğü düşünülürse.”

Amy, Switch'inin hala televizyona bağlı olduğunu tamamen unutarak dışarı çıktı.

"O ilginç," dedi.

"Evet, öyle," diye yanıtladım. Amy kendi iyiliği için fazla meraklanırsa diye panjurları kapatmak için yanına gittim. "Burada olduğu için kızmadığın için teşekkürler."

"Jessie ile hiç böyle olmadın."

Ondan söz edildiğinde neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Eh, Jessie'nin hayat seçimlerim hakkında söyleyecek çok şeyi vardı.

"Amy?"

"Öyle ama o daha anlayışlı. Bir kez olsun, sözleşmeyi kabul ettiğim için kendimi fahişe gibi hissetmiyorum."

"Jessie sana böyle mi
hissettirdi?" "Sonunda, evet."

"Bunu hak etmedin." Gözleri sıkıca benimkini tuttu.

"Evet, Amy benzer bir şey söyledi. Yine de endişelenme. Ben iyiyim."

Sebastian daha fazlasını söylemek ister gibi göründü ama sonra çantasını bırakıp bana döndü.

"Sen güzel görünüyorsun."

Güldüm. "Yalan söylemek zorunda değilsin. Muhtemelen yine de değişmeliyim.
Zaman kavramını tamamen kaybettim."

"Nasıl istersen öyle görünmeni istiyorum."

"Makyajsızken iyi görünmediğimi biliyorum. Bu iyi."

"Onsuz çok güzel görünüyorsun." Gelip önümde durdu. "Çillerin her birini öpebilirim."

Kutsal*bok*. Biri utançtan ölebilir mi? Sözünü yerine getireceğini umarak ona baktım, ama geri çekildi, yanakları bana gülümserken gamzeleri çıktı.

"Haydi dışarı çıkalım."

"Nerede?"

"Nashville'de bir yemek turu."

"Bir dakika, ciddi misin?" Diye
sordum.

"Bir şapkadan üç ünlü restoran seçebileceğimizi düşünüyordum."

Çenem düştü. "Şaka yapmasan iyi olur. Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir."

"Şaka yapmıyorum," dedi gülerek.

"Çok heyecanlıyım! Gidip
hazırlanacağım.

Sebastian dudaklarına yumuşak bir dokunuşla beni öptü ve sonra üstümü değiştirmek için koşabilmem için beni bıraktı.

Sebastian evde yokken yüzümü çıplak bırakıp tozluk ve Target'tan yaşadığım kapüşonluyu giydim. Dışarı çıktığımda, kıyafet seçimim hakkında bir şeyler söylemesini bekleyerek onu dikkatle inceledim.

Ama bol bir tişört ve kot pantolon giymiş, benim kadar rahat görünüyordu. "Hazır?" O sordu.

"Elbette. İstediğim kadar yiyebilmek için tayt giydim."

"Akıllı hareket," dedi beni kapıdan çıkarırken.

Yol sessizdi ama rahat bir sessizlikti. Nashville'in geçişini izledim, yeni binaların yanı sıra eski binalara dikkat çektim.

Daha eski bir ev aldığımızı takdir etmeye gelmiştim. Yerliler bu yapıdan nefret ediyordu ve ben bile yeni evlerin buraya nasıl sığmadığını görebiliyordum.

Buraya uyum sağladığımı hissettiğim için mutluydum. Her nasılsa her şeye rağmen burada yerimi bulmaya başlıyordum.

Günlerim sayılı olsa bile.

"İlk seçim," dedi bana bir şapka uzatarak. "Bunu nereden aldın?"

"Ofis açılınca tüm çalışanlara verdiler." "Bunu saklamana şaşırdım."

"Restoranları çekmek için bir şeye ihtiyacım vardı." Gözlerimi kapatıp bir kağıt çıkardım.

"Edley's diyor. Neleri var?"

Sebastian'ın ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. "Barbekü nachos."

"Dalga geçiyorsun."

"Değilim. Tüm bu öneriler iş arkadaşlarımdan geldi. Onlar gerçek anlaşma.

"Bekleyemiyorum," dedim.

Hayal edebileceğimden daha iyiydi. Lezzetli, yumuşak döş ile taze cips katmanları. Neredeyse ağlıyordum.

"Sıradaki başlangıç yemeğimiz," dedi şapkayı bana uzatarak. "Sıra sende" dedim. "Neyi seçtiğini görmek istiyorum."

Pahalı görünen bir et lokantası olan Kayne Prime onundu. Fiyatlara karşı çıktım ama bana ne istersem sipariş vermemi söyledi.

Daha ucuz bifteği aldım ama yine de çok lezzetliydi.

Ayrıldığımızda yemek komasındaydım ama bir durak daha teklif etti ve ben hayır diyemedim.

Tatlı.

"Sanırım yer açabilirim," dedim. "Şapka nerede?"

Arabanın arkasından aldı ve ben de Mike'ın Riverfront Park yakınlarındaki Dondurmacısını çıkardım. Paylaştığımız aynı dev dondurmalı sandviçi istedik. Yemek yerken parkta yürüdük, denediğimiz tüm yiyecekler hakkında konuştuk.

"Harikaydı," dedim el yapımı dondurmadan bir ısırık alırken. "Bir gecede üç farklı yer denediğimize inanamıyorum."

"Seni buradan çok uzak olmayan dev kafeteryaya götürmem gerekiyor. Birçok yerel restoranın orada bir standı var."

"Aman Tanrım, kulağa çok hoş geliyor.*iyi.*Lütfen beni al." "Yapacağım." dedi ve elimi tuttu.

Parmaklarımı onunkilerden geçirdim, ona hiç olmadığım kadar bağlı hissediyordum.

"Bu, yazmaya çok ihtiyaç duyulan bir molaydı." "Meşgul müsün?" O sordu.

"Ah evet," Söyledim. "Bir sonraki kitabım yakında çıkacak ve ben hiçbir şeyi bitiremedim."

"Sıradaki kitap?"

"Çok kitaplı bir serim var," dedim ve sonra doğruldum. "Ama kimse bilemez..."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedi, "ama senin bu kadar zamanını aldığını fark etmemiştim."

Kızardım. "Evet öyle. Ama yazmayı seviyorum. Başıma gelen her şeyi böyle işliyorum."

Kulağa iyi bir hobi gibi geliyor. "Sende hiç var mı?" Diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı, sesi biraz üzgün geliyordu. "Onlara ayıracak zamanım asla yok." Kulağa korkunç geliyor.

"Babamın beklentileri yüksek."

"Söyleyebilirim."

"Evet," dedi ama onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde perili görünüyordu. "Martin'in baban olduğu zor bir çocukluk geçirdiğini düşünüyorum. Eğer bunun hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım.

"Beni iyi gösteren bir hikaye değil."

Yürüyüşümüzü durdurdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam benden ne istediğini biliyordu" dedi. "Ve elimden geleni yaptım. Bundan fazlası değil.”

"Bence öyle," dedim.

"Diyelim ki Sasha onun için benden daha iyi bir gölge olabilirdi ama ben onun oğluydum ve bu benim işimdi."

"Oğlan sen olduğun için mi?"

"Bence de. Daha güçlü olan ben olmalıydım ama her zaman onun beklemediği şekillerde duygusaldım. Matematikte kötüydüm ama Sasha bunda iyiydi. Ama yine de oğlunun tüküren görüntüsü olmasını istiyor. Ne pahasına."

"Ve onun olmanda ısrar ettiği şey olmak için ne kadar bedel ödedin?" "Dediğim gibi, bu beni iyi göstermiyor."

"Para için evlenen eski bir modelle konuşuyorsun. Yargılamayacağım.

Şakasız bir şekilde güldü, sonra gözleri uzaklara kaydı. "Çocuğunuza vurmak, itaat etmelerini sağlamak için harikalar yaratıyor."

Dondum. "Sana vurdu mu?"

"Evet, çok uzun süredir. Ben ondan daha büyük olmama rağmen, o hala öyleydi.

Kalbim mideme düştü. Sebastian'dan esinlendiğim karakter mi? Rohanda'yı vurdu.*Tanrı*, BEN BT." farkında olmadan onu babası yaptı.

Acı çekmeme ve çok sevilmememe rağmen, keşke yazmasaydım. Sebastian'ın onu görmesini hiç istemedim ve asla olduğu gibi büyümesini istemedim, ama şimdi onu bir daha asla bunun içine soktuğum için kendimi kötü hissettim.

Bir kopyası olmasa bile beni rahatsız edecek kadar yakındı.

"Çok üzgünüm," dedim. "Karşı koyabilmiş olman önemli değil, hiç yapmamalıydın."

"Bu iyi. Ben iyiyim."

"İyi değilsin," dedim, "sorun değil."

"Terapistim benzer bir şey söyledi."

"Terapiye ne zaman gittin?"

"Biz evlenmeden önce. Babama bir daha bana elini sürerse onu ihbar edeceğimi ve itibarını mahvedeceğimi söyledim. Beni bu evliliğe zorlamakla karşılık verdi.”

"Martin dünyanın en aşağılık pisliğidir. Yemin ederim insanları perişan etmekten yaşıyor. Yaptın*Olumsuz*bunu hak et."

"Bunda masum değilim. Şantaj iyi değildi." "Amy'nin
dediği gibi: hepimiz yapmamız gerekeni yaparız."

Sebastian, "Yine de intikamını aldı," diye mırıldandı. "İstemediğim bir ofisi açmam için beni ülkenin bir ucundan öbür ucuna götürmek oldukça iyi bir geri ödemeydi."

"Neden gelmek istemedin?"

Sebastian, "Herkesin patronu olmayı sevmiyorum," diye
itiraf etti. Göz kırptım. "Cidden?"

"Demek istediğim . . . bu kadar yüksek değil. Babamın kim olduğu ya da taşıdığım bir unvan yüzünden ofiste tanrı muamelesi görmek istemiyorum. İnsanları yönetmeyi umursamıyorum, ama bununla birlikte gelen öpüşen kıç.
. . Titredi. Ve terfi ettiğimde tek göreceğim şeyin bu olduğunu biliyordu. Ya başarısız olur ve Allen'ın şirketini kötü gösteririm ya da başarılı olur ve onun gibi olurum."

"Gidebilir misin?" Diye sordum.

Kafasını salladı. "Sözleşmemizin sonuna kadar olmaz. On yıldır rekabet etmeme anlaşması altındayım. Başlangıçta beşti ama evlilik sözleşmemizi imzaladığımda uzattı."

"Demek kapana kısıldın," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet. On sekiz yaşımdan beri öyleyim. O zamanlar ondan hayır diyemeyecek kadar korkmuştum ve hayır dememeyi ancak son zamanlarda öğrendim. Keşke bunu sen benimle bu tuzağa düşmeden önce yapsaydım."

Onunla aynı fikirde olmadığımı fark ettim. "Bu işe hiç bulaşmasaydım, seninle tanışmazdım."

"Söylenecek doğru şeyi gerçekten biliyorsun," dedi hafifçe
gülümseyerek. "Belki de içimdeki yazardır."

Bir an sessizliğe gömüldük.

"Teşekkür ederim," dedi sessizliği
bozarak. "Ne için?"

"Devam etmesine izin verdiğimde zayıf olduğumu düşünmediğim ve bitirmekle hatalı olduğumu düşünmediğim için."

"Yanlış olan tek kişi baban," dedim.

Ve belki de zihnimin Sebastian'ı kötü adam yapmasına izin verdiğim için. Değiştirebileceğim bir şey olsaydı, bu olurdu.

"Keşke ikimizin de tuzağa düştüğümüzü bilseydik. Uzun süre birlikte kalabilirdik."

"Ben de," diye mırıldandım dalgınlıkla göğsümü ovuşturarak. İlişkimizde ramak kalaların hayalet acılarını hissedebiliyordum. Kendimi geçmişi ve anlaşmazlıklarımızı nasıl daha önce bitirebileceğimi düşünürken yakaladım.

"Geri dönmem gerekiyor," dedi. "Sanırım uzun gün ve tüm yiyecekler bana yetişiyor. Çok yoruldum."

"Elbette," dedim. "Hadi eve gidelim."

Evimize geri döndüğümüzde, ona ne kadar bağlı hissettiğimi fark ettim. Açıldığını duymak bizi daha da yakınlaştırdı.

İçeri girdiğimizde beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim. Belki aynı yatakta yatardık. Belki sevişmek yerine sevişirdik.

Olasılıklar sonsuzdu.

İçeri girdiğimizde onu öptüm ama hızla geri çekildi.

"Sabah görüşürüz?" O sordu.

Başımı salladım, biraz hayal kırıklığına uğradım. Yorgun olduğunu biliyordum, bu yüzden uyumaya ihtiyacı olup olmadığını anladım. Bir gün için çok iş yaptık.

Ama gidişini izlerken kendimi yalnız hissettim.

Daha fazla yazı yazabileceğimi düşünerek kendi odama çıktım. Babamdan, koymayı unuttuğum sponsorlu bir gönderiyi hatırlatan bir mesaj gördüğümde her şey durdu.

Bundan elde edilecek geliri asla göremeyeceğimi bilerek iç çektim. Annem yapardı. Yatmadan önce yayınladım, bunu yapmak zorunda olduğum için sinirlenmiştim.

Ama yakında özgür olacaktım. Sadece sözleşmenin sonuna kadar yapmam gerekiyordu.

Fotoğraf: Popüler bir sağlıklı gıda markasının reklamı.

LilyRMiller: #reklamda bu lezzetli sağlık kaselerini gördünüz mü? LILYMILLER koduyla sizinkini %10 indirimle alın!

yemek yeme: Bu çok büyük bir E. coli skandalına yakalanmadı mı?

SebandLily4ever: Hemen sipariş verin!

Gountilly: Haftalardır Sebastian ve Lily'nin bir fotoğrafını görmemiş olmam biraz şüpheli... Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?

On İkinci Bölüm

Bir araba kornasının sesiyle uyandım.

Odam evin ön tarafına bakıyordu ve gürültü beni uykumdan çekerken inledim.

Sonra ön kapının vurulduğunu duydum.

Bunun imza gerektiren bir teslimat mı yoksa çok ısrarcı bir satıcı mı olduğunu merak ederek iç çektim.

Ancak kapıyı açtığımda annem ve babamı gördüm.

“Aman Tanrım,” dedi annem, “Umarım kocan seni böyle görmezsin.”

Dondum. Geldikleri konusunda beni uyarmamışlardı. Annemin Nashville gibi bir şehirde görülmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Mükemmel giyinmişti. Kalın makyajının yanı sıra saçları mükemmeldi ve bana açıkça dik dik bakan babamın yanında fazla güzel görünüyordu.

"Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü?" tükürdü.

"BEN . . . Uyuyordum.”

"Uyku, öyle görünmek için bir mazeret değildir.*O."*Annem başını salladı. "Kocan seni bu halde görmeden git üstünü değiştir."

Onlara Sebastian'ın umursamayacağını, berbat görünmeme aldırmadığını söylemek için ağzımı açtım.

"Lily," diye havladı babam, "annen sana bir şey yapmanı söyledi."

Tüm vücudum kasıldı. Karşı koymak istedim. Onlara hayır demek istedim, sırf habersiz geldiler diye değişmeme gerek yoktu. Olduğum gibi iyiydim.

Ama ayaklarım döndü ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Sanırım o zaman içeri gireceğiz!" annem aradı ve kapı arkalarından çarptı.

Gürültü karşısında irkildim ve kendi odamın kapısını kapattım, beynim ailemin burada, evimizde olduğunu ve bana nasıl görünmem gerektiğini söylediğini anlamaya çalışıyordu.

Keşke buna hazırlanmak için zamanım olsaydı, belki onlara bakmaktan daha fazlasını yapabilirdim.

Kapım açılıp Sebastian içeri girdiğinde eski, çirkin pijamalarımı yırtıyordum.

sadece bakabildim. Gömleğim vücudumun yarısındaydı, karnımı ve göğüslerimi açığa çıkardı. ben ... idim*Bu yüzden*bugün kocamı yakmaya hazır değilim.

"Ne?" Ona sordum.

Kapıyı arkasından kapattı.

Ailen burada, diye tısladı.

“Evet, farkındayım. Kendimi prezentabl hale getirmenin

ortasındayım. "Geleceklerini biliyor muydun?"

"Demedim. "Bilseydim kapıya bu şekilde cevap verir miydim sanıyorsun?"

"İyi görünüyorsun."

"Evet, sadece sana göre." Tişörtü kafamdan çıkardım. "Annem sen kalkmadan hemen üstümü değiştir dedi."

"BEN . . ” Gözleri göğüslerime indiğinde duraksadı. "Sen üzerini değiştirirken gitmemi ister misin?"

"Neden?" Diye sordum. "Bütün bunları daha önce gördün."

"Şey, ben..." Gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorladı. "Evet, haklısın." Bir süre sonra "Neden buradalar?" diye sordu.

"Giriş yapmak için," dedim, "ama bu yalnızca bir tahmin. Huysuz bir çocuk gibi beni buraya göndermeden önce onlara sorma fırsatım olmadı.”

Sebastian içini çekti ama daha güzel olan kot pantolonumu giyerken gözleri benim üzerimdeydi. Makyajımı koyduğum dolaba ilerledim ve sürmeye başladım.

Sadece beş dakikamı almıştı ama Sebastian'ın aynadan bana baktığını görebiliyordum. İşim bittiğinde ona döndüm.

"İyi görünüyor muyum?"

“Bakıyorsun. . . her zaman yaptığın gibi."

"Eh, benden beklenen bu." Makyajımı tekrar şifonyere koydum ve sabitleyici spreyi sıktım. "Müzikle yüzleşmeye hazır mısın?"

"İyi misin?"

duraklattım. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü gergin olduğunu söyleyebilirim. Geldiğimden beri zar zor nefes aldın.”

Onun sözleriyle, aslında kısa ve sığ nefesler aldığımı fark ettim. Gözlerimi kapatıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Kapıyı açtığımda nasıl göründüğümü düşünürsek," dedim, "bu benim için pek iyi gitmeyecek. Sadece bunu bitirmek istiyorum.”

"Bu benim izin günümdü. Onları bir hafta sonu eğlendirmek dışında her şeyi yapmak istedim.”

"Umarım bütün hafta sonu kalmazlar." En azından yapmamaları için dua ettim.

Aynaya dönüp bir kez daha annemin standartlarına uyduğumdan emin olarak baktım. "Hadi aşağı inelim."

Sebastian! dedi annem sıcak bir şekilde, ikimiz odamdan çıkarken. "Seni görmek çok güzel. selamını takdir ediyorum*düzgün*moda." Gözleri bana kaydı. "Herkes yönetemez."

Sebastian, "Size de merhaba Bayan Roberts," dedi, sesi mesafeli ve duygusuzdu. Sesi kendi kabuğu gibiydi.

Ah, Lily. Çok güzel görünüyorsun hayatım," dedi, sanki on dakika önce görünüşüm hakkında ders vermiyormuş gibi. "Ve bu senin yeni evin! Bu yüzden bu . . .*antika*”

"Eski," dedim. "Tarihi."

"Anlatabilirim," dedi, sesi alaycıydı. "Mevcut olan tek şey bu muydu?"

Sebastian bana bakarak, "Hayır, ama onu sevdi," dedi. "İçeri girdiğimizde onun ifadesini gördüm ve o olduğunu biliyordum."

"Ne kadar naziksin," dedi annem. "Umarım sana böyle bir ilgiyi hak edecek kadar iyi davranır."

Sebastian'ın ifadesi daha da soğudu.

"Peki, ikinizi şehre getiren nedir?" diye sordu Sebastian, ses tonunda herhangi bir neşe olmadan.

"Ah, sadece bir ziyaret," diye yanıtladı annem. "Lily ile kahvaltıyı kaçırdım.

Allen da yeni ofisi görmek istedi.”

"Doğru, ofis," dedi Sebastian. "İşler iyi gidiyor."

"Şey, üzerinde şirketimin adı var," dedi babam, sonunda sessizliğini bozarak. "Martin'in oğlunun onu yere düşürmesini istemiyorum." Soğuk bir sesle, "Akıllıca olmaz," dedi.

Miller Industries, ofisin faturasını ödedi.”

Babam huysuzca, "Evin faturasını biz ödedik," dedi. "Demek ödeştik. Tapuda benim adım varsa, şirketimi tam olarak mahvedemezsin.

Aralarına baktım. Tapu hala babamda mıydı?

Tabii ki yaptı. Ne de olsa bizi kontrol edecek başka bir şeye sahip olması gerekiyordu.

Babam Martin kadar sinsi olmayabilir ama şirketini nasıl koruyacağını biliyordu.

Ama kızı değil.

"Sebastian, yeni şirket ofisinin verimli bir şekilde çalışır durumda olmasını sağlamaktan başka bir şey yapmadı," dedim durumu dağıtmaya çalışarak. "Endişelenecek bir şey yok baba."

"İşle ilgilenmediğini sanıyordum," dedi babam ona dönerek.

Ben.

Sadece bir an için bembeyaz oldum ama kızgınlığım galip geldi. "Ben işi yürüten adamla evli. Bu konuda bir iki şey öğrendim."

Sebastian irileşmiş gözleriyle ve yüz. yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı.

Ah tatlım, dedi annem. "Böyle konuşma. küme olmak burada sadece kocanla kalmak seni kızdırıyor. Kızın zamanına ihtiyacın var. "Aslında..." diye başladı Sebastian, annem sözünü kesmeden önce.

"Sen baban ofisi görmek istiyor, ben de brunch istiyorum," diye devam etti. "Hadi gidelim."

"Ama..." demeye çalıştım.

"Şimdi canım, annenle zamanı geri çeviremezsin. Ayrıca, ne diyor? Uzakta olmak aşk yaratır mı?"

"Yokluk kalbin sevgisini artırıyor mu?" Diye sordum.

"Ah evet, bu aptalca küçük bir söz," dedi gülerek.

Kapıdan çıkarılmadan önce Sebastian'a sadece bir kez daha bakabilecek zamanım olmuştu. Babama bırakıldığı için biraz paniğe kapılmış görünüyordu ama annemin kolumdaki tutuşu sımsıkıydı.

Sanki ülke çapında sevk edilmiş ve unutulmuş gibiydik, ancak üzerimizde kontrolleri olduğunu hatırladıklarında kabadayılığa maruz kalıyorduk.

Annem dipsiz mimozalı bir zincir seçti ve ben araba kullanmak zorunda kaldım. İlişkilerinden ve kuaförlerinden bahsetti - hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. Ona sadece tek kelimelik cevaplar verebildim ve ne derse desin başımı salladım.

Oraya vardığımızda, çok meşgul ve gürültülüydü. Müşterilerin hiçbiri Nashville'den bile görünmüyordu. Turist tuzağından başka bir şey

değildi.

Bir bekarlığa veda partisi grubu, evlenecek olan kişi için tezahürat yapıyordu; Sesi duyunca irkildim ve menüye odaklanmaya çalıştım. Belki bunu daha katlanılır kılmak için Fransız tostu alabilirim.

Annem soğuk bir sesle, "Bir salata yemeni bekliyorum,"

dedi. "Ne?" diye sordum, şok oldum.

"Diyetine uymadığını görebiliyorum," dedi vücuduma bakarak. "Şişmansan kalmaz."

"Değilim . . . Ben-"

"Kilo almana gerek yok, şimdi olmaz. O adam sadece vücudun için seninle ve ondan vazgeçersen geriye hiçbir şeyin kalmıyor," diye tükürdü.

Beni sağlıklı olması gereken kiloya yaklaştıracak kadar kilo almıştım. Orijinal diyetim beni o kadar zayıf tutmaktı ki rüzgar beni devirebilirdi. Her zaman biraz hile yapmıştım, ama kaslarım ve bunu gösterecek bir kıçım vardı. Şimdi kenarlarda biraz daha yumuşaktım.

Onun sözleriyle beynim, Sebastian'ın bir gece önce nasıl kendi odasına çekildiğini çaresizce hatırladı.

"Tamam," dedim sessizce.

"Ayrıca başka bir odada uyuduğunu fark etmediğimi sanma," dedi soğuk bir sesle. O öne eğildi, ben de geriye yaslandım. "Seninle bu kadar uzun süre kaldığı için şanslısın."

"Sözleşme gereği buna mecbur," diye hatırlattım ona.

"Ha! Sen böyle göründüğünde ortalıkta uyuduğunu düşünmüyor musun? Bunun sonu senin için yakın. Odaklanmanız gereken şey, onu içeride kilitlemek. İşiniz bittiğinde paranız kalmayacak. Fırsat yok. Hiç bir şey. Ona ihtiyacın var.

Evdeki hayatım bundan ibaretti. Başka birine ihtiyacım olduğuna inanmak için yıkıldım. Birincisi, ailemdi. Sonra benim evliliğimdi.

Ve her zaman yeterince iyi olmadığımı hissettim.

Koltuğuma geri oturdum ve aşağı baktım. Annem onun olduğunu biliyordu

kazanmak.

"Vücudunu geri kazanması için sana kişisel bir antrenör bulacağım," dedi annem dikkatle bana bakarak. "Bunu bir kez yaptığında hamile kalırsın ve o da kalmak zorunda kalır."

Bu düşünce beni hasta etti. Bunu ona yapmayı nasıl düşünebilirim? Konuşan çocuklar şöyle dursun, daha yeni anlaşıyorduk. yaptı mı

hatta onları istiyor musun? Onlardan hoşlandı mı? Uzak, soğuk bir babası olabileceğini bile bile bu dünyaya bir çocuk getirmek benim için çok fazlaydı. Artı, bir çocuğu zorunluluktan getirmek, sahip olmak için yeterince iyi bir neden değildi.

Annem, Tavrının değişmediğini görüyorum, diye mırıldandı. "Senin için yaptığım onca şeyi hala takdir etmiyorsun."

Koltuğumdan aşağı kaydım, midem isyan etmeye hazırdı.*Onu takdir etmedin mi?*Beni hiç dinlemeyen ve beni nefret ettiğim biri olmaya zorlayan birini nasıl takdir edebilirim? Beni modelliğe iten ve kazandığım her kuruşu alan birini nasıl takdir edebilirim?

Ah, peki, diye devam etti. Nashville'de biraz daha zaman geçirince bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göreceksin. Sebastian'la işler pek iyi gitmiyor, ha?"

"Her şey yolunda," dedim ama sesim titriyordu.

"Gerçekten mi? Kilo alıyorsun ve o başka bir odada uyuyor. Bana ihtiyacın var Lily. Aksi takdirde, benziyorsun*Bu*. Seni buraya göndermek ve bensiz ne olduğunu görmeni sağlamakla doğru kararı verdim."

oturdum "Beni buraya bana bir ders vermem için mi gönderdin?" Diye sordum.

Annem gözlerini devirdi. "Martin'in Sebastian'ı buraya göndermek için kendi nedenleri vardı ama senin nasıl davrandığını gördüm. Benden daha zeki olduğunu düşündün." Soğukça güldü. "İçinde ben olmadan hayatının nasıl olduğunu göreceksin. Sahip olduğun tek şey nazik hatırlatmalarım, benim değil*gerçek*Açıkça ihtiyacınız olmasına rağmen yardım edin."

O*gerçek yardım*beni kuaför randevularına götürmek, egzersiz yapana kadar bana bağırması için kişisel antrenörler tutmak veya erişebildiğim herhangi bir buzdolabındaki tüm yiyecekleri atmak anlamına geliyordu.

yapmadım*istek*onun yardımı.

Ama hiçbir şey söylemedim. Kapanıyordum, kabuğuna geri dönen bir münzevi. Kendi bedenimin dışındaymışım gibi, başka biriymişim gibi hissederek annemin planlarını dinledim.

Kendi evime gelene kadar kendime gelmedim.

Ona göre ev, içinde kalamayacakları kadar eskiydi. Uber'i geldiğinde hiçbir şeyi mahvetmemem için beni bir kez daha uyardı, şükürler olsun ki onu uzaklaştırdı ve bana bir anlık mühlet verdi. Kendimi bir zombi gibi hissederek tek başıma içeri girdim ve uyuşmuş bir şekilde kanepeye düştüm.

Uzun bir süre sessizce oturdum, sadece evin seslerini dinledim.

Sebastian'ın geri dönüp dönmediğini henüz bilmiyordum, ama dönüp dönmediğimi de bilmiyordum.

olsaydı halledebilirdi. Yorgundum ve konuşacak havamda değildim. Midemin bulandığını hissettim.

Ama tabii ki onu düşündüğüm an ön kapı açıldı ve o içeri girdi.

Ah, Lily, dedi. "Sen buradasın. Tanrıya şükür. Babana seninle vakit geçirmek istediğimi söyledim, sırf bundan uzaklaşmak için... Sesi alçaldı. "İyi misin?"

Sözlerine anlam vermeye çalışarak uzun bir süre boşta kaldım.
Bu onu daha çok endişelendiriyor gibiydi.

Adımları sert ve emin adımlarla yanıma geldi. Kanepenin yanında diz çöktü. Selam Lily. İyi misin? Lütfen benimle konuş tatlım.”

"Hayır," diye mırıldandım.

"Hayır, konuşmak istemiyorsun ya da hayır, iyi değilsin gibi mi?"

"İkincisi," diyebildim oldukça uzun, tuhaf bir sessizlikten sonra. Yüzümü kanepenin minderine bastırdım ve eli sırtımı ovmak için geldi. Sıcak ve sabitti, öğle yemeğimin nasıl gittiğinden çok farklıydı.

"Ne yapabilirim?" Sesi yumuşak geldi.

bilmiyordum Ne zaman ihtiyacım olsa yanımda biri olmamıştı. Genellikle, geçene kadar acımı düşünürdüm ya da kendimi daha iyi hissedene kadar dizüstü bilgisayarımın klavyesine vururdum.

Bu farklıydı. Biri benim için buradaydı ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sebastian, "Sorun değil, Lily," dedi. "İhtiyacın olan buysa burada sessizce oturabiliriz."

Sessizliğe ihtiyacım olduğu için
sadece başımı sallayabildim.

"Kalmamı ister misin?"

Kendimi yalnız kalmam gerektiğine ikna etmeden önce tekrar
başımı salladım. "Tamam aşkım. Yanına oturabilir miyim?"

Oturacak yeri olduğu yere taşındım ve bunu yaptığım gibi, bacağının üzerine uzanmam için beni yönlendirdi. Ondan uzağa bakıyordum, yüzüm yanıyordu ama birinin bana yakın olmasıyla bir sakinlik hissediyordum. Yaramdan uzaklaşarak, nefesinin ve hareketinin farkındaydım. Bacağının rahatlığı yanağımı ve geri kalanımı ısıttı, ta ki bugün buz tutan şey erimeye başlayana kadar.

Tekrar kendim gibi hissettim.

Acının bir kısmını serbest bırakarak uzun bir
nefes verdim. "Ne oldu?" Sebastian tekrar sordu.

"Annem oldu," dedim, sesim onun ellerinde çektiğim işkenceyle doluydu.

"Ne yaptı?"

"Olağan. Evli değilsem hiçbir şeyim yokmuş gibi hissettirmek, kilo alıyorum diye kahvaltıda salata yedirmek. Kadınları küçük düşürücü herhangi bir şey düşünebiliyorsanız, muhtemelen bunu o söyledi.

Altımda Sebastian'ın bacağı gerildi. Bunu kendime saklamam gerektiğinden endişelendim. Babamla zaten zor bir gün geçirmişti. Daha da kötüleştirmek istemedim.

İnsanların hissettiğim acıya yalnızca belirli bir toleransı olduğunu buldum.

Ve elbette, diğer insanlar kadar kötü değildim. Bir sonraki öğünü nereden gelecek diye düşünenler, o ay nasıl kira ödeyeceklerini bilemeyenler için dertlerim önemsizdi.

Ama incindim ve tek başıma incinmekten yoruldum.

Üzgünüm, dedi, bunu söylemek ona acı vermiş gibi görünse de. "Bunu söylemeleri adil değil."

"Olabilecek en kötü şey değil," dedim. Yaram sadece büyüdü. "Bunu biliyorum

değil."

Jessie'nin bana fazla dramatik davrandığımı söylemesini bekliyordum. bu hayatı seçtim ve şimdi bundan şikayet edemezdim.

"Lily, hayır. İşleyiş şekli bu değil. Hissettiğin bu acı gerçek ve onu başkalarıyla karşılaştırmak onu ortadan kaldırmayacak."

"Ancak . . . Sana söylediğimde sesin kızgın geliyordu. İşte o zaman bana o kadar da kötü olmadığını söylemen gerekiyor."

"Tatlım," dedi, takma ad her zaman söylediği gibi dilinden yuvarlandı. "Çılgınım*için*Sen. sana değil."

"Neden?"

"Kimse kimseyle bu şekilde konuşmamalı. Sadece mutlu olmanı umursuyorum, mükemmel görünmeni değil. Ayrıca benim ne düşündüğüm önemli değil çünkü buna kendin karar verme hakkına sahipsin. Bir seçim yapabilirsin Lily ve ne olursa olsun seni destekleyeceğim.

"Hayat böyle mi olmalı?" diye sordum. "Evet ve şimdiye kadar bunu göremediğin için üzgünüm."

Başımı kaldırıp ona baktım, bir an için içimi bir hüzün ve keder duygusu kapladı. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve yüzünde tanımadığım yeni bir ifadeyle bana baktı.

Bazılarına yazık olurdu.

Benim için empatiydi.

Yargılama ya da öfke değildi. Sert ya da acımasız değildi. Sadece empatiydi. Birisi beni dinledi ve acımı bana verecek, benim olmasına izin verecek kadar önemsedi.

Amy bunu kendine göre yapmıştı ama Sebastian'ın empatisi benim için beklediğimden daha önemliydi.

Los Angeles'taki eski hayatımdandı. Nefret ettiğim her şey o olmalıydı, ama yine de her zaman ihtiyacım olan bir şey olduğu ortaya çıkıyordu.

Birbirimize karşı olmak yerine, birlikte durduk. Şüphesiz onun da tüm bunları yaşadığını biliyordum. Herkes bana ne yapmam gerektiğini söylerken, o anladığını söyledi.

Tüm ihtiyacım olan buydu. "Teşekkür ederim," dedim yavaşça. "Ne için?"

“Sadece burada olmak. Ona ihtiyacım var."

Sebastian gülümsedi ama bu üzücüydü. "Üzgünüm, şu ana kadar değildim Şimdi."

Kızgın olabileceğimi biliyordum, ama onun yaşadığını bilerek Aynı acı ikimizin de hatalı olduğunu anlamamı sağladı. Ortada buluşmak yerine ikimiz de kendimize sıkıca sarıldık. "Artık birbirimize sahibiz ve bu daha da önemli."

Yüzüme düşen saçlarımı nazikçe çekti. "Kesinlikle."

Ağrılarım hafiflemişti ve daha net düşünebiliyordum. Bütün gün babamla nasıl olduğunu hatırladım. Doğruldum ve ona döndüm.

"Ofiste işler nasıl gitti? Her şey yolunda mıydı?

"İyi misin? Hazır değilsen benim hakkımda konuşmak istemiyorum bana." Gülümseyerek başımı salladım. "Evet ben iyiyim. Gününüzü öğrenmek Şimdi." istiyorum “Söyleyecek çok şey yok. Onu içeri aldım ve ona ne olduğumu gösterdim. yapmak. Sonunda, geri dönüp seninle vakit geçirmek istediğimi bahane ettim, bu yüzden dizüstü bilgisayarını çıkardı ve zaten biraz çalışacağını söyledi. Sanırım şirketin bu bölümünü iyi yönetemediğimden gerçekten endişeliydi.

"Baban bizimkini yerle bir etmek istiyor gibiydi," dedim. "Öyle olduğunu düşünüyor musun?"

Sebastian, "Bilmiyorum," dedi. "Babanın sadık müşterileri var. Her zaman vardır. Ondan düzenli olarak satın alan birçok insanı yabancılaştırmadan Electronic Point'i yönetebileceğini sanmıyorum. Bu yüzden âşıkmış gibi davranmamızı istiyorlar, bu yüzden birleşmek için bir sebepleri varmış gibi göründüler."

"Bunu ancak birkaç ay daha yapabilirler," dedim. "Uzatacaklarını düşünmüyorsan tabii."

"Ne? Sözleşme?"

Başımı salladım, bunu düşünürken kalbim hızla çarpıyordu.

"Belki," dedi Sebastian. "Kimse bana yaklaşmadı ama yine de geçen sefer son saniyeye kadar bana yaklaşmadılar. Uzun bir süre bileceğimizi sanmıyorum."

Sebastian'la daha uzun süre birlikte olmak dünyanın sonu olmayacaktı - en azından onun bu versiyonu için.

Sorun olan diğer her şeydi.

Sebastian, "Merak etmeyelim," dedi. "Birkaç ayımız kaldı. Bize odaklanmak istiyorum."

"Ben de," dedim iç çekerek. "Özellikle şimdi burada olduğumuza göre."

Sebastian elimi tutmak için uzandı, yüz hatları yumuşaktı. Görmeye çok alıştığım kaş çatma çizgileri gitmişti.

Belki onunla babasının oğlu olarak değil de böyle tanışsaydım, tek başıma onunla birlikte olacaktım. Sebastian'ın bu yanı sıcak, sevecen, nazik ve zekiydi. Evlendiğimi düşündüğüm kişi gibisi yok.

Öte yandan, ben de tam olarak onun evlendiği kişi gibi değildim. "Ailen ne kadar kalıyor sanıyorsun?"

"Muhtemelen çok değil. Annem Nashville'i aramaya devam etti*Sevimli*, yani ondan nefret ediyor. Annem şikayet etmeye başladığında, babam genellikle bir şeyler yapar. Umarım yarın ayrılırlar."

"Ben de," diye yanıtladı. "Birkaç menajerin hafta sonu geldiğimi görüp beni dışarı atacağından endişeleniyorum. Çok çalışmak konusunda hep üzerimdeler."

"Eve uygun bir zamanda gelmenin sebebi onlar mı?"

"Kısmen," dedi. "İlk günlerinden birinde, iş-yaşam dengesi ve bunun onlar için ne kadar önemli olduğundan bahsettiklerini duydum. Birisi, evli bir kişinin her zaman işte olmasının genellikle evliliklerinin başının belada olduğu anlamına geldiğini söyledi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedim, "ama haksız değiller."

Kötü görünmediğimizden emin olmak için daha erken ayrılmaya başladım ama o zaman sen burada değildin.

"Üzgünüm," dedim kızararak. "Yazmam gerektiğinde, kelimeleri yazmak için evden çıkmak çok daha kolay."

"Şimdi anlıyorum," dedi. "Yine de birlikte çalıştığım insanları beğeneceğini düşünüyorum. Los Angeles'ta sahip olduğum insanlardan farklılar.

Los Angeles'ta herkesin amacı Sebastian'ın iyi tarafına geçmek ve kurumsal merdiveni tırmanmakmış gibi geliyordu. Her şey, havadan sudan konuşmak için saçma sapan mazeretlerinden daha iyiydi.

Yaklaşan tatil partilerini tamamen unutmuşum, dedim iç çekerek. "Onlarla tanışmak hoşuma gideceğinden eminim ama tüm olaylar çok yorucu. Bir şeyi daha hashtaglemek zorunda kalırsam, aklımı kaybedeceğim.

Sebastian güldü. "Evet. Orada seni suçlamıyorum. ihtiyacımız var kırmak."

"Bu iş bittiğinde bir tane alırız sanırım." Olmamanın tükenmesi
Bunu sadece dört buçuk yıldır yapıyorum ama günün yorgunluğu da üzerime çarptı.

Yazıyor olmalıyım. Temsilcim ilerlemeden memnundu ama bu kitabı bir an önce bitirmemi istediklerini biliyordum.

Ancak kendimi tükenmiş hissediyordum. Ne istediğime dair kabaca iki fikrim vardı ama serinin sonunun hangisi olacağından emin değildim. Biri mutlu sondu; Hayranlarımın yarısını memnun ederdi ve iyi bir ruh halinde olduğum günlerde bunun beni de mutlu edebileceğini düşündüm. Sonra dizimin ateş ve acı içinde bitmesini, başka bir şey bırakmamasını istediğim zamanlar oldu.

Birini seçmem gereken noktaya geliyordum ve bu kararı nasıl vereceğimden emin değildim.

“Daha fazla izlemek ister misin?*Game of Thrones*?” Sesi beni o ana geri getirdi. "Bize yemek de ısmarlayabilirim. Ne istersen?"

Aşk dilim. Yemek ve TV - belki de kendime bu molayı vermek, gitmenin yoluydu. Temsilcimle daha sonra ilgilenebilirim.

"Pizza alabilir miyiz?"

Birkaç bölüm izledik, sadece akşam yemeği sipariş etmek veya patlamış mısır almak için durduk. Sebastian bizim için yemek ısmarladı ve üçüncü bölümden sonra rahat kıyafetler giydim.

Şov ve olay örgüsü hakkında konuştuk, bazı neşeli anlara güldük ve üzücü anlara neredeyse ağladık.

Bir süredir geçirdiğim en rahatlatıcı gecelerden biriydi.

Ancak dokuzda konuştuğumdan çok esniyordum, bu yüzden Sebastian yatmamızı önerdi. Bir yanım onunla odasına gitmek istiyordu. Sadece seks için değil, arkadaşlık için de. Evliliğimizde aynı yatağı pek paylaşmamıştık ve en son eve taşındığımızda olmuştu.

"Odana gidebilir miyiz?" Diye sordum.

Bir an için paniklemiş göründü. "Neden?"

"Uyumak için" dedim. “Ama başka şeyler yapmak istersen... . ”

"Bu gece değil," dedi, sesi telaşlıydı. "Ayrıca, kendi başına daha iyi uyuduğunu söylemiştin. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Başka birini sevdiğini düşündüğümde söylediğim yalanı geri almanın bir yolunu bulmaya çalışarak ağzımı açtım.

Beni yanağımdan öptü ve ben nasıl olduğunu anlayamadan gitti. Kendime sabah beynim dinlenmişken temizlemeye çalışacağıma söz verdim.

Ama ailemin şehirde olduğunu ve onlar etraftayken benim zamanım olmadığını unutmuştum.

"Doğrayın, doğrayın!" Annem heyecanla ellerini çırptı.

Sadece ters ters baktım.

Yapacağını söylediği şeye sadık kaldı ve bana kişisel bir antrenör buldu. Adam katı, kaba ve sinir bozucuydu. İkisi sabah 7'de geldi ve beni eğitim almak için uyandırdı.

O kadar formsuz değildim ama çoğunlukla koşu yapıyordum. Nashville'de bir spor salonuna katılmıştım ama başka bir şey yapmaktan çok yazmaya odaklanmıştım.

Şimdi pişman oluyordum.

"Beş tane daha dedim!" eğitmen bağırdı.

Beş tane daha yapamadım. Aynı egzersizi zaten otuz tekrar yapmıştım.

"Başarısızlığın eşiğindeyim," dedim, elimden yirmi kiloluk ağırlıkları bırakarak, sesim nefes nefese ve yorgundu. "Daha fazlasını yapamam."

Yapabilirsin ve yapacaksın. Vazgeçmek yok.”

"Ooh, bunu beğendim," dedi annem ona açgözlülükle bakarak. Basketbol şortu ve beyaz atlet giyen tutkulu bir adamdı. Tam annemin tipiydi. “Kızıma ne kadar verdiğimi görüyor musun? Ona bana ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermeye çalışıyorum ama onun tamamen tombul göründüğünü gördüğüm anda yapmam gerektiğini biliyordum dedim.*bir şey*”

"Doğru olanı yaptın," dedi eğitmen, takdirle başını sallayarak. “Çalıştığı her şeyden vazgeçmek üzereydi.”

"Hala öyle." Annem gözlerini kısarak bana döndü. "Beş tane daha dedi, Lily."

Göz devirmeyi bastırmak zorunda kaldım.

"Ciddiyim," diye mırıldandım. "Kelimenin tam anlamıyla daha fazlasını yapamam." "Yapamaz mıyım, yapmayacak mıyım?"

"Yapamamak!" Sadece zil sesimi çantamdan duymak için tersledim. Evden çok uzak olmayan bir parka sürüklenmiştim. Annem şahsen seçmişti ki Sebastian beni kırmızı suratlı ve spor yaparken görmesin.

Annem, "Erkeğinin seni en kötü halinde görmesini asla istemezsin," demişti.

Kahvaltı yapmamıştım ve kendimi çok kötü hissediyordum. Vücudumu biliyordum. Yemek yediğimde ve sonra egzersiz yaptığımda en iyi şekilde çalıştım. Tek başıma ve müzikle çalışmayı severdim.

Bunların hiçbirini burada alamıyordum.

Kollarım erişte gibiydi ve kaslarım yanıyordu. Ertesi gün ağrım olacaktı çünkü "antrenörüm" bana düzgün bir ısınma yapmamıştı.

Ateşim çıkıyordu ve telefonumun çalmasına fazlasıyla minnettardım.

Kabul et düğmesine bastığımda arayanın kimliğini bile kontrol etmedim. Bir telemarketer ile çalışmasını sağlayabilirim. Annem bana dik dik bakıyordu ama o buna bir son vermeden önce muhtemelen birkaç dakika dinlenecektim.

Ama bir telefonla pazarlamacı değildi. Sebastian'dı.

"Neredesin?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu. "Evde hiçbir yerde değilsin ve araba gitti."

*Bok.*Annem not bırakmam için bana zaman tanımamıştı. Dinlediğini bildiğim için ona baktım. Kolayca yalan söyleyebilir ve kahve içmek için yürüyüşe çıktığımı söyleyebilirim. Belki de bu daha iyi bir seçenek olurdu.

Ama bu sefer yalan söyleyemeyecek kadar kızgındım.

"Yolun aşağısındaki parktayım. Annem beni bir antrenörle şaşırttı" dedim. Sesim hala nefes nefese ve antrenmandan dolayı düzensizdi.

Sebastian'ın ne yapacağından emin değildim. Bir şey olursa, bana eğlenmemi söyleyip telefonu kapatmasını beklerdim. Tek istediğim zaman kaybederek annemi kızdırmaktı.

"Bu, kilo vermeni sağlamak için tüm bunların bir parçası mı?" diye sordu Sebastian, sesi kırpılmıştı.

"Eh, evet," diye yanıtladım. "Ama merak etme. Bitirdiğimi söylediklerinde geri döneceğim."

"Orada olmak istiyor musun?"

Ayağını sabırsızca yere vuran anneme baktım. Henüz kimin aradığını belirtmemiştim ama tatlı zamanımı aldığım için kızmıştı.

"Elbette hayır," diye mırıldandım. "Ama başka seçeneğim yok."

"Zambak!" diye bağırdı annem. "Ben bu adamın burada olması için para ödüyorken senin sohbet etmen kimin için bu kadar önemli? O kadar mı nankörsün?"

"Bu o mu?" diye sordu. "Seninle böyle mi konuşuyor?"

"Buraya geliyor," dedim. Benim için endişelenme. Yakında evde olacağım."

"Yeter Lily!" diye bağırdı, telefonu elimden kaptı ve kapattı. Evimizin olduğu yolun aşağısından Sebastian'ın öfkesini hissedebiliyordum. "Seni buraya vücudunu geri almak yerine arkadaşlarınla sohbet etmen için getirmedim!"

"Arkadaş değildi. O Sebastian'dı."

Ah, lütfen, dedi annem gözlerini devirerek. "Nerede olduğun onun umurunda değil biliyorsun - sen böyle görünürken değil."

Dişlerimi gıcırdattım ve kaşlarını kaldırdı, bir şey söylemem için beni cesaretlendirdi.

İç çektim ve antrenmanıma geri döndüm, kaslarım çığlık atıyordu. protesto.

Odağım kırılmadan önce sadece birkaç ağız kavgası yapıyordum.

siyah bir araba
otoparka çekildi. Tam olarak Sebastian'ınkine benzeyen siyah bir araba.

"Zambak!" dedi annem kollarını kavuşturarak. "Ne yapıyorsun Şimdi?"

Eğitmen gözlerini devirerek, "Bir kez daha dikkati dağıldı," dedi.

"BEN
Bu şartlar altında çalışamaz."

Sebastian arabadan indi ve kapıyı çarparak kapattı. Öfkeliydi, yüzü o kadar gergindi ki ağırlıklarımı bırakıp dik durmama neden oldu. Onu hiç böyle görmemiştim. Beynimin sıcak olduğunu düşünen küçük bir mağara kadını parçası vardı ama elime geçer geçmez onu ezdim.

"Burada ne işi var?" Sebastian anneme sordu. "Sahibiz planlar."

Sebastian mı? annem dedi ki, tüm kontrolcülük bahaneleri gitmiş. Onunla ilgili olan şey buydu: birinin iyi tarafında kalmak istediğinde, onu onlara en iyi gösterecek kişi oluyordu.

Ve zengin kocamı çok severdi.

"Karımı almaya geldim. Ne zaman çalışması gerektiğini hissettiğinde onu alıp götüremezsin.

"Oh Balım. Ben sadece sana bir iyilik yapıyordum—"

"Diyetini uzun uzadıya tartıştık ve bu onun için sağlıklı olmadığı gibi vücudunu da fazla çalıştırmıyor. Ve ne olursa olsun, bu*o*seçim onun yaptığıydı*o*vücut."

Neredeyse ağlıyordum. Ben de annemin yüzündeki şok ifadesine neredeyse gülecektim.

"Sadece senin için onu iyi durumda tutmaya çalışıyordum. Demek istediğim, onun en iyi şekilde görünmesinden hoşlanacağını biliyorum.

"Görünüşle ilgili değil. Nasıl hissettiğiyle ilgili. Karımı, yediği her lokma için endişelenmeden akşam yemeğine çıkarabilmek isterdim. Onun vücuduyla ilgili düşüncelerim, içinde rahat olduğu sürece önemli değil. Anlıyor musunuz?"

"BEN . . . evet, dedi annem, gözlerine bakmadan. "Elbette. Seni ne mutlu ediyorsa."

Sebastian onun ne dediğini asla anlamayacağını fark ederek başını salladı. Asla benim mutluluğumla ilgili değildi. Her şey onun hakkındaydı.

"Planlarımız her şeyden önce gelir. Başkasının değil, dedi.

Sebastian kolumdan tuttu ve beni sıkıca kavrayarak arabasına götürdü. İsteyerek gittim, biri yorgun olduğum için, ikisi de onunla gitmek istediğim için.

Hem rahatlamış hem de suçlu hissediyordum. Bu savaşı kendim için vermeyi dilerdim ama yardım almak çok güzeldi. Birinin anneme karşı kazandığını görmek, bir gün bunu kendim yapabileceğime dair en ufak bir umut verdi.

"Teşekkür ederim." dedim arabaya binerken.

"Nedir*yanlış*onunla?" Sebastian bağırdı. "Gerçekten yaşadığın ve sürekli diyet yapmadığın için seninle böyle konuşmak mı?"

Bana karşı değildi, ama yine de beni şok etti. Onu hiç böyle görmemiştim. Duygusal bir adam değildi - en azından benimle değil. Ama benim tarafımda olduğunu, annemin ne düşündüğünün değil, benim ne hissettiğimin önemli olduğunu duymak, gidişatı değiştirmeye yetti.

Cildim sıcaktı ve sadece antrenmandan değildi. Sebastian'ı böyle görmek içimde bir düğmeyi çevirmişti ve aramıza koyduğumuz mesafe zihnimde kapanıyordu.

Nadir bir güç anında onu yakaladım ve öptüm.

Annem baksaydı görürdü. Ama bununla ilgili değildi. Onu yakınımda istiyordum. Onun bu yanını, hiç tanışma fırsatı bulamadığım etkileyici, ilgili adamı seviyordum ve tek yapabildiğim, hemen oracıkta üzerine atlamamaktı.

Sebastian uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sonunda öpmeye başladığında çizgiyi aşıp aşmadığımı merak etmeye başlamıştım. Dudakları, sahip olduğunu hiç bilmediğim tüm güçle benimkilere değdi, ama bir kez olsun onunla eşit olmak isteyerek yerimi tuttum.

Ayrıldığımızda ikimizin de dudakları kırmızıydı ve hafifçe şişmişti. Zorunlu antrenmanımdan dolayı terlemiştim ama vücudum hala paylaştığımız öpücüğün takdiriyle uğulduyordu.

"Yapmalıyız . . . geri dönmeliyiz, dedi Sebastian, çelişkili görünerek sessizce. “Bitirebiliriz*Game of Thrones*”

Aklımdaki tam olarak bu değildi ama aynı zamanda kötü bir fikir de değildi.

Ayrıca, umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı.

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladım. "Ama belki önce kahvaltı."

RealBarbaraRoberts Instagram'dan fotoğraf: Lily parkta ağırlık kaldırıyor. Barbara kızına hayran ama biz Lily'nin yüzünü göremiyoruz.

GerçekBarbaraRoberts: Bu hafta sonu sevgili kızımla biraz zaman geçirmeliyim! Her zaman çok çalışıyor!

SebandLily4ever: Çok tatlı! Harika bir ailen var.

İlgili yorumcu: Neden yüzünü göremiyoruz? Bu fotoğrafta çok ters giden bir şeyler var.

martin miller: Onunla biraz zaman geçirdiğini gördüğüme sevindim. Onu sosyal medyada özledik...

On Üçüncü Bölüm

Ailem ertesi gün ayrıldı. Annem onları havaalanına götürmem için bana yalvardı. Sebastian işteydi ve hayır demenin bir yolunu bulamıyordum.

Annemin antrenmanımı bıraktığım için bana bağıracağını düşündüm. Bunun yerine, tam tersi oldu.

"Gelemem*inanmak*babam e-postaları yanıtlarken ve konuşmamızı görmezden gelirken, onu küçük parmağının etrafına nasıl doladın, ”diye fışkırdı. "Sana takıntılı, bu haliyle bile!"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Daha fazla bir şey yapamayarak yola baktım. Midemin bulandığını hissettim.

Havaalanına giden tüm yol, annemin beni bir şekilde Sebastian'ı benden hoşlanması için manipüle ettiği için tebrik etmesiydi. Daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama sonra babam terminalde gözden kaybolurken annem yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle beni kenara çekti.

"Doğum kontrol hapını bırak tatlım," dedi göz kırparak. "Artık ona sahipsin."

"B-ben yapamam-"

Utangaç oynama. Bu kolay ve bir dadı tutabilirsin ve asla parmağını kıpırdatamazsın. Bana sımsıkı sarıldı, içinden çıkmak istedim. "Gerçekten burada tek başına mücadele edeceğini düşünmüştüm, ama hayal edebileceğimden daha iyi gidiyorsun."

Gitmeme izin verdi ve uzaklaştı, kendimi toparlamam için bir an orada dikilmemi sağladı. Babam veda bile etmemişti ve çalışmakla o kadar meşguldü ki gözlerime bile bakmıyordu. 1800'lerde olduğumuz gibi beni satıp satmadığına pişman olup olmadığını merak ettim. Ama ben bundan umutlu değildim. O para kazanıyordu ve işi Sebastian yürütüyordu. Onun istediği buydu.

Annem ama? O başka bir ligdeydi.

Eve döndüm ve televizyon izledim. Arka arkaya ikinci bölümden sonra, yazmak için biraz ilham aldım. Karanlığa gitmeyi planladım çünkü ruh halim çok kötüydü; Karakterlerimden çıkarmak istedim.

Ama Rohanda ve Jamisson'a geldiğimde bunu yapamadım. Onun yerine ters yöne gittim. Onlara hafif, kabarık bir sahne verdim. biliyordum

Rohanda çok gevşek bir şekilde bana dayanıyordu, ama Jamisson? Şey, o benim bir hayalimdi - kimseye dayanmıyordu.

Ama onu incitemeyeceğimi biliyordum.

Daha hafif bir sahne yazdım, onları birbirine yaklaştırdım. Hayranların çoğu buna bayılırdı ve ben de sevdiğimi düşünmeye başladım.

Annemin pusuya düşmesinden dolayı çok ağrıyordum, bu yüzden günümü yatakta, yazabilmek için dizüstü bilgisayarımı yastıkların üzerine koyarak geçirdim.

Daha önce hiç eklemediğim romantizm ipuçlarını ekledim. Elimde değildi - ilham aldım.

Bitirdiğimde, annemden Instagram'da yayınlamam gereken çok anlamlı bir mesaj aldım. Sebastian'a sahip olmam, takipçilerimi hayal kırıklığına uğratabileceğim anlamına gelmiyordu, dedi.

Ne bulabildiğimi buldum ve sayfama attım.

Güneş batarken, Sebastian yorgun ve uzun bir günün ardından eve geldi. Akşam yemeği pişirmemiştim ve bütün gün hiçbir şey yapmamış gibi göründüğüm için kendimi kötü hissettim. Sebastian bundan bahsetmedi ama gidip bir şeyler almayı teklif ettim.

Yemekle döndüğümde, aynı yeri paylaşarak ama konuşmadan sessizce yedik. Genelde iş hakkında soru sormazdım ama bu sefer sormam gerektiğini hissettim.

"Günün nasıldı?" Diye sordum.

"İyiydi," dedi ama sesi robotik geliyordu.

"Öylemiydi?" diye sordum ona merakla bakarak.

Gözlerini kırpıştırdı, yakalandığı için neredeyse şok olmuş görünüyordu. Sonra ifadesi özür diler gibi bir hal aldı. "Üzgünüm," dedi. "İyiymiş gibi davranmak istemedim."

"Ne oldu?" diye sordum, içimde bir endişe kıvılcımı dolaşıyordu.

"Babam senin sosyal medya paylaşımlarınla ve benim ne kadar az çalıştığımla ilgileniyor."

"Haftada kırk saatten fazla çalışıyorsun."

"Biliyorum ama o bunun benim hayatım olmasını istiyor."

"Olmamalı," dedim sertçe.

Sebastian omuz silkti. "Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sürekli orada kalırsam, insanlar anlaşamadığımızı düşünecek. Onları görmezden gelir ve babamın istediğini yaparak burada kalırsam, seni burada, evde ihmal etmiş olurum.

“Saatlerin bir önemi olmamalı. İşler yapılıyor mu?”

"Evet. Her şey sorunsuz çalışıyor. Ona neyi yanlış yaptığımı sorduğumda verecek bir cevabı yoktu. Almak için aramış gibi hissettiriyor

benden bir şey çıktı. Sebastian uzun, acılı bir nefes verdi. "Artık yumruklarını kullanamadığı için bana kelimelerle vurmaya çalıştığını hissediyorum."

"O da yapmamalı," dedim. "Bu hafta sonu güzel fotoğraflarımızı çeksek ve ben onları yayınlasam nasıl olur? Daha fazlasını almak istiyordum ama ikimizin de bundan nefret ettiğini bildiğimde sormak daha zor oluyor."

"Yöneticiler Noel partisinin ne zaman yapılacağı konusunda anlaştılar." İçini çekti. "Gelecek hafta. Mesai saatlerinden sonra olacak. Onları orada yapabiliriz."

"Bu iyi bir fikir. Giyinebilirim ve bir sürü fotoğraf çekebiliriz.

"Emin misin? O partilerden nefret ettiğini biliyorum."

"Yine de yapmak zorundayım. Ayrıca, babanı arkandan uzak tutacaksa, ben tamamen yanındayım. Mükemmel görünmesini sağlayacağız. Şişirilmek için çok yiyebilirim, bu yüzden insanlar hamile olduğumu düşünüyor.

Sebastian, içtiği sudan boğuldu. "Ne?"

"Şaka yapıyordum," dedim. "Belki. Bu iyi bir fikir, ama bunu asla sormadan yapmam."

Sebastian bir an sessiz kaldı ve endişemin arttığını hissettim. Onu üzmüş müydüm?

"İnsanlar yapın. . . bunun hakkında seninle konuşmak mı? Çocuklar, yani."

Birden aklıma annem geldi. Ama bunu ona söylemek istemiyordum - henüz değil. Zaten ondan yeterince nefret ediyordu.

"Biraz," demeye karar verdim. "Ama atlattım."

Sebastian içini çekerek, "İş yerinde bana çok soru soruluyor," dedi. "Ve nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Los Angeles'taki ofis burası kadar meraklı değildi."

"Beklediğimizi söyleyebilirsin."

"Var, ama bu gerçek olsaydı, neyi bekliyor olurduk?"

duraklattım. Bunların gerçek olmadığına biraz kafayı takmıştım ama iyi bir noktaya değinmişti: neyi bekliyor olacaktık?

Gerçeği söyleyebilirsin, en azından benim adıma. Yerleşene kadar çocukları bu dünyaya getirmek istemiyoruz. Olaylar çözülene kadar."

Sebastian gözlerini kırpıştırdı, şok olmuş görünüyordu. "Bu yüzden . . . gerçek bu?"

"Çoğu. Kararlı ebeveynleri olacağını öğrenene kadar beklemek istiyorum. Sırf bunun için bir çocuk istemiyorum."

Ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Bu büyük bir taahhüt," dedim. "Yapamam . . . Ailemin yaptığını yapmayacağım."

Asla.

Ve annemin beni yapmaya zorladığı şeyi yapmayacağım.

"Ben de yapmayacağım," dedi Sebastian.
Düşüncelere dalmış gibiydi, ben de ona bir dakika verdim.
"Bulduk," dedim o düşüncelerinden sıyrıldıktan sonra. "Kuyu birlikte çalışmak.

Sebastian'ın omuzlarındaki gerginlik gevşedi ve kendimi bir kez olsun kendi sözlerime inanırken buldum.

Fotoğraf: yanan bir şömine. Yakından bakıldığında, arama sonuçlarının üçüncü sayfasında yer alan telifsiz bir fotoğraf sitesindendir.

LilyRMiller: Tatil geldi!!! İlkini Nashville'de kocamla geçireceğim için ÇOK heyecanlıyım!!! Küçük evimiz çok rahat ve ilk soğuk kışımı şöminenin önünde kıvrılarak geçirmek için sabırsızlanıyorum!

SebandLily4ever: İkiniz neredesiniz? Yüzlerinizi görmeyi özledim!

Kullanıcı9274649272: güzel yüzünü göster aşkım

GerçekBarbaraRoberts: Lily, seni ve güzel kocanı görmek istiyoruz!!!

On Dördüncü Bölüm

Parti, müdürlerden birinin evindeydi. Güzel bir evleri vardı ama banliyölerin benim alıştığımdan çok daha ilerisindeydiler. Pitoreskti, karanlık gökyüzünde güzelce aydınlatıldı. Tam makyaj ve fotoğraflarda harika görünecek bir elbise ve kazak kombinasyonu ile geldim.

Sebastian kıyafetime uyacak kadar ileri gitti ve ikimiz de bir şeyler için giyinmekten ve fotoğraf çekmekten nefret etsek de birlikte iyi görünüyorduk.

Bu, beslememi mevcut fotoğraflarımızla güncellemek için mükemmel bir fırsattı. Birkaç yorumcu, Sebastian ve ben kadrajdayken çok fazla fotoğraf yayınlamadığımı fark etmişti. Bir Noel partisi, bir çiftmişiz gibi görünmek için mükemmel bir fırsattı.

Zar zor tanıdığım yaşlı bir kadın, "Sizi tekrar görmek güzel," diye selamladı. Onunla daha önce ne zaman tanışmış olabileceğimi hatırlamaya çalışmak için beynimi zorladım.

"Ah, merhaba," dedim, kiminle konuştuğuma dair hiçbir fikrim olmasa da sıcak bir gülümseme takınarak.

Sebastian yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Bu Carol tatlım.
Onunla karşılama partisinde tanıştık."

Tüylerim diken diken oldu ve sesinin bana ne yaptığını fark etmediğini umdum.

"Seni yeniden görmek çok güzel, Carol," dedim. "Evin çok güzel görünüyor."

"Ohh, teşekkürler! Herkesi ağırlıyorsam en azından güzel görünmesini sağlayabilirim diye düşündüm. Bunu ikinizin yaşadığı yerde yapmadığımıza şaşırdım. Bahse girerim harika bir eviniz vardır."

"Ah, bu sadece şu an bizim için," dedi. "Misafirler için henüz ayarlamadık."

Misafirler için kurmasını hiç istemedim. Evimizin sadece bizim olduğu fikri kalbimi göğsümde tekledi.

"İşte buradalar!" diye bağırdı başka bir kadın, yürüyerek. Bizim yaşımıza yakındı, belki sadece birkaç yaş büyüktü. "Merhaba Sebastian. Merhaba Lily. Ben Sierra'yım. Karşılama partisindeydim."

Ah, eminim seni hatırlıyordur, dedi Carol, iyi kalpli bir tavırla gözlerini devirerek.

Kesinlikle yapmadım.

"İsimleri unutuyorum," dedim gülerek. "Seni yeniden görmek güzel."

Sebastian, "Sierra muhasebe müdürü," dedi. "Carol pazarlama direktörü. Onlarsız ne yapacağımızı bilemezdik."

"Hayır, onsuz ne yapacağımızı bilemeyiz.*Sen*" Sierra gülümsedi. "Eminim onun ne kadar sıkı çalıştığını fark etmişsindir," dedi bana.

"Kesinlikle istiyorum. Yine de ofiste birinin onu eve zamanında götürdüğünü duydum.

Carol kendisiyle gurur duyarak, "O ben olurum," dedi. "Bizi istiyorum

*Tümü*Ailelerimizle vakit geçirmek için."

"Eh, kesinlikle minnettarım," dedim kolumu içinden geçirerek. onun.

"İş yerinde sıkıcı!" Carol dedi. "İyi insanlarımız var ve onlar işlerini yapmak Her zaman yanında olmasına gerek yok."

Sebastian haklıydı - bu insanlar Los Angeles'takilere hiç benzemiyordu. Orada, iş etkinliklerinde kimse benimle konuşmadı. Hepsi, aylarca patronları olduktan sonra bile, Sebastian'ın iyi tarafını tutmakla daha çok ilgileniyorlardı. Carol ve Sierra'nın benim için minnettar olduğum saygılı bir dostluğu vardı.

Bir dakika, dedi Sierra. "Siz ikiniz fotoğrafını çekemeyecek kadar iyi görünüyorsunuz. Ağacın yanına geç!"

Sebastian sinirlendi ama bunun mükemmel bir fırsat olduğunu biliyordum. Onlara teşekkür ettim ve onu nazikçe ağaca doğru yönlendirdim.

"Sadece birkaç tane ve sonra işimiz biter," dedim usulca.

"Biliyorum," dedi. Bakışları yukarı kalkık dudaklarıma takıldı ve gergin kaslarının biraz gevşediğine yemin edebilirdim.

Ama bunun gibi işaretler aramamam gerektiğini biliyordum. Sadece kalbimi kırardım.

Sebastian kolunu sırtıma doladı ve beni kolaylıkla göğsüne çekti. Bir kere olsun, yanaklarımda yükselen allığı görmemesi için makyajdan memnundum.

"Hepsi tamam!" Sierra birkaç fotoğraf çektikten sonra söyledi. "Bunu şirketin Facebook sayfasına koyuyorum."

"Kendime birkaç tane almam gerekiyor," dedim. "Kameramı alıp geleceğim."

Carol, "Sana yardım edeceğim," dedi. “Profesyonel bir model mi? Boş zamanlarımda fotoğrafçılık yapıyorum.”

"Gerçekten mi?" Diye sordum. "Muhtemelen benden daha iyisin o zaman."

"Onları senin için alabilirim," diye kibarca teklif etti. "Bütün bunları burada dert etmene gerek yok."

"Bu harika olur, teşekkür ederim," diye yanıtladım.

Carol kameramı taşımama yardım etti ve Sebastian fotoğraflar için beni ağacın yanında karşıladı. Hâlâ gergin görünüyordu ama Carol'ın bizden yapmamızı istediği şey hakkında hararetle konuşmaya başlaması yardımcı oldu.

“Siz çocuklar*Bu yüzden*sevimli," dedi fotoğrafları çekerken. "Birbirinizle konuşun ki ben de samimi olayım."

"Aslında bu genellikle olduğu kadar kötü değil," dedi alçak sesle. "Biliyorum. Mesleğimin fotoğrafçılık olduğunu düşünmüyorum.”

"Bunda harikasın ama Carol garip bir durumu yatıştırmada şaşırtıcı derecede iyi."

"Onu işe alabilir miyiz dersin?" diye sordum yarı şaka.

“Sanırım sözleşmenin geri kalanı için yeterince alıyor. Sadece ağacı photoshopla çıkarmanız gerekecek.”

"Photoshop becerilerime gereğinden fazla değer veriyorsun. Tek yapabileceğim düğmelere tıklamak ve işe yaramasını ummak."

O güldü. "Gerçekten mi? Hiç ders falan almadın mı?”

“Yapana kadar numara yapıyorum.”

"Asla tahmin edemezdim," dedi, gülümsemeye devam ederek. "Evet!" Carol aradı. "Şunlara bir bak."

Yanına gittim ve kamera ekranına baktım. Carol bana düzenlemeyle ilgili ipuçları vermeye başladı ama gözlerim onun çektiği son fotoğrafa takıldı ve dünya başıma yıkıldı.

Sebastian ve ben birbirimize gülümsüyorduk ve baktık. . *.mutlu*. Sanki birbirimizi gerçekten seviyormuşuz gibi. Gözlerimin arkasında o korku yoktu. Gözleri bana sabitlenirken Sebastian'ın bakışları sıcaktı.

Çektiğimiz en güzel fotoğraftı.

Ve o anda sosyal medyayı asla görmeyeceğini biliyordum. Buydu*bizim*.

Bir gönderi atmak için diğerlerinden seçebilirim. Muhtemelen her zaman yaptığım gibi yatmadan önce yapardım.

Ah, umarım beğenirsin, dedi Carol. "Harika bir kameran var.

Onlardan birini almam gerekiyor.”

"Seviyorum," dedim mesafeli bir sesle. Gördüğüm tek fotoğrafta boğazım düğümlendi. Gönderebileceğim başkaları olduğundan emindim. "Suyun var mı?"

Carol bizi mutfağına götürürken Sebastian'ın kaşları çatıldı.
Bir içki aldıktan sonra Sebastian beni kenara

çekti. "İyi misin?" O sordu.

"İyiyim," dedim, ne kadar mutlu göründüğümüze duyduğum şaşkınlığı üzerimden atarak. "Fotoğrafları gerçekten beğendim, hepsi bu."

"Emin misin?"

Başımı salladım ama sonra başka bir çalışan, partiyi ne kadar sevdiğimizi sorarak sözümüzü kesti. Dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve diğerleri bizimle sohbet etmeye geldi, bu da beni duygularımın geçmesine izin verecek kadar meşgul etti. Birkaç dakika içinde tekrar normal benliğime dönmüştüm.

Sebastian yanımdan hiç ayrılmadı. Bir şeyler atıştırmaya gittiğimde bile oradaydı, eli sırtımdaydı ve bir şekilde bana dokunuyordu.

Doğru hissettirdi. Bu, evliliğimizi taklit ediyormuşuz gibi hissettirmedi. İlk defa gerçek gibi geldi.

Ve Martin içeri girdi.

Onun ön kapıdan geldiğini gördüm ve tüm oda sessizliğe büründü. Neden bu kadar şanssız olduğumuzu merak ederek korkuyla baktım. Sebastian da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

Vay Sebastian, dedi Carol. Sesi nazikti ama biraz paniklemiş görünüyordu. "Bana CEO'nun burada olacağını söylememiştin."

"Merhaba baba," dedi Sebastian, rahatsız görünüyordu. Sebastian'ın eli kalçama yerleşti ve beni kendine çekti. Gösteriş için mi yoksa onu cezalandırmama ihtiyacı olduğu için mi olduğundan emin değildim.

Tek bildiğim bunu daha önce hiç yapmadığıydı.

Martin bize en parlak gülümsemesini verdi, daha çok alaycıydı. "Bir uğrayıp en yeni ofisimin parti verdiğini göreceğimi düşünmüştüm. Burası çok canlı.”

Carol, Sierra'ya bir şeyler fısıldadı ama sonra Martin kendini herkese tanıtırken kocaman gülümsedi.

Sebastian alçak sesle, "Burada olacağını bilmiyordum," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladım. "Sadece bunu ve sonrasında söyleyeceği her şeyi atlatmalıyız."

“Yanlış bir şey yapmadık. Buradaydı. Güzel görünüyoruz ve fotoğraf çektik.”

"Dün gönderdim," diye ekledim. "Belki sadece bir ziyarettir?" Bunu söylerken, bunun boş bir rüya olduğunu biliyordum.

“O asla burada*Sadece*bir ziyaret,” diye mırıldandı. Elini sırtıma koydu ve sohbete katılmam için beni babasının yanına götürdü. Carol ve Sierra ne kadar çalışkan olduğundan bahsederek Sebastian'ı övüyorlardı. Onu sık sık eve erken gitmeye zorladıkları kısmı uygun bir şekilde dışarıda bıraktılar.

Sanki CEO'ya ne söylememeleri gerektiğini biliyorlardı. Sonunda Martin bize seslendi.

"Siz ikiniz mutlu görünüyorsunuz," dedi. "Sanki aşıksın."

İnsanlar fısıldadı ve ben koşmak istedim. Endişe mideme kadar ulaştı.

"Hepimizin önümüzde güzel bir gelecek olmasını umuyoruz" diye ekledi.

Dondum kaldım, Sebastian da öyle. İkimiz de bizimkinden bahsetmek istemedik.

gelecek. Ve Martin yaptığında gerçekten hoşlanmadık . Boğazımı temizledim.

"Bu sürpriz ziyareti neye borçluyuz?" Kibarca sordum.

"Bu hafta burada biraz işim var. Birkaç teknoloji şirketi var benimle konuşmak isteyenler Artı, beş yıllık yıldönümünüz yakında. Annenin harika bir parti planladığı haberini vermek istedim, Lily.

Buz damarlarımdan geçti. Ama bu... . ”

“Aylar mı uzakta? Evet. O zamana kadar konuşacak çok şeyimiz olacak.” Kulağa çok gizemli geliyordu ama hem Sebastian hem de ben anlamını biliyorduk.

Başka biriyle konuşmaya başlar başlamaz, banyoya gitmek için ara verdim. Midem bulanıyordu ve Sebastian'ın çalışanlarından birinin evinde olmasaydım muhtemelen kusardım.

Bunun yerine hiperventilasyon yaptım.

"Bizi başka bir sözleşmeye sokacaklar," dedim. "Kahretsin, asla

özgür olamam."

"Seni zorlayamazlar."

"Biliyorum, ama kesinlikle beni bunun için suçlayacaklar! Ayrılmak neden kolay olmuyor? Neden beş yıl boyunca gösteri midillileri olmamdan memnun değiller ve beni serbest bırakmıyorlar?

"Çünkü sana ihtiyaçları olduğunu biliyorlar," dedi.

“Umurumda değil. Ben çıkmak istiyorum."

"Dışarı çıkmalısın," dedi soğuk bir sesle. "Dışarı çıkmalı ve asla arkana bakmamalısın."

Bundan bıktım. Rastgele ziyaretlerden, gerçekten üzgün olduğumda mutlu bir surat takmaktan bıktım. Daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyordum.

Yine de yapmamı istediler.

"Oraya geri dönmem gerekiyor," dedim, sesim sinirlerimden dolayı pürüzlüydü. "Kızdığıma dair en ufak bir ipucu bile yakalarsa, bunu duyarım."

"Lily, gidebiliriz..."

"HAYIR." ona baktım. "Çıldırmam ikimizin de çekeceği kedere değmez. İyi olacağım. Daha kötü hissettiren şeyler yaptım.

"Bundan daha kötü ne zaman oldu?"

"Düğünümüz geliyor," dedim. "Törenden önce kusuyordum."

Sebastian korkmuş bir ifadeyle bana baktı.

"Seni öpmeden önce dişlerimi fırçaladım, merak etme."

“Bu umurumda değil. sana sahipti*O*Fiziksel olarak hasta olduğun için üzgün müsün?”

"İyiydim," dedim.

“Hemen ardından balayına gittik!”

“Ve tekrar kusmadım ya da başka bir şey. Hayatımı beş yıllığına imzalamak sinir bozucuydu. Şov devam etmeli."

"Ailen sana ne yaptı?" diye sordu, korku sadece büyüyordu. "Bu normal değil."

"Onun*Benim*normal. En azından bu sözleşme
bitene kadar.” "Zambak-"

"Lütfen, şimdi değil. Kötü olduğunu biliyorum. Dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum ama bu partiyi atlatmalıyız.

"Tamam," dedi, ama bu ona acı vermiş gibi geldi, "hadi şu işi bitirelim."

Akşamın geri kalanında mutlu bir yüze sıva yapmayı başardım. Martin'in hesaplayıcı bakışları altında soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Elimizden geldiğince çabuk ayrıldık ve eve araba yolculuğu çoğunlukla
sessiz.

Sebastian, "Geldiği için üzgünüm," dedi. "Yapacağını bilmiyordum." "Yapmadığını biliyorum."

"O gelene kadar çok iyi vakit geçiriyorduk." Öyleydik.

Ama onu mahveden tavrıydı. Sen değil."

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Gelmesinden nefret ediyorum. Bu kadar üzgün olmandan nefret ediyorum, keşke bilseydim de..."

"Sorun değil," dedim. "Dediğim gibi, normal."

"Bundan sonra normal olmayacak. çıkıyorsun."

Birinin beni yargılamak ya da tuzağa düşürmek yerine dışarı çıkmama yardım edeceğini duymak, düşündüğümden daha rahatlamış hissetmeme neden oldu. Sebastian'ın bu süreçte benim tarafımda olması her şeyi kolaylaştırdı.

Titrek bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

"Özgürlüğü hak ediyorsun," dedi, uzanıp elimi sıkarak. Haklıydı. Özgür olmayı hak etmiştim ama bu iş bittiğinde artık ona sahip olmayacağımı hatırlamadan edemiyordum. Evlenmezdik ve hiçbir şey bizi birbirimize bağlamazdı.

Bu sözleşmeden ayrılma konusunda her zaman karışık duygular beslemiştim; Onun ve benim biteceğimiz fikri her şeyi çok daha kötü yaptı.

Fotoğraf: Lily ve Sebastian bir Noel ağacının önünde. Eli onun kalçasında ve konuşuyor gibi görünüyorlar.

LilyRMiller: En iyi Noel'i bu adamla geçirdim. Daha iyi birinin yanımda olmasını isteyemezdim.

martin miller: Seni görmek ve geleceğini tartışmak çok güzeldi Lily.

SebandLily4ever: EVET! BİZİ BESLEDİĞİNİ BİLİYORDUM. RESİMLER GELMEYE DEVAM ET

EndişeliİnceleyenEndişeliİnceleyen: Vay canına, bu gerçekten birbirinizden hoşlandığınızı düşündüğüm ilk samimiyetiniz.

On Beşinci Bölüm

Noel yaklaşıyordu ve Sebastian'ın doğum günü de öyle.

Sosyal medyada hem yılbaşı hem de doğum günü gönderisi planlamak her zaman çok zor olmuştur. Bu yıl Carol'ın evindeki partiden bol miktarda cephanem vardı, bu yüzden onun Noel ağacının önünde başka bir fotoğrafımızı planlayabilir ve onunla işim bitebilirdi.

Yine de her şeyin farklı olmasını istedim. Daha önce doğum günlerini hiç kutlamazdık; Yeni kurduğumuz arkadaşlığımızı göz önünde bulundurarak onun için özel bir şey yapmak istedim.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun hakkında çok şey biliyordum. En sevdiği yemeği, ilgi alanlarını biliyordum ve dolabında bana günü için mükemmel bir plan sağlayan bir çift yürüyüş botu bulmuştum.

Erken kalktım, küçük mutfağımızda kahve ve waffle yaptım. Sebastian sekizde ayaktaydı, kafası karışmış görünüyordu.

"Bütün bunlar nedir?" diye sordu, yemek odası düzenine bakarak masa.

Bir balon, küçük bir pasta aldım ve içine bir kart yerleştirdim. ön. Kart sevimsizdi, ama bir alıntı içeriyordu.*Game of Thrones* izlediğimizde güldüğü için mükemmel olduğunu biliyordum.

Gülümseyerek mutfaktan çıktım.

"Doğum günün için."

Sebastian'ın yüzü parlak bir kırmızıya döndü ve bir an için suçlu göründü. "Ancak . . . Doğum günün için hiçbir şey yapmadım.

Doğum günüm biz Nashville'e gelmeden önceydi ve Jessie ile ben günü birlikte geçirmiştik. Kendi partimi Instagram'da yayınlamak için planlamıştım ve Sebastian'dan olduğunu söyledim.

"Bu iyi. O önceydi . . . bu," dedim. "Ve sadece güzel bir şey yapmak istedim. Oturmak."

Sebastian neredeyse rahatsız görünüyordu ve fazla ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Ama yine de yemeği hazırladım ve karşısına oturdum.

"Buyurun," dedim. "Doğum günü kahvaltısı!"

"Zorunda değilsin - böyle hissetmeni istemiyorum -"

"Beğenmedin mi?" diye sordum, midem boğazımda.

"HAYIR!" Sebastian dedi. "Bunların hepsi çok güzel, ama kendin gibi hissetmeni istemiyorum.*sahip olmak*Bunu yapmak için."

"Değilim," dedim başımı sallayarak. "Ben sadece . . . güzel bir şey yapmamızı istiyor."

Sebastian gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Uygun mu? Başka planın yoktu, değil mi?" "Hayır," diye yanıtladı. "Doğum günleri için genellikle bir şey yapmayız."

"Biliyorum ama değişiyoruz," dedim ona. "Bir şey denemek istiyorum
farklı."

Sebastian'ın gözlerindeki tereddüt kayboldu. Onayladı. "Tamam aşkım."

Kahvaltı eğlenceliydi. Sebastian ve ben her şey hakkında konuştuk ve öğle vakti geldiğinde rahatlamış ve halinden memnun görünüyordu. Başka bir şey beklemediğini anlayabiliyordum, bu yüzden anahtarlarımı alıp spor kıyafetlerini giymesini söylediğimde şok olmuş göründü.

Onu Amy'nin bana bahsettiği yere götürdüm: bir gölün ve düzgün yürüyüş yollarının olduğu bir barajın yanına. Birkaç kişi dışarıdaydı ama çok değil.

"Biz ne yapıyoruz?" O sordu.

"Bir yürüyüş," diye yanıtladım. "Yürüyüş botlarını buldum." "BEN . . . Hiç yürüyüş yapmadım."

Kahretsin, diye mırıldandım.

"Ama onları aldım çünkü denemek istedim," dedi gülümseyerek. "Nereye gidiyoruz?"

Bir kış günü için sıcaktı ve bu yürüyüşü dondurucu havada geçirmeyeceğim için minnettardım.

Bir buçuk mil yürüdük, kıyı şeridi boyunca gittik ve sonra ağaçların içine girdik. Bu, sevdiğim türden bir çalışmaydı. Teknik olarak kış olmasına rağmen uzaktan kuş sesleri duymak beni çok şaşırttı.

Sebastian her şeyi içine aldı ve bizi rahat, samimi bir sessizlik içinde bıraktı. Hoşlandığın biriyle sessiz kalmanın çok rahatlatıcı bir yanı vardı. Ağır ya da sıkıcı değildi. Huzurlu ve ödüllendiriciydi.

Sebastian'ın kotunun içinde iyi görünmesine yardımcı olmadı. Önümde yürüyordu ve biz yürürken onun harika kıçını gördüm.

Tanrım, ona dokunmak istiyordum.

Birlikte yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu kuru çizgiyi sürdürürsek, belki de yanımda bulundurduğum o eski vibratörü patlatırdım. İşi tam olarak onun yaptığı gibi yapmadı, ama her zaman o yapmış gibi

davranabilirdim.

Şehvetli düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, durduğunda sırtına çarptım.

"Ö-özür dilerim," dedim, aklımı oluktan çıkarmaya çalışarak. olmadı iş.

"Hepsi benimdi," dedi, bana istediğimden daha fazla mesafe bırakarak. "BEN sadece buna hayrandı. Belki ben*ben*yürüyüş yapmayı seven bir adam. "Belki," diye yanıtladım, gözlerim onu incelerken.

Bana böyle mi baktı? Beni gördü ve onunla yatakta beni düşündü mü? Hiç kıçıma bakıp düşündü mü,*Tanrım, onu almak ister miydim?*

Çünkü yaptıysa da göstermedi.

Her gece ayrı odalarda yatardık. Onu sadece ben öptüğümü fark ettim. İnsanların yanındayken, özel olarak bana dokunurken. . . arkadaş gibi hissettik.

Bu yürüyüşte bulduğum sakinlik ne olursa olsun uçup gitti. Hafif kilo almamın yanlış yaptığım yer olup olmadığını merak ederek kendime baktım. Belki bol tişörtümdü ya da kafama yığılmış dağınık saç topuzuydu.

Ya da belki sadece bendim.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordu bana bakarak.

"Evet," dedim, biraz canımı yaksa da ona gülümseyerek.

Tekrar yürümeye başladı ama elini bana uzattı. "Sanırım bunu tutmalıyım," dedi. "Düşersen diye."

Buraya gelirken düşmemiştim ama elinin elimde olması yüzümün kızarmasına neden oldu. Biraz ağrım geçti. Belki ben hatalıydım.

O güldü. "Makyaj yapmadığında allığını görebilmeyi seviyorum."

"Hayır," diye mırıldandım elini tutarak.

İç içe geçmiş parmaklarımızla birlikte avucunun benimkiler arasında hissi yüzümün daha da ısınmasına neden oldu. Gözleri kararan yanaklarıma takıldı.

Ama yine de sevdim. Bu sıcak, hassas duygu, doğanın sessizliğinde çok yumuşaktı. Kozasından yeni çıkmış, yumurtadan yeni çıkmış bir kelebek gibi narindi.

Kabul etmek istediğimden daha fazla bağımlılık yapıyordu.

El ele tutuşmak böyle hissettirmemeli, özellikle de sözleşmeyle bağlı olduğum adamla.

Ama kendimi durduramadım.

Arabanın yanına geldiğimizde beni kendine çekti ve şakağımdan öptü. Sonunda azalmakta olan sıcaklık, vücudum onunkine yaslandığı anda yanaklarıma geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi dudaklarını tenimde gezdirerek, "tüm bunları benim için yaptığın için."

Ona döndüm, dilimin ucunda cimri bir "Rica ederim" ama yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde kelimeler kayboldu.

Onu yakaladım, dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kalbim hızla atıyordu ve sessizce ona geri çekilmemesi için yalvardım. Bu garip fiziksel mesafenin hayal gücümün bir ürünü olmasını istedim.

Bunun yerine, öpücüğümü aynı güçle karşıladı, ellerini kalçalarıma doğru kaydırdı ve ardından beni kendisine bastırmak için sırtımı aşağı indirdi.

Bedenim canlandı, bir şeye hazır,*herhangi bir şey*, beni öpen adamdan.

eve gitmek istedim Arabanın kapısını açmak ve onunla orada olmak istedim, ama tam güvende olduğumu ve sonunda ihtiyacım olanı alacağımı düşündüğümde, geri çekildi.

Vücut ısısından daha soğuk olan hava, ihtiyacım olan zor uyanıştı.

"Eve gitmeliyiz," dedi, sesi sanki gitmek istiyormuş gibi telaşlıydı. benden olabildiğince çabuk uzaklaş.

Kalbim neredeyse duracaktı. "Tamam," dedim. "Eve gidelim o zaman."

Sessizce at sürdük ve bunu hayal edip etmediğime karar vermeye çalışarak anılarımı gözden geçirdim.

Oturma odamızın mahremiyetine geldiğimizde onu tekrar öptüm. Vücudum şehvetle zonklarken onu nazikçe odasına götürmeye çalıştım.

Ama o uzaklaştı.

"Üzgünüm," dedi sessizce, "ama yapamam."

Ona baktım, sözlerini duyunca midem bulandı. yapamaz. .

. benimle seks yapmak?

"Bu mu . . . bu ben miyim?" Cevap beni kolayca öldürebilirdi ama yapmak zorundaydım.

Bilmek.

"Hayır," dedi, "elbette hayır." Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama yine de başımı salladım. bana verdi

suçlu baktı ve sonra bensiz kendi odasına gitti.

Hain bir an için, başka birini aramak için odasına dönüp dönmediğini merak ettim.

O yola tekrar girmek istemiyordum. Hiçbir şey varsaymak istemedim.

Ama yine de acıyordu.

Kendi odama gittim ve aynada vücuduma baktım, sorunun kilo almamdan mı yoksa makyajsızlığımdan mı olduğunu merak ettim. Olduğu fikri kalbimi biraz kırdı. Saklı sözlere inanmak istedim ama eylemleri daha yüksek sesle konuştu.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve yazmak için dizüstü bilgisayarıma gittim ama yazdığımda ağzımdan tek kelime çıkmadı. İç çektim, hüsrana uğradım ve onun yerine okumaya karar verdim.

Yardımcı olmadı.

Instagram'a bir gönderi koydum ve zamanımı başkalarını planlamakla geçirdim. Moralimi daha da bozdu ama zaman geçti. Sebastian ve benden çok fazla yoktu, ama insanları doyurmak ve böylece nefes alabilmek için internetten daha fazla fotoğraf kullandım.

Uykuya daldığımda, öncekinden daha kötü bir ruh halindeydim.

Fotoğraf: başka bir Noel ağacının önünde. Bu sefer Lily ve Sebastian birbirlerine sarılıyorlar.

LilyRMiller: Mutlu Yıllar Balım! Günü seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum!

GerçekBarbaraRoberts: İkinizden torun sahibi olmak için sabırsızlanıyorum!

SebandLily4ever: KÜÇÜK LİLYLERE VE SEBASTİANLARA EVET

Kullanıcı82720484: Onun yerine sana bebekler verebilirim…

On Altıncı Bölüm

Noel'den sonraki hafta kendimi açık bir yara gibi hissettim.

Yanlış bir şey olduğunu düşünmekten kendimi alıkoymak için koşulara çıktım.*Ben*ve bu yüzden Sebastian beni geri çevirdi ama bu düşünce aklımdan hiç çıkmadı.

Öfkemden neredeyse Rohanda'yı öldürecektim ama not aldığımda tutamadım. Hikayedeki başka hiçbir şeyle eşleşmedi, bu yüzden hepsini sildim. Bu öfkenin altında kaynayan bir acı olduğunu biliyordum.*Neden beni istemedi?*Birkaç kilo aldığıma göre şimdi daha mı kötü görünüyordum? Daha fazla makyaj yapmam gerekiyor muydu? Daha iyi giyin?

Öz değerimin bir adamın benim hakkımda ne düşündüğüne bağlı olmasını istemiyordum ama annem tarafından yıllarca kafama kazındıktan sonra, her zaman ilk düşüncem o olmuştu. Kocam iyi göründüğümü düşünmüyorsa, belki de düşünmedim. Sadece dış görünüşüm kadar iyi olduğuma inanmamı istedi.

Altı gün boyunca bu düşünce kalıbından sonra, sırf hüsran ve öfkeden aklımı kaybetmek üzereydim. Bu duyguların kime yöneltildiğini bile bilmiyordum.

Belki de kendimdim.

Sebastian'ın önünde yüzümde bir gülümseme tutmaya çalıştım ama başarısız oldu. İyi olmadığımı gördüğünü biliyordum ve nedenini bilip bilmediğini merak ettim.

Eğer öyleyse, artık benden hoşlanmadığını bana nasıl söyleyeceğini bulmaya mı çalışıyor diye merak ettim.

Yılbaşı gecesi Sebastian saat altıda eve geldi ve onu neredeyse hiç görmek istemiyordum. Saklanmakla ya da bulabildiğim en sürtük şeyi bulmakla onu baştan çıkarmaya çalışmak arasında parçalanmış hissettim. İkisi de gerçekten harika fikirler değildi. Bunun yerine kanepede oturup düşünmeden telefonumla oynamaya karar verdim.

Selam, dedi Sebastian. "Günün nasıldı?"

Korkunç. Berbat. İyi değil.

"İyiydi," diye yanıtladım.

"Öylemiydi? Sakin görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Günün nasıldı?" Kelimeler düz ve yorgun çıktı.

Sebastian kafası karışmış bir şekilde bana göz kırptı.

"İyiydi. Yılbaşı olduğunu düşünürsek yavaş."

"Güzel," diye yanıtladım, sesimi normal çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Bunu neden aşamadım? İlişkimizde seks hiçbir zaman garantili bir şey olmadı.

Ama beni reddetme şekli bende kaldı.

“Sierra yeni yıl için evinde küçük bir toplantı yapıyor.
Gitmek ister misin?"

Düşündüm. Sierra'yı seviyordum ve sahip olduğum korkunç duygunun içinde debelenmeye devam etmemek için bir çeşit dikkat dağıtmaya ihtiyacım vardı.

"Tabii," dedim.

"Emin misin?" O sordu. "Son zamanlarda pek iyi bir ruh halinde olmadığını biliyorum ama..."

"Bu iyi. Üstümü değiştireceğim. Partiye daha uygun bir kıyafet bulmak için ayağa kalktım. Martin partide başka birinden nasıl göründüğümü kolayca anlayabileceği için makyaj yapmaya başladım. Odamdan çıktığımda Sebastian bana baktı ve sonra hızla arkasını döndü.

Neredeyse balayına geri götürülüyordum, o da bana bakışlarını öylece saklıyordu.

Neden böyle davranıyordu? Neden ilgisini çekerken cinsel açıdan ilgisiz görünüyordu? Sanki eskiden olduğunun tam tersi olmaya çalışıyordu.

Arabasını partiye götürdük ve ona söyleyecek pek bir şeyim yoktu. O kadar karamsar bir ruh halindeydim ki konuşmak istemiyordum; ve ona söyleyebileceğim hiçbir şeyin kavga çıkarmasını istemiyordum. Sanki söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi bana bakmaya devam etti ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Sierra şehir merkezinde çok katlı bir apartman dairesinde yaşıyordu. Nehrin iyi bir manzarasına sahiplerdi ve sanırım, içinde oturduğumuz korkunç trafiğe dayanarak, bölgede bir çeşit havai fişek gösterisi vardı.

Kapıyı heyecanlı bir gülümsemeyle açtı. "Geldiniz!"

Sebastian kibarca, "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedi. Zorlandığını hissedebilsem de gülümsedim.

"Gel, gel," dedi kenara çekilerek. "Vay,

burası çok güzel," diye yanıtladım.

"Teşekkür ederim. Erkek kardeşim kocam ve benim için buldu. O bir emlak yatırımcısı ve ben bu daireyi çılgın bir indirimle alıyorum. Aile bağları, ha?”

"Doğru," dedim. Carol da burada mı?

"Ah, hayır," dedi Sierra, "yeni yılı uykuda çaldığını söyledi. Yaşlı insanların çoğu bunu yapıyor; bu biraz daha fazla enerjisi olan bizler için. İşten bazı insanlar ama birkaç arkadaşım da burada.

Bunun nasıl bir parti olduğunu anlamaya çalışarak bir anlığına gözlerimi kırpıştırdım.*Harika.*Genç insanlar. Bazen bana ya da Sebastian'a asılan türden. Ya da içip eğlenmek isteyenler.

Güzel görünmek konusunda iyiydim ama iş eğlenmeye geldiğinde kayıp bir sebeptim.

"İstersen gidebiliriz," diye fısıldadı Sebastian kulağıma, Sierra önümüzden yürürken.

Başımı salladım. "Hayır, bu iyi."

"Ama gittiğimizde pek havanda değildin. Bütün hafta gitmedin, söylediğimden beri..."

"İyi olacağım." Bu konuya burada girmek istemedim. "İyiymiş numarası yapma konusunda epey pratiğim var."

Oturma odasının köşesini döndüm ve birkaç tanıdık yüz fark ettim ama hiçbiri gerçekten konuşmuş değildim. Dans müziği çaldı ve herkes bir şeyler içiyor gibiydi.

Derinliğimin dışındaydım. Gösterişli, sahte partilere alışmıştım. Sadece arkadaşların takıldığı bir şey değil.

"Ah, bu benim kardeşim Derek," dedi Sierra bir adamı kollarından yakalayarak. Ona döndüm ve onu tanıdığımda nefesimin kesildiğini hissettim.

Karşılama partisindeki adam Derek'ti. Beni banyonun yanında köşeye sıkıştıran kişi.

Gözleri tabii ki üzerimdeydi. Sebastian kasıldı.

Bu ihtiyacım olan son şeydi. Ama yine gıda zehirlenmesiyle bu işin içinden çıkabileceğimi sanmıyordum.

"Merhaba," dedi, sadece bana.

Sierra'nın gözleri ağabeyine kısıldı. "Derek, ne yapıyorsun?"

"Merak etme," diye mırıldandı. "Sen partideki kızsın,
Sağ?"

Sierra onu yakaladı. "Affedersiniz," dedi dişlerinin arasından ve onu sürükledi.

Sebastian, "Demek o adam buydu," diye mırıldandı.

"Harika," dedim, içeceklerin orada olduğunu umduğum mutfağa dönerek.

"Lily," dedi Sebastian beni takip ederek. "Sorun nedir? Yapamayacağımı söylediğim için mi...”

"Burada değil."

"Üzgünüm," dedi. "Kendimi açıklamama izin verseydin, sana ne demek istediğimi anlatabilirdim."

"Bunu burada konuşmamıza gerek yok. Aslında bu konuda hiç konuşmak istemiyorum."

Çünkü beni istemediğini duymak istemiyordum.

"Üzgünsün. İyi değilsen neden geldin?”

"Evden çıkmam gerekiyordu. Başka bir partide beni köşeye sıkıştıran ve onunla yatmamı sağlamaya çalışan adamla karşılaşacağımı bilmiyordum, diye mırıldandım. "Ayrıca bunun daha çok sosyal bir parti olduğunu bilmiyordum."

"Demek istediğim . . . Daha fazla iş arkadaşının burada olacağını düşünmüştüm ama o daha çok bizim yaşımızdaki insanlar için olduğunu söyledi.”

"Bunun iyi görünmemiz için bir şey olduğunu düşündüm."

"BEN . . . HAYIR. Sadece eğlenceli olacağını düşündüm. Seni daha iyi bir ruh haline sokacağını düşündüm.”

iç çektim "Tamam o zaman sana iyi

eğlenceler." "N-ne?"

"Bu insanları benden daha iyi tanıyorsun. Sosyalleşme konusunda iyi değilim. Zaten eğlenceli türden değil. Sen gidip sohbet et, ben burada saklanayım.”

Ben onların patronuyum. Ya da en azından bazıları için.”

"Seni davet ettilerse çok korkmamalılar." "Belki ama

seni burada bırakmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o adam burada."

Bu beni hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğim bir sıcaklıkla doldurdu. Neredeyse beni daha da kızdırıyordu. Koruyucu olabilir ama beni istemiyor bile?

"O zaman sadece seninle kalacağım," dedim iç çekerek. “Bir içki alayım

Birinci."

Bir Solo bardağa ucuz şampanya doldurdum ve görev bilinciyle onu takip ettim.

o. Başkalarıyla konuşmak konusunda pek heyecanlı görünmüyordu ama insanların hepsi iyi görünüyordu. Zaman geçtikçe biraz daha açıldı. Daha az ticari ve daha çok kendisiydi.

Benim için acı tatlıydı. İnsanlara karşı açık olduğunu görmek hoşuma gidiyordu ama bu bizim için pek geçerli değildi.

O konuşurken, kendimi dağılmış gibi hissedebiliyordum. Gözümün ucuyla Sierra'nın bana baktığını gördüm. Gelip onunla konuşmamı işaret ettiğinde, Sebastian'ın fark ettiğinden bile emin olamadan yanlarına gittim.

"Bu yüzden . . ” Sierra başladı. "Kardeşim karşılama partisinde sana asıldığını söyledi."

utandım. "Bunu sana o mu söyledi?"

“Kelimelerle değil. Ama evli kadınlara karşı bir zaafı var ki bu arada bu iğrenç ve ben bunu onaylamıyorum."

"Onun . . . bu iyi.

"Tam olarak değil. Burada rahatsız olmanı istemiyorum. Onu eve gönderebilirim.”

"Merak etme."

"O . . . ayrıca bir şey daha söyledi. Partide Sebastian bulduğunda, göründüğünü söyledi. . . çok kızgın. O kadar çok ki Derek endişelendi.

"Eminim öfkeli eşlerle uğraşmaya alışıktır," diye mırıldandım.

"Evet o öyle. Ama Sebastian'ın sadece suçladığını düşünüyor gibiydi.*Sen*”

Rahatsızca güldüm. Sebastian senin patronun. Bu konuşmayı benimle yapman gerektiğine emin misin?

"Patronumdan korkmuyorum. Korktuğum şey, aranızda bir şeyler olması ve benim buna göz yummam."

"Bir şey olmuyor." "Sana

vuruyor mu?"

Kocaman gözlerimle ona döndüm. "Tanrı,*HAYIR*”

Sierra rahat bir nefes verdi. "İyi. Onu öldürmek zorunda kalacağımdan endişelendim. İyi görünüyor, ama hepsi öyle.

“Hayır, o gece... . . o gece çok tuhaftı. Sebastian, Derek'in kardeşin olduğunu bilmiyordu. Onu tanıdığımı sandı ve davet etti.”

"Ah," dedi Sierra.

Ve yapmadım. Ama evde kalıyorum ve gerçekten bir işim yok. Sebastian öyle olduğumu düşündü. . .*Biliyorsun*”

"Erkekler aptaldır."

Burada suçsuz değilim. İkimiz de iletişim kurmakta kötüyüz.”

Ve ben hala öyleydim. Benimle yatamayacağını söylediği için onu bir haftadır kovuyordum. Yaralıyken, bunu yapmaya devam edemeyeceğimi biliyordum.

"Evlilik zor," dedi Sierra, beni düşüncelerimden sıyırarak. "Kocamla ilk randevumda ona aptalca bir nedenden dolayı çilekli dondurmayı sevdiğimi söyledim ve ben*yapma.*Şimdi bana aldığı tek şey bu ve o kadar tatlı ki onu düzeltemedim.

"Ona söyleyebilirsin."

"Asla o kadar kolay değil,

değil mi?"

Haklı olduğunu bildiğim için başımı salladım. Sebastian'la pek çok şey hakkında konuşmamıştım. Evlenmek işin kolay kısmıydı. Konuşmak değildi.

"Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim Sierra'ya. Ama biz iyiyiz. Söz veriyorum."

Bir an için, boşandığımızda Sierra'nın ne düşüneceğini düşünmeden edemedim. Bu konuşmayı hatırlayıp hikayemizdeki çatlakları görebilecek miydi?

Sebastian'a baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Endişeli görünüyordu ama aynı zamanda biraz da yalnızdı. Derin bir nefes aldım.

"Ona geri dönmeliyim."

"Hey, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" Serra teklif etti.

"Teşekkür ederim," dedim. Belki bir kez daha yalnız kaldığımda, onu bu konuda ikna ederdim.

Geri döndüğümde, Sebastian'ın bana ne yaptığımı sormasını bekledim ama kolu ancak rahat bir şekilde arkama yerleşti. Yeniden yanında olmamdan memnunmuş gibi rahatlamış görünüyordu.

Midem acı bir şekilde bulandı. Keşke her şekilde yanında olduğum için mutlu olsaydı.

Döndüğümüzde onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Yapmak zorundaydım.

Sohbete nasıl yaklaşacağımı düşünürken, insanların televizyonun etrafında toplandığını gördüm. birisi çıkarmıştı*Sadece dans*.

"Vay canına, yirmili yaşlarındaki bir grup sarhoşun çocuk oyunu oynayacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedim iki adam "Poker Face" için dans ederken gülerek.

"Dans etmeyi seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ah evet, dedim. “Ama yıllardır dans oyunu oynamadım.
Ayrıca, utanç verici. Çıkmak istediğim bir hikaye değil.

"Buradaki kimsenin hatırlayacak kadar ayık olacağını sanmıyorum." Bunu düşünerek dudağımı ısırdım.

"Seninle dans edeceğim!" dedi üçüncü bir ses ve arkamı

döndüğümde Sierra'nın bize katıldığını gördüm. "Hadi ama, şu anki danstan daha kötü olamaz.

zaten oluyor.”

"Bir kalabalığın önünde dans edecek kadar içtiğimi sanmıyorum."

"Bu yüzden? İyi vakit geçirmek için sarhoş olmanıza gerek yok.”

Bu partide kendim için hiçbir şey yapmadığımı fark etmeden önce bir an daha düşündüm. Konuşmanın çoğunu Sebastian yaparken ben oyalanmış ve ilgileniyormuş gibi davranmıştım. Ama kendim için bir şeyler yapmak istiyordum.

"Yapalım," dedim.

Yıllardır duymadığım bir K-pop şarkısı eşliğinde dans ettik, ama beni eğlendiren bir sürü zıplama ve eğlenceli hareketler vardı. Sierra aslında bana ayak uydurmayı başardı ve beni sadece birkaç puanla birinci sıranın dışına çıkardı.

"Kahretsin, evet!" dedi nefes nefese. "Bu epikti." "Bir diğeri!" diye bağırdı.

Ve böylece dans ettik.

Sonraki, kalçalarımı hareket ettirmeme neden olan daha yavaş bir danstı. O zamandan beri böyle dans etmemiştim. . . balayından beri.

Şansımı denedim ve kanepenin kenarına yaslanmış beni izleyen Sebastian'a baktım.

Ve o anda, odadaki hiç kimse umurumda değildi. Sebastian balayında ilk gecemizi geçirmiş gibi bana bakıyordu. Gözleri simsiyahtı ve her an beni evimize geri götürecek ve gitmeme asla izin vermeyecekmiş gibi bakıyordu.

Şarkı bitti ve büyü bozuldu. Bunu fark eder etmez Sebastian'ın yüzündeki ifade kayboldu ve geri gelip gelmeyeceğini merak ettim.

"Harikaydı," dedi Sierra alnını silerek. "Ama devam etmek için çok yaşlıyım."

"Benim sıram!" Başka bir kız bağırdı ve bize doğru koştu. İçecek bir şey daha almak için kenara çekilirken o ve bir arkadaşı yerlerimizi aldı.

Ben suyu yudumlarken yanıma gelen Sebastian, "Eğlenceli görünüyordu," dedi.

Arkadaşlarından biri tarafından kenara çekilen Sierra'ya baktım.

"Öyleydi," dedim. "Porto Riko'dan beri böyle dans etmemiştim." "Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Tanınabileceğim bir kulübe gidebileceğimden değil."

Bir adam içki almak için yanından geçerken, "Orada iyi görünüyordun," dedi. "Çok sıcak."

Sebastian ters ters baktı ama adam ortalıkta dolanmadı. Bir bira daha aldı ve gitti.

"Kesinlikle herkes fark etti," diye yorum yaptı.

"Herkesin umursamayacak kadar sarhoş olduğunu söylemiştin," dedim. "Yani, dans etmezdim eğer-"

"Hayır, sen değilsin. Baktın . . . Harika."

Kızardım ve onu yeniden öpmek, bir tür hareket yapmak istesem de hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Bunun yerine, insanları izlemek için oturma odasına yürüdük.

Can sıkıcı bir şekilde bana yakın duruyordu ve gece yarısı beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim.

11:30 geldiğinde, Sierra TV'yi Nashville'in top düşürmesine çevirdi. Birkaç kişi şikayet etti, ancak yeni yıl şenliklerini izleme arzusu galip geldi. Nashville'in nasıl kutladığını hiç görmemiştim; eğlenceli görünüyordu. Ekrandaki insanlar canlı müzik eşliğinde dans ettiler. Dairedeki birkaç kişi bile katıldı.

Yeni Yıl'ın uydurma olduğunu biliyordum ama şimdi düşünme zamanıydı. Son birkaç ayda Nashville'e taşınmıştım, bir arkadaşımı kaybetmiştim, bir arkadaş edinmiştim ve kocamla ilişkimi değiştirmiştim. Ve yenisinde? bilmiyordum Bu evliliğin bitmesine yaklaşık sekiz ayım vardı. O sırada ne olacağını bilmiyordum.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" O sordu.

"Ah, sadece Yeni Yılların teknik olarak anlamsız olduğu gerçeği, ama yine de onda bir değer buluyorum. Ne de olsa, kendini yansıtmanın ve gelecek için umut beslemenin önemi var ve bence bu zamanı bunu düşünerek geçirmemiz güzel."

Sebastian tek kaşını kaldırdı. "Bu çok içe dönük."

"Bugün çok yazdım. Bu olma eğilimindedir.

"Bana tekrar güvendiğinde. . . yazdıklarını okumama izin verir misin yazmak?"

Kızardım. Teknik olarak zaten okumuştu. her şey
devam eden son hariç.

Ve kim olduğunu hemen anlayacaktı.

"Hm, belki," dedim. Ve yapardım - eğer bunu ona, kaynayan öfkeyle yazdıklarımı aileme söylemesine neden olmayacak bir şekilde açıklamanın bir yolunu bulsaydım.

Beni ispiyonlamayacağına güvenmek istiyordum ve şimdiye kadar da yapmadı ama onu çok korkunç biri olarak hikayeme dahil etmek, özellikle geçmişi göz önüne alındığında, onu gerçekten incitebilir. Tecrübelerime göre, hayatımdaki insanlar haksızlığa uğradıklarını hissettiklerinde intikam almaya gittiler.

"Seveceğime bahse girerim," diye ekledi.

"Bir ara bir ipucu verebilirim ve anlayıp anlamadığına bakarım." Heyecanlı görünüyordu. "Öyleyse bekliyorum."

İçimden küfrettim ama bilmesini isteyen başka bir yanım daha vardı. Ona tamamen açık olmak istedim, sadece seks konusunda değil, bu konuda da.

Yine de öğrendiğinde benden nefret edeceğinden korkuyordum.

"Bu ne hakkında?" O sordu. "En azından bunu bana söyleyebilirsin, değil mi?"

"Hayatı boyunca kontrol altında tutulan bir kız ve nasıl kaçıp tahtını kurtarmaya çalıştığı hakkında."

Bakışları üzgündü. "Kulağa biraz otobiyografik geliyor." "Evet, öyle olduğu ortaya çıktı," dedim usulca.

"Onu koruma şeklinle onu sevdiğini söyleyebilirim," dedi. "Sevdiğin bir şey hakkında bu kadar tutkulu olduğunu görmek güzel, biliyorsun."

Başımı salladım. Ona söylediğimde nasıl tepki vereceği konusunda damarlarımda korku dolaşıyordu ama bu biraz daha yavaş, biraz daha kontrollüydü.

İnsanlar geri saymaya başlayınca araya girdik. On yaşına gelene kadar sayıların birer birer gittiğini görmek için döndüm. Sebastian beni dürttü ve o da saymaya başladı ve sonunda ben de katıldım.

İnsanlar öptü ve alkışladı. Yeni bir yılı karşılarken apartman pencerelerinin dışında kırmızı, altın rengi, yeşil ve mavi ışıklar saçan havai fişekler patladı.

Ama bunların çoğunu fark edemedim çünkü saat tam gece yarısını vurduğunda Sebastian kolumdan tuttu ve onu öpmem için bana döndü.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda toplum içinde olduğumuzu tamamen unutmuştum. O kadar sıcaktılar ki o gece aklımdan geçen tüm karamsar düşüncelere rağmen onu öptüm. Vücudum daha fazlasını arzuladı ve kendimi onun kucağında kaybederken ona doğru eğildim.

Sonsuz gibi hissettiren ama aynı zamanda hiç zaman geçmemiş gibi öpüştük. İlk uzaklaşan Sebastian oldu ve ellerini ellerimin üzerine koydu.

kalçalar. Yüzü kıpkırmızı görünüyordu ve gözleri benim üzerimdeydi, karanlık ve aç. Aklımda bir banyo bulmak vardı ama sonra, "Eve gitmeliyiz," dedi.

Bir hafta önce söylediklerini unutarak şiddetle başımı salladım. Belki fikrini değiştirmişti.

Hâlâ kocasının kucağında olan Sierra ile vedalaşıp eve doğru yola koyulduk. Arabayı sürerken, belki de tüm karanlık düşüncelerimin gerçek olmadığını düşündüm. Belki de bu, o ve Heather hakkında düşündüğüm, varsaydığım ve orantısız bir şekilde havaya uçurduğum senaryolar gibiydi.

Odama gelmesini istemek için döndüm ama onu ebeveyn yatak odasına doğru yürürken buldum.

"Nereye gidiyorsun?" Diye sordum.

"Geç saatlere kadar uyanık kalarak uyku düzenimi bozmama gerek yok," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Yatacağımı düşünüyordum."

"Ne?" diye sordum, şok içinde gözlerimi kırpıştırarak. "Yatağa gideceğimi söyledim."

"Bu kadar?" Kanım soğudu.

"Evet? Neden? Sorun ne?"

Hepsi hızla bana geri geldi. Bana benimle yatamayacağını ve çok incindiğim için kabuğuma geri döndüğümü söyledi.

"Konuşmamız lazım" dedim.

"Bu geçen hafta söylediklerimle ilgili mi?"

"Evet. Kafam çok karışık Sebastian. Partide beni öptün ve bana öyle baktın. . . Beni istediğin gibi ve sonra birdenbire öylece yatacak mıyız? Başka hiçbir şey?"

"Sana geçen hafta söyledim, ben*yapamamak*"

"Aseksüel falan mısın? Eğer öyleysen sorun yok..."

"Hayır, o değil."

"İş seni strese mi sokuyor?"

"İşler iyi."

"Senin baban? Benim babam?" "Hiçbir şey olmuyor."

Kilo almam dışında belki.

"Benim, değil mi?"

"Ne?" diye sordu, kafası karışmış görünerek.

"Bunu yapamam." Duygularım beni beklediğimden daha sert vurdu. "Neyi yanlış yaptığımı merak etmeye devam edemem. Neden aniden benim hakkımdaki fikrini değiştirdin?

"Neden bahsediyorsun?" O sordu. "Sen değilsin."

"Evet, öyle," dedim sertçe. "Satır aralarını okuyabiliyorum. Ben olmadığımı söyledin ama sanki yalan söylüyormuşsun gibi bu konuda suçlu görünüyordun.

Sebastian sadece bana baktı, paniğe kapılmış görünüyordu.

Başımı salladım. "Sadece beni çekici bulmadığını söyle."

Birkaç kez hızlıca gözlerini kırpıştırdı, sersemliğinden şok olmuştu.

"Mazeret

Ben?"

"Söyle gitsin. Kilo almaya başladığımda beni istemekten vazgeçtin. senin yanında sürekli makyaj yapmayı bıraktığımda. Bunun dışında değişen bir şey olmadı. Ben aptal değilim Sebastian. Benim. Değişen benim.

Alçak sesle, "Senden hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun?" dedi.

"Evet," diye yanıtladım, "ve bunu benden saklamak yerine kabul etmeni istiyorum."

Sebastian artık farlarda geyik gibi görünmüyordu. Baktı*kızgın*.

"Lily, rüyalarıma giriyorsun," dedi. "Geceleri gözlerimi kapattığımda,*Sen*, ne halt içinde olmak istersen öyle giyin, ne kiloda olursan ol. Ne zaman senin herhangi bir kıvrımını, herhangi bir tenini görsem, ona ellerimle, dilimle dokunmak istiyorum. ne olduğu umrumda değil İstiyorum*Sen*"

Söylediklerini düşünürken nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum. Tenimde dokunuşunun hayaletini neredeyse hissedebiliyordum.

"Öyleyse neden arkanı dönüyorsun?" Diye sordum.

"Dört yıl boyunca, ilişkimiz birbirimiz etrafında numara yapmaya ve ardından sadece özel olarak seks yapmaya dayanıyordu. Ve şu . . . bu ikimiz için de sağlıklı değildi. Sana nasıl davrandığıma pişmanım ve bunu bir daha asla yapmak istemedim. Ne zaman seninle sevişmeyi düşünsem, seni kullandığımı nasıl hissettiğini düşünüyorum. Sadece cinsel bir ilişkiden daha fazlasını istiyorum."

"Yani, hiç seks yapamayacak

mıyız?" "Evet," dedi.

"Söylediklerine bakılırsa ikimiz de istiyor olmamıza

rağmen?" "Evet," dedi içini çekerek. "Bu senin iyiliğin

için."

"Ve*Sen*buna karar verecek misin?"

Sebastian gözlerini kırpıştırdı. "Seni incitmek istemiyorum. Aynı hataları tekrarlamak istemiyorum."

"Tekrar o alışkanlıklara düşeceğimizi nereden biliyorsun? Artık eskisi kadar çalışmıyorsun. Tek sorunum daha sonra bağlanamamamızdı.

seks yaptık.”

"Ve buna mecbur olduğunu hissettin. Bunu, son dört yılda bozduğumuz şeyi düzeltebilmek için yapıyorum. Seks baskısı olmadan kendimize odaklanabiliriz. Bu*için*Sen."

"Bunu daha önce duymuştum," dedim düz bir sesle. "Ve asla benimle ilgili değil. Başkalarının neye ihtiyacım olduğunu düşündüğüyle ilgili. Neye ihtiyacım olduğunu sormadan benden uzak durmaya karar verdin.*Ayrıca*beni incit.

"Seni incitmek istemiyorum, sadece düşünüyorum ki..."

"Düşünmeyi bırakıp beni dinlemeye ne dersin?"

Donup kaldı ve daha fazla bir şey söylemedi, ben de devam etmeye karar verdim.

"Geçmişte olanlar kötüydü ve gidişatımıza pişmanım ama asla*bir kere*benimle yattığın için incindim. Bir bağlantımız olan tek şey buydu.

"Ve bu yanlış değil mi? Evliliğimizin tamamı boyunca sahip olduğumuz tek bağlantı yerine diğer bağlantılarımızı geliştirmek istemiyor muyuz?

“Hepsi aynı bağlantı. Hepsi bir evlilik. İyi olmadığımız şeyler üzerinde çalışırken keyif aldığımız şeylerden keyif alabiliriz.*vardır*iyi İyi şeyleri kısıtlamak, ikimizin de hak etmediği bir ceza gibi geliyor."

Sebastian, sanki kaslarındaki gerginlik azalıyormuş gibi uzun bir nefes verdi. "Seni anlıyorum ama sana yaptıklarımdan sonra neden beni istediğini anlamıyorum. Benden nefret etmelisin.”

"Ve belki bir süreliğine yaptım," diye itiraf ettim, "ama şimdi yapmıyorum. Nefret ettiğim tek şey benim adıma karar vermiş olman."

Yırtık görünüyordu. Ancak uzun bir sessizlikten sonra konuştu.

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Bunu nasıl düzelteceğimi bile bilmiyorum. Bunu daha da kötüleştirmeyi nasıl durdurabilirim? Bunun bir daha olmaması için ne yapmalıyım—”

Yanına gidip elimi sıkıca göğsüne koyarak onu durdurdum.
İlginçtir ki Rohanda'nın Jamisson için kullandığı bir hamleydi. Özür

dilemen yeterli.

Ama ben-ben senin ailen ne yaptıysa onu yaptım. seni incittim.”

"Affetmek denen şeyi hiç duydun mu?" diye sordum dudağımın kenarını kaldırarak.

"Beni affetmek için bir sebebin

yok." "Bu en iyi tür."

Sanki kelimeleri tanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. “Bu nereden*Fuar Orijinalleri*, değil mi?”

Oldu. Jamisson bunu dördüncü kitapta Rohanda'ya söyledi. "Onları yüzlerce kez okuduğumu söyledim."

"Sanırım buldun."

Artık daha sakin olduğunu hissederek elimi çektim ama parmaklarımızı birbirine kenetleyerek tuttu.

Seni her gün istiyorum, dedi. “Bundan asla şüphe etme. Kendinden asla şüphe etme. Lily, sorun sen değilsin. Sen hiçbir zaman sorun olmadın.

"Bu benim deneyimim değil," dedim titrek bir sesle.

"Üzgünüm," dedi. "Böyle hissetmeyi hak etmiyorsun."

Alnı benimkine yaslandı ve bunun ne kadar samimi hissettirdiği karşısında şok oldum. Çok uzun zamandır, her zaman seksin en son yakınlık biçimi olduğunu düşünmüştüm ve çok uzun süredir sahip olduğumuz şey buydu.

Ama şimdi, oturma odamızda dururken, alnım onunkine dayadı, hiç olmadığımız kadar samimi geliyordu.

"Yapabilirmiyim . . ” Durakladım, sorma cesaretini kendimde buldum. "Bu gece seninle kalabilir miyim?"

"Elbette," dedi Sebastian. "B-ben bir şey yapmaya hazır mıyım bilmiyorum ama."

Sorun değil, dedim. "Sadece herhangi bir şekilde seninle olmak istiyorum."

Cesaretimden güç alarak, onu yumuşakça öpmek için geri çekildim. Hemen tepki verdi ve dudaklarını çok yavaşça benimkilere bastırdı.

Elimden tuttu ve beni odasına götürdü. Benimkinden daha büyüktü ama bir o kadar da güzeldi.

"Banyoyu yüzümü yıkamak için kullanabilir miyim?"

Diye sordum. "İstediğin her şeyi kullanabilirsin," dedi.

Ebeveyn banyosuna girip düzenli bir şekilde makyajımı temizlerken ona gülümsedim. Burada, onun yaptığı banyoyu, bir eş için tasarlanmış fazladan lavaboyu kullanan karısı gibi hissettim.

"Merhaba," dedi. "Ödünç almak istersen rahat pijamalarım var. Yine de belini bağlaman gerekebilir.”

"Bu çok hoşuma gider," dedim sunulan kıyafetleri alırken. Biraz büyüktüler ve sadece beli bağlamakla kalmayıp fazla kumaşı bileklerime sarmam gerekti.

Ama ben çok rahattım.

Üzerimi değiştirdikten sonra yeni odaya alışırken yüzüm ona dönük şekilde yanına uzandım. Vantilatörü açık ve arka planda bir ses makinesi vardı, odayı şimdiden uykumu getirmeye başlayan beyaz sesle dolduruyordu.

Uzandı ve nazikçe elini kalçama koydu ve "Burada olduğun için mutluyum" dedi.

"Ben de," dedim. Beni kendine çekerken alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Vücudum onunkiyle aynı hizada, bir battaniyenin asla yapamayacağı şekilde ısınıyordu. Onun içinde erimeme izin verdim ve vücudunun sıcaklığının tadını çıkardım. Sürüklendikçe endişelerimin azaldığını hissedebiliyordum.

Yıllardır sahip olduğum en huzurlu uykuydu.

Fotoğraf: telifsiz bir web sitesinden havai fişekler.

LilyRMiller: Mutlu yıllar!

martin miller: Kısa ve tatlı, Lily…

SebandLily4ever: Bebek yapmakla meşgul olsan iyi olur!

GerçekBarbaraRoberts: Bir kez daha soruyorum, yüzleriniz nerede? Seni özledik!

On Yedinci Bölüm

Sıcak uyandım.

Sebastian'ın tül perdelerinden sızan ışık, mekanı yumuşak, altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, dün gece aklıma geldiğinde sadece bir anlığına kafam karıştı.

Ona sorunun bende olduğunu düşündüğümü, sorunun bende olduğunu söylediğimde bir yanım utanmıştı ama tepkisi, sert ama dürüst sözleri bana çok daha fazla huzur verdi.

Bir kere değildi*Ben*.

Onu çoktan uyanmış, dirseğine yaslanmış, Nashville'e taşındığından beri gördüğüm bir ifadeyle bana bakarken buldum. O yumuşak, neredeyse aşk hastası bakışı görmek kalbimi hızlandırdı. Uyandığımı fark edince beni öpmek için kendine çekti.

"Günaydın," dedi dudaklarıma doğru.

Sabahın erken saatlerinde bu kadar ilgiye alışkın olmadığım için onu öptüm. Onun öpücükleriyle ısınan bedenim uyanıyordu. Geri çekildiğinde, kovuldum ama ona atlamak mı yoksa gidip birkaç bin kelime mi yazmak istediğimi anlayamadım.

"Saat kaç?" Diye sordum.

"Sekiz."

"İşe geç kalmadın mı?"

"Bugün tatil" dedi. "Babam gelmemi istiyor ama geç kalmamı kaldırabilir."

"Tam bir asi," dedim.

"Sadece senin için."

Yine o kızarıklık vardı. Yanaklarım kibrit yakabilirdi.

Sebastian güldü ve ayağa kalkmadan önce bana bir öpücük daha verdi.

Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde hazırlanmasını izledim. Geniş ve sağlam zeytin rengi göğsünü gösteren gömleğini çıkarırken odada kaldı. Onu izlerken ağzım kurudu.

Sebastian eşofmanını çıkarmadan önce bir düğme ilikledi ve ince iç çamaşırını ortaya çıkardı. Pantolonunu almak için dolaba gittiğinde, kıçını harika bir şekilde gördüm.

Gerçekten muhteşemdi.

Pantolonunu giydiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğradım ve bu hayal kırıklığı beni yataktan kalkmaya, ona doğru yürümeye ve tam o düğmeyi iliklediği anda onu öpmeye yöneltti.

Sebastian şaşırmış bir ses çıkardı ama kollarını bana dolayıp beni kendisine çekerek hemen karşılık verdi.

Ona dokunmak istedim. Hangisi önce gelirse onun üstünde ya da altında olabileceğim yatağına geri dönmesini istiyordum. Ağzını açtığında dilimi içine sokmaya cüret ettiğimde inledi ve beni daha sıkı kendine çekti.

Sertliğini üzerimde hissedebiliyordum ve bana hâlâ bu şekilde tepki verdiğini bilmek tüylerimi ürpertti. Zevkten kıvranmasını izlemek istiyordum.

"Lily," dedi geri çekilerek, "işe gitmem gerek." “İşi
unut. Onun yerine beni becer.

Güldü ama uzaklaşmaya devam etti.

"Söz veriyorum, beklemene değecek bir şey yapacağım."

"Emin misin?" diye sordum, kendimi buğumdan çekerek. "Bizim için daha iyi hissediyor musun?"

"Ben. Sorunlarınız hakkında konuşmanın gerçekten onlara yardımcı
olabileceği ortaya çıktı. "Evet, bunu daha önce bir yerde duymuştum."

Beni tekrar öptü ama kendimizi kaptırmadan, "Maalesef gerçekten gitmem gerekiyor," dedi.

"İyi günler" dedim ona gülümseyerek. Ayrılmadan önce beni son bir kez öptü ve bende kalan tek şey yanan yanaklardı ve kendimi tatmin edemeyeceğimi bildiğim bir arzuydu.

O gittikten sonra, vibratörü çıkarma ve bu gerilimi kendim serbest bırakma dürtüme karşı koymak zorunda kaldım. Bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Ben sadece onu istiyordum.

Sebastian'ın penceresinden dışarı baktım ve Amy'nin arka bahçesini gördüm. Evde oturup kocamın eve gelip kaldığımız yerden devam etmesini beklemektense kendimi meşgul etmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Lily: Boş musun?

Amy: Ne yazık ki hayır. Aile dramı. Lily:
Lütfen bana bunun evle ilgili olmadığını
söyle.

Amy: Neyse ki hayır. Bunların hepsi kız kardeşin tarafında ama onu görmeye gitmem gerekiyor ve o şehir dışında.

Lily: İyi şanslar!

Amy: Bugün takılmak ister miydin? Lily:

Evet, ama kendini kötü falan hissetme!

Amy Young: Ah, bunu kesinlikle telafi etmeliyiz.

Derin bir nefes alıp telefonun ekranını kapattım. Beklerken ne yapmam gerekiyordu? Kitabım neredeyse bitmek üzereydi ama tek başıma yazmak yapmak istediğim şey değildi. Kafeye gitmem gerektiğine karar verdim.

İstasyonu yöneten kişi Riley'ydi. Başını kaldırdığında beni görünce yüzü aydınlandı. "Bugün gelirsin diye umuyordum."

"Ah?" Diye sordum.

"Evet, tesadüfen yazar mısın?"

"Neden?" diye sordum, giderek gerginleşiyordum. Bu kadar kolay mı yakalandım?

“Sürekli dizüstü bilgisayarınızda bir şeyler yazıyorsunuz. Her neyse, bana bir fikir verdi. Eğer sen*vardır*bir yazar, bugün dükkânın bir köşesini ayırmış bir yazı grubu var. Belki sen de onlara katılabilirsin.”

"Tüm bunlara benim daktilom mu ilham verdi?"

“Grupları dükkana davet etme konusunda her zaman piyasadayım. Değilsen, yerel bir yazı grubunu oturumlarını burada yapmaları için davet etmenin yine de iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

“Ben-ben*ben*yazar. Ne zaman başlar?"

"Bir saat sonra düşünüyorum."

"Mükemmel." Bekleyeceğimi düşünerek kahvaltı ve kahve sipariş ettim.

İlk saati yazarak geçirdim ve ardından Riley gelip grubu geldiklerinde benimle tanıştırdı. Planlayıcı heyecanla beni katılmaya davet etti.

Misafirperver görünüyorlardı ve çok geçmeden hepsi benimle aynı şeyi yapmaya çalışan diğer yazarların yanında oturuyordum. Kimseye kim olduğumu söylemeyecektim, çünkü bir yazar beni zaten Lily Miller olarak tanımıştı, bu yüzden ortalığa çıkmasın diye bunu sadece eğlence için yapıyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Neyse ki, kimse beni evliliğim hakkında herhangi bir bilgi için zorlamadı.

Başka bir yazar arkadaşı olduğu için mutluydular.

Ve aynen böyle, onların grubunun bir parçasıydım. Beni Discord'larına davet ettiler ve diğer toplantılara gelmemi söylediler. Birkaç yazara tavsiyede bulundum ve ilk kez bir yere aitmişim gibi hissettim.

Eve geldiğimde Sebastian için akşam yemeği pişirmeye çalıştım. Ancak, eve mükemmel bir ruh hali içinde gelmedi. Arabadan ta omuzlarının sert kenarını görebiliyordum. İlk düşüncem bir şekilde buna neden olacak bir şey yaptığımdı, ama sonra bu sabah ayrılığımızı hatırladım ve bunun ben olmama imkan olmadığını anladım.

"Sorun nedir?" Kapıdan içeri girdiğinde yemek odasından sordum.

"Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anladın?" diye sordu, sesi zor. vücut. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden Sebastian'ın iç çekmesinin tamamını işaret ettim.

"Bugün babam aradı."

"İşle ilgili söyleyecek bir şeyi var mıydı?" Diye sordum. “İçeri girdin istediği gibi bir tatilde.

"Hayır," dedi Sebastian. "Öyle değil. Los Angeles'a geri dönmemizi istiyor." "Ne... kalıcı olarak mı?"

"HAYIR. Tanrıya şükür. Sadece birkaç günlüğüne. Bence o bir aile istiyor Fotoğraf." İnlemeye karşı koyamadım. Sebastian, "Bundan kurtulmaya çalıştım, Lily, başardım," dedi. “Hiç bile iş bahanesi onu bırakmasına neden oldu.

"Sorun değil," diye yanıtladım. "Yani, sonunda böyle bir şeyin ortaya çıkacağını düşündüm. Ne zaman gidiyoruz?"

"Gelecek hafta."

iç çektim "Tamam aşkım. Bu yüzden annem bana parti planlamasıyla ilgili bir e-posta gönderdi.

"Üzgünüm."

"Gerçekten senin hatan değil," diye onu rahatlattım. "Bizden istenen sadece bu."

"Biliyorum. Sadece bundan nefret edeceğini biliyorum. Sen ve Jessie hiç iletişim halinde misiniz?

"Demedim. "Gittiğimden beri değil."

"Belki onu görmek istersin diye umuyordum ve belki bu, gerginliği giderir."

Hayatımı mahvetmemi izlemekten bıktığını söyledi. Ayrıldığımız gün benimle işinin bittiğini söyledi.”

Bana döndü, gözleri yoğundu. "Bunu gittiğin gün mü yaptı? Bu yüzden mi bu kadar üzgündün?"

Başımı salladım. "Her zaman yaptığım gibi davranmam gerektiğini biliyordum ama o bunu yaptıktan sonra yapamadım."

"Yapmadığına sevindim. Seni kızgın görmek sonunda bizi biz yapan şeydi.
konuşmak."

"Haklısın, ama keşke Jessie'nin bizim işimizi bitirmesiyle başlamasaydı.
dostluk."

"Özür dilerim, Lily," dedi. "Daha iyisini hakediyorsun." "Artık Amy bende ve sanırım sen."

"Her zaman yanımdasın," dedi gülümseyerek. Los Angeles'a geri dönmek zorunda kalsak bile.

Sebastian'ın ifadesi suçluydu, sanki bunu ondan çıkaracaktım. Ama buna alışmıştım. Asla gerçek planlar yapmamayı öğrendim çünkü ailem bir anda ortaya çıkıp onları alt üst ederdi. Bu benim normalimdi. İyi olacağız, dedim onu teselli etmek için omzuna dokunarak. O bana baktı, yüzünde bir rahatlama yazılıydı. "Sana ya da başka bir şeye kızgın değilim. Bu, hepsinin sadece bir parçası."

"Kötü bir ruh halinde döndüğüm için üzgünüm. Bu sabah işler iyiydi."

"Sorun değil. Hayat bazen olur."

"Bana gününü anlat. gönderildiğini gördüm."

Gönderdim mi? Telefonumu açtım ve haftalar önce bir araya getirdiğim planlanmış bir gönderi buldum.

"Açıkçası bunu yaptığımı bile unutmuşum," dedim. "Bugün meşguldüm." "Ne yaptın?"

"Ben... . . aslında bir yazı grubuna gitti. Burada, kasabada."

Savunmaya geçip bana evde olmam gerektiğini söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. İfadesini dikkatle izlerken göğsüm sıkıştı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırdı.

"Hmm, evet. Yaptım." Yiyecekleri alıp ondan uzaklaştım. Bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünmem için bana bir an verdi. "Bazı insanlar tavsiye istedi ve ben de yardım edebildim. Ben sadece fantezi tavsiyesi verdim çünkü yazdığım şey bu.

"Fantezi yazar mısın?" O sordu.

"Evet dedim. "Karanlık fantezi, bu yüzden tavsiyelerimin çoğu insanlara karakterlerini öldürmelerini söylemekti. Bazıları için işe yaradı.

"Hm, ailesinin kontrolü altında olan ve kaçmaya çalışan bir kadın hakkında çok karanlık bir fantezi." Kaşları çatıldı. "Umarım bu benim ipucum değildir. Bu onu hiç daraltmaz."

"Okuyucu olduğunu söylemiştin," dedim dikkatle. "Belki okumuşsundur."

"Karanlık fantezi mi? Bu türde sadece iki dizi okudum—*Fuar Orijinalleri*ve ilk kitap*Game of Thrones*seri. Ejderhaların gökten çıkıp beni yiyeceğinden endişelenmeye başlamadan önce midemdeki tek şey bu."

Güldüm. "Peki o zaman neden o ikisini okudun?"

"Bilmiyorum. okudum*Fuar Orijinalleri*Birinci. Bunda bir şey çok tanıdık geldi, sanki yazarın neyle karşılaştığını gerçekten biliyormuşum gibi. ilk kitabını okudum*Game of Thrones*aynı duyguyu umut eden dizi ve olmadı.

duraklattım.

"Ne . . . sence yazar ne anladı?"

"Hangi denemelerden geçersen geç, kaçabilirsin. En azından bunun için gittiklerini düşünüyorum. Sonunu bilmediğimde zor oluyor."

Ve o zaman nasıl bitirmek istediğimi biliyordum*Fuar Orijinalleri*.

Üzücü bir notla bitiremedim. Sebastian haklıyken değil, hikaye kaçmak ve ne olursa olsun galip gelmekle ilgiliydi.

Aman Tanrım, yazmam

gerekiyordu. "Ne?"

"Kitabımda yeni bir ilerleme kaydettim. Gidip yazsam darılır mısın?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Çığır açan, Los Angeles'a geri dönmek zorunda olduğun için içten içe kızgın olman olmadığı sürece."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Sonla ilgili. Çok ilham aldım ve unutmadan önce bunu not etmem gerekiyor.

"O zaman işe koyulsan iyi olur."

"Sonra görüşürüz!" Odama çıkmak için merdivenlerden çıkarken seslendim.

Saatlerce yazdım ve sonunda gece yarısından sonra yeniden ortaya çıktım. Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda, sonun her detayını çizmiştim. Şimdi bana sadece yazmak kaldı.

Bir bardak suya ve yemek yemeye ihtiyacım vardı. Uyumakta olan Sebastian'ı uyandırmamaya çalışarak dikkatlice merdivenlerden aşağı indim.

"İyi yazma seansı mı?" diye sordu.

Derimden fırladım. Sebastian! Uyanıksın?"

"Evet, babam üzerinde çalışmam için bana bir proje gönderdi," dedi, sesi acıydı. "Ve sen yatmadan önce seni görmek istedim. Yazmak nasıl gitti?"

"Sırtım ağrıyor ve bileklerim ağrıyor. Yani iyi gitti. Gerçekten iyi." Mutlu bir şekilde gerindim ve geriye yaslanırken karnımı açığa çıkardım. "Suya ihtiyacım var," diye mırıldandım işim bittiğinde.

Rehidrate edildikten sonra Sebastian hala çalışıyordu. Yanına gittim ve laptopunu kapattım. "Neredeyse bir oldu," dedim. "Biraz uyuman gerekiyor."

"Biliyorum," dedi. "Sadece benim odamda uyuyup uyumadığını bilmiyordum."

"İstersen orada uyuyabilirim." "Bunu

gerçekten çok isterim," dedi.

Onu öpmek için eğildim. Sadece dudaklarımı hafifçe fırçalaması gerekiyordu ama çenemi tuttu ve beni orada tuttu. Beni kucağına oturttu, dudakları benimkilere değiyordu.

Sabahın biri olmasına rağmen tamamen uyanıktım.

Yumruklarımı kumaşın içinde tutarak gömleğini kavradım, geri çekilip bunu neden yapmamamız gerektiğine dair bir tür bahane bulacağından endişelendim.

Ama vücudum bunun için çığlık atıyordu. Her şey dokunulmak için yalvarıyordu. Göğüslerim ağrıyordu. Klitoritim titredi, herhangi bir fısıltı için yalvardı. Sebastian uzun bir nefes verdi, ellerini bacağıma doğru indirdi ve iç organlarımı ona bastırmak için birini yukarı kaldırdı.

Temasa sızlandım ve utanmadan ona karşı hareket ettim. Dokunuşum altında hızla sertleşiyordu ve dilimi dudağının üzerinde gezdirmeye cüret ettim. İnledi ve beni kaldırdı, kanepeye taşıdı.

Ona doğru çöktük ve o tamamen üzerimdeyken inledim. Elleri kıçımı kavradı ve beni ona doğru eğdi. Bacaklarımı açtım, onun bana baskısını hissetmeye fazlasıyla hazırdım.

Sebastian artık tamamen sertleşmişti, pantolonunu zorluyordu ve tek düşünebildiğim kıyafetlerini çıkarmaktı ama vücudum ona yapışıktı. Onu çıplak bırakmak için bile olsa uzaklaşmak istemedim.

Omurgamdan yukarı zevk sarsıntıları göndererek bana yaslandı. Vücudum onun için yalvardı ve sonunda ihtiyacım olanı alıyordum.

Bir an sonra ağzı benimkinden ayrıldı ama burnumu, boynumu öptü. Tüm çillerimi öpmek istediğini söylediğini hayal meyal hatırladım ve yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Öpücükleri yumuşaktı, yavaşça boynuma dönerken yüzümü karalıyordu. İşte o zaman hassas tenimi ısırdı ve dudaklarımdan bir inilti daha çıkardı.

Bir eli gömleğimin yukarısına gitti ve braletimin danteline ulaştı. Avucu kumaşın içinden meme uçlarıma sürtündü ve ben de onlara doğru sıçradım. Dokunuşu altında kaskatı kesildiler ve ağzını açık tutarak bana en güzel şekillerde işkence etti.

Sonunda Sebastian bol gömleğimi çıkardı ve o tekrar üzerime gelmeden önce aradaki mesafe bana sadece bir anlık rahatlama sağladı. Öpücükleri, ağzı göğsüme gelene kadar aşağı doğru ilerledi, ben ona doğru eğilirken dili sert zirvede daireler çizdi.

Ağzını istiyordum. Onun aletini istiyordum. Onu istiyordum ve sonunda elde edecektim.

Sonunda ağzını göğüslerimden çektiğinde nefesim kesilmişti. Taytımı aşağı çekene ve soğuk havanın ıslak merkezime dökülmesine izin verene kadar aşağı doğru öptü.

Tamamen çıplak kaldığımda dizimi yıllardır sahip olduğum beni öptü. Sonra bacağımdakini. Sonra iç uyluğumda bir tane daha. Bacaklarımı onun için açtım, vücudum onun için fazlasıyla hazırdı.

Sebastian'ın dili her zaman rüyalarıma musallat olmuştu. Beni çekirdeğimden klitorisime kadar yaladı, ustaca daire içine aldı. Ellerimi koyu renk buklelerinde gezdirdim. O benim arzulayan bedenim üzerinde çalışırken sürtünmeye ihtiyaç duyarak onu bastırdım.

Dairesini çizdi, yaladı ve en iyi baskıyı oluşturmama izin verdi. Gitmesine izin vermeyi reddettim.

Başka bir dünyaya aitmiş gibi geldi ve imkansız bir zirveye kadar inşa ettiğimi ve sonra paramparça olduğumu hissettiğimde kırık bir şekilde onun adını söyledim. Gelirken haykırdım, yoğun zevk dalgaları tüm vücuduma yayılırken tüm vücudum seğiriyordu.

Sonunda geri çekildiğinde, dilinin hala üzerimde çalıştığını hissedebiliyordum. Yavaşça beni yaladı, bir parmağını sırılsıklam deliğime bastırdı. Onunla oynadı ve sonra içeri itti, eli sağa G noktama gitti.

Becerikli diliyle birleşen parmakları beni yeniden inletti, daha fazlası için yalvarmama neden oldu.

Sebastian parmağını ekledi ve o beni doldururken inledim. Hem klitorisimle hem de göbek bölgem üzerinde çalışılıyor, vücudum en iyi şekilde sıkılaştırılıyordu.

"Daha fazla baskı," diye yalvardım, parmaklarımı saçlarında sıkarak. Anında itaat etti, klitorisimi emdi ve bir parmak daha ekledi.

Tekrar düştüm. Bedenim zevkten havai fişeklerle patlıyor. Bağırdım ve vücudumda doruğa çıkan yoğun zevke karşı görüşümü kaybederken başımı geriye attım.

Kendime döndüğümde, bitirmediğimi biliyordum. ihtiyacım vardı*o*. Penisinin beni esnetmesine, beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

"Yukarı gel," dedim nefes nefese, parmaklarımı onun elinden çekerken.

saç.

Ağzıma geri dönmek için çok zaman harcadı, ama ondan önce

Beni öpebilirdi, gömleğinin düğmelerini açtım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Ellerimi vücudunda yukarı ve aşağı, meme uçlarında ve sert ve ağır aletinde gezdirdim, bunu şahsen görmeye fazlasıyla hazırdım.

Acelemden neredeyse pantolonunu yırtacaktım.

Hâlâ hazır bekliyordu ve pantolonunun ve boxerının bağlarından kurtuldu. Ağzım sulandı ve onu ağzıma almayı tartıştım ama beni geri yatırdı.

"Çıkardığın sesler," dedi alçak bir sesle, "uzun sürmeyeceğim. Özellikle de ağzını kullanırsan.

iç çektim "O zaman bunu bir dahaki sefere saklamamız gerekecek."

Aletinin başını deliğime bastırdı ve bir an nerede olduğumu unuttum. Tek bildiğim, bunun çok doğru hissettirdiği ve beni açıp içime bastırmasına ihtiyacım olduğuydu.

O içeri girerken vücudum onun için hazırdı. Açıktım ama yine de beni esnetti, içimi o kadar lezzetli bir şekilde doldurdu ki, kendini tamamen içeri iterken inledim.

"Tanrım," dedi. “Çıkardığın sesleri seviyorum, nasıl*hissetmek*”

"Seb-Sebastian," dedim nefesim kesilerek. Hareket etmene ihtiyacım var.

Lütfen becer beni.”

"Şu süslü dilin şimdi nerede?"

"Sen benim içimdeyken süslü sözlere ayıracak zamanım yok. Kontrolünü kaybetmeni istiyorum. Bunu yarın hissetmek istiyorum.”

İçinde bir şeyler koptu. Gözleri inanılmayacak kadar koyulaştı, şehvet onları doldurdu. Bana hiç hissetmediğim kadar sert bir şekilde çarptı ve

kanepe onunla taşındı.

"Siktir, evet." Vücudum daha fazlası için yalvarıyordu.

Tekrar yaptı, aletini o kadar derine soktu ki yıldızları gördüm.

Keşke onun önümde gitmesine izin vermenin ne kadar muhteşem hissettirdiğine dair kelimelerim olsaydı. Bu çiğdi. Bu gerçekti. İçimdeki her sinir ucunun zevkle parlamasını sağladı.

Her şeyi hissettim. Onun aletinin baskısı beni derinden etkiledi. Pelvisinin klitorisime çarpması, her itişiyle vücuduma şok dalgaları gönderiyordu. İhtiyacım olanı aldığımda amımın onu kavradığını hissettim ve başka bir imkansız orgazma ulaştım.

Çığlık attım, çekirdeğim onun etrafında kasılırken başım geriye atıldı, kelimelerle asla hakkını veremeyeceğim duygusuyla vücudum seğirdi. Her şey sıcak, zevkli bir sıcaklıkta patladı.

Sebastian beni daha da sert itti ve aramıza tokat atan ıslak derinin sesini belli belirsiz fark ettim. Geldiğinde, kalçalarımı bir mengene gibi kavradı ve içime aktığını, sıcaklığının benimkiyle tamamen yeni bir şekilde karıştığını hissedebiliyordum.

Başı omzuma düştü, nefesi kesik kesikti. "Bu delilikti."

"Başka erkekler için beni mahvettiğini düşünüyorum," dedim, sesim neredeyse bir fısıltıdan çıkıyordu.

"Başka kadınlar için beni mahvettiğini düşünüyorum," diye yanıtladı boynumu öperek. Yorgun bedenim yeniden canlanmaya çalıştı ama sonuçsuz kaldı.

Uykuya ihtiyacım vardı.

Sebastian'ın dudakları boynumdan ayrıldı ve başını omzuma yasladı.

yorgun

"Tamam," diye itiraf etti. "Belki de çok geç kaldım."

"Pekala," dedim, kaçamağımızdan dolayı hâlâ sıcak hissediyordum, "önemli değil.

sarılmalar ve uyku düzeltemez.

Orgazmların övgü dolu pusunda, Los Angeles'a dönmek için toparlanmam gerekiyordu. Sebastian elinden geldiğince elleri ve ağzıyla aklımı bu konudan uzak tuttu ama ne giyeceğimi planlamazsam ve Instagramcı Lily'nin olabilecek en iyi versiyonu gibi görünürsem bunun acı verici olacağını biliyordum.

Eşyalarımız çok karıştığı için ikimiz için de bavul hazırladım. Aynı odada uyuduk, ya sevişerek ya da birbirimize o kadar sıkı sarılarak dünyalar yıkıldı.

Bazı geceler onun odasıydı ve bazı geceler benim. Hangisi olduğu umurumda değildi - sadece onunla birlikte olmayı seviyordum.

Her iki ailemizin de onlarla kalmamız için bolca yeri vardı, ama bu düşünceyle ağzım tıkandı. Martin'in evi, neredeyse hiç duvarı olmayan garip bir yüzyıl ortası tarzıydı. Onun gizlenip ikimizden birinin hata yapmasını beklemesini yarı yarıya bekliyordum. Artı, Sasha orada olacaktı ve dürüst olmak gerekirse, onu tekrar görmektense bir karton kutuda uyumayı tercih ederim.

Ailemin evi de bir o kadar kötüydü. Konakları aşırıydı ve annem evde asla yiyecek bulundurmazdı.

Onun yerine bir otelde kalacaktık. İyi bir bölgede bir süit seçtim. Herhangi bir nedenle Sebastian benden sıkılır ve yatağı kendisine almak ister diye bir çekyat vardı.

Uçuş sabahı soğuk ve kasvetliydi. Sebastian da ben de infazımıza gidiyormuş gibi yataktan yuvarlandık ve ayaklarımızı sürüyerek ayrıldık.

Evimizi terk ettiğim için üzgündüm. O kadar bağlanmıştım ki, sadece birkaç günlüğüne bile evimizin kapısını kapatmak tahmin ettiğimden daha zor olmuştu.

Uber şoförümüz pek konuşmuyordu ve ikimiz de bir yabancıyla hayatlarımız hakkında herhangi bir şeyi tartışma havasında değildik. Tayt ve eski bir tişört giyiyordum, hem toplum içindeki kişiliğimden kurtulmak için hem de giyinemeyecek kadar yorgun olduğum için. Sebastian da en az benim kadar rahat görünüyordu.

Bu noktada, birinin nasıl göründüğüm hakkında bir şey söylemesi umurumda değildi. Bu sözleşmeyi bitirmeye o kadar yakındım ki, tozluklu bir fotoğraf bile dünyanın sonu olmayacaktı.

İndiğimizde, Nashville'i itiraf etmek istediğimden daha fazla özlüyordum. Eşyalarımızı otelimize götürdük, yattım ve katıldığım yazı grubuna mesaj atarak bir sonraki toplantıda olmayacağımı söyledik.

Sözüm Sebastian'ın sinirli bir iç çekişiyle kesildi.

Telefonuna bakarak, "Babam beni zaten ofiste istiyor," diye mırıldandı. "Daha yeni geldim."

Yalan söyleyip senin hasta falan olduğunu söylememizin bir yolu var mı?

Sebastian alay etti. "Yine de içeri girmem gerekiyor. Tanrım, benim ne yapmamı istiyor olabilir ki?"

"Belki de bir güç yolculuğudur," diye önerdim. "Sadece ne kadar hızlı geleceğini görmek istiyor."

"Şimdi gitmem gerektiğini düşünürsek pek yardımcı olmuyor."

İç çektim ve ayağa kalkıp elimi omzuna koydum. Dokunuşumla hafifçe rahatladığını hissedebiliyordum.

"Yapman gerekeni yapmalısın," dedim yumuşak bir sesle. "Berbat ama şimdilik Martin'in istediğini yerine getirdiğin için kimse seni yargılamayacak."

Sebastian başını salladı. "Biliyorum. Sadece onu görmek istemiyorum. Asla yapmam. “Ebeveynlerimizle sınırlar koymaya çalışmalıyız.” inledim.

"Bu devam edemez."

Sebastian, "Sözleşmenin bitmesini bekliyorum" dedi.

"Neden?" Diye sordum. Mirasımın tehlikede olduğunu biliyordum ama neden bunu yapmaya devam etti?

"Rekabet etmeme hükmüm sona erdiğinde," diye yanıtladı. "Hey, sadece birkaç ayın daha var."

Sebastian bana baktı, gözleri çelişkiliydi. "Ama sonra sen de gittin."

Söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlendi.

Belki de bunu bitirmek zorunda değildik. Belki sonsuza kadar devam edebiliriz.

"Gitmem gerek," dedi sessizce kollarımdan çıkmadan önce. "Mümkün olduğunda geri geleceğim."

Başımı salladım. Gitmeden önce beni öptü ki bu benim hızlı atan kalbime yardımcı olmadı.

Otel odasında kalmayı düşündüm ama çok sıkılacağımı biliyordum. Bir zamanlar evim olarak gördüğüm Los Angeles'taydım. Bu konuda daha heyecanlı olmam gerekmez mi?

Bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, burada mutlu olduğumu o kadar az hissettim. O zamanlar Jessie'm vardı ama yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamakla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Ondan başka kimsem yoktu.

Şehir bana bir hayalet gibi geldi. Pencereden ufuk çizgisine baktım ve sadece hissettim. . . Hiçbir şey. Nashville artık benim evimdi; Nashville artık kalbime sahipti.

Jessie ile sık sık gittiğimiz eski kahve dükkanına yürüme mesafesindeydim, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı toplayıp o yöne yöneldim.

Jessie'ye şehirde olduğumu söyleyip söylememem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ evli olduğumu düşünürsek, benden haber almak isteyeceğinden şüpheliydim.

Eski yerimize oturdum, kendimi biraz üzgün ve dalgın hissediyordum. Artık arkadaş olmadığımız için artık buraya gelmediğini

varsaydım.

Tabii bunda haksız değildim. Tam romanımın son sahnelerini yazmaya başladığım sırada tanıdık, uzun boylu bir kadının içeri girdiğini gördüm. Başımı kaldırıp baktım, yüzüm kızardı.

Jessie'nin tanımadığım bir adamla içeri girmesini izlerken yanaklarımı boyadım. Elini onun sırtına koymuştu ve çok yakın görünüyorlardı.

Ağzım açık kaldı. Biriyle mi görüşüyordu?

Jessie, yüksek lisans derecesini alırken flört etmeyi ertelemişti ama şimdiye kadar bununla işi bitmiş olacaktı. Her zaman bir sömestr erken olan kışın mezun olmak istemişti.

Dizüstü bilgisayarımın arkasına saklanmayı planladım. Dağınık saçlarım ve çıplak yüzümle beni fark etmeyeceğini düşündüm ama gözleri kayıtsızca masama kaydı ve yürümeden önce uzun bir süre bana baktı.

Birlikte olduğu adama nereye gittiğini bile söylemedi. Neredeyse kafeden fırlayacaktım. Bana bağıracak mıydı? Hala kızgın mıydı?

"Zambak?" Jessie bana göz kırparak sordu. "Sen
olduğunu?" Ah, dedim, sesim kendi kulaklarıma
zayıf geliyordu. "HAYIR?" "O çilleri nerede
görsem tanırım."

Çiller tarafından ihanete uğradı. Yüzümü umursamadan ovuşturdum. Jessie'nin gözleri, alyansımı taktığım elime takıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi öncekinden biraz daha soğuktu.

"Birkaç günlüğüne şehirdeyim," diye mırıldandım, elimi masanın altına koyarak. "Yakınlardaydım, bu yüzden otelden biraz çıkmaya karar verdim."

Jessie içini çekti. "Sağ. Sanırım hala tüm sözleşme şeyini yapıyorsun, ha?

uzağa baktım. Her zamanki utancımı hissetmek yerine bu sefer biraz kırgın hissettim.*Evet, tabii ki hala sözleşme yapıyordum.*

Jessie, "Seni görmek güzeldi," dedi. "Umarım Nashville sana iyi davranıyordur."

Dilimi ısırdım ve bir şey demedim. Ona sesleneceğimi düşünmüş olmalı ki bana döndü.

"Makyaj nerede?" diye sordu.

"Otelde" diye cevap verdim.

"Ya saç?"

"Onu bir uçak için
tasarlamayacağım." "Demek yalnız
geldin," dedi.

“Hayır, ben . . ” izini sürdüm. "Neden soruyorsun?"

Sebastian böyle görünürken asla gelmezdin.

Ama vardı. Bu günlerde, onun yanında makyaj yapmayı düşünmedim bile. Elbette, iş arkadaşlarıyla görüşseydik ya da bir fotoğrafa ihtiyacım olsaydı giyerdim.

Ama diğer zamanlarda sadece kendimdim. Sadece Lily.

Bunu Jessie'ye söylemek istiyordum ama bana inanır mıydı? Yoksa gülüp başından beri haklı olduğunu ve benim Sebastian'a karşı hislerim olduğunu mu söylerdi?

iç çektim "Evet, muhtemelen yapmazdım."

Jessie önce masaya sonra tekrar bana baktı. "Dizüstü bilgisayarda ne yapıyorsun?"

İçgüdüsel olarak, sanki Jessie her an onunla kaçacakmış gibi, ellerimi cihazın üzerine koydum. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Merak ediyorum. İçeri girdiğimde yazıyordun ve daha önce hiç yazmamıştın.

"Ben ... idim . . ” Cevap için çırpındım. "Nashville'de bir yazı grubuna katıldım."

Jessie gözlerini kırpıştırdı.

Teknik olarak

doğruydu. "Yine mi

yazıyorsun?" Yavaşça

başımı salladım.

Ben gençken fanfiction yazdığımı biliyordu. Bunu ona hiç yüksek sesle söylememiştim ama bir şekilde biliyordu.

Yazmak lisedeyken hobimdi ama Sebastian'la evlendiğimde bundan kimseye bahsetmeyi bıraktım. Jessie bundan vazgeçtiğimi düşünmüş olmalı ki gerçekte hiç bırakmadım ama elbette bunu bilmiyordu.

“Bu. . . iyi," dedi Jessie. "Hayır, bu harika."

"Böldüğüm için üzgünüm bebeğim," dedi birlikte geldiği adam. "Ama kahven hazır." Ona bir bardak uzattı.

Ah, teşekkürler Mark. Bu Lily. Evli olan, uh, olan.

Mark bana bakarken kaşlarını kaldırdı.*Harika.*Benden bahsetmişti.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim sinirimi zar zor koruyarak.

ses.

"Evet, sen de. Kasabada ne kadar kaldın?” O sordu.

"Sadece birkaç gün." Ve oğlum, ayrılmak için sabırsızlanıyordum.

"Çok havalı. Jessie senden çok bahsediyor. Belki siz ikiniz takılabilirsiniz dışarı."

Jessie'nin benden bahsetmesine şaşırdım ama onun üslubuyla Mark'a ters ters baktığımda, bunun söylememesi gereken bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

Kapıya baktım. O an, ortadan kaybolmayı diledim. "Evet, belki," diye yanıtladım.

Mark, bana bir dakika izin verir misin? Arabada görüşürüz." Ah, evet, dedi Mark. "Tanıştığıma memnun oldum."

Ona beceriksizce başımı salladım. Söylemesi gerekeni söylediği anda, buradan gitmiştim. Alınan ders - bundan sonra otelde kalacaktım.

"İyi misin?" diye sordu Jessie, daralmış bir şekilde bana dönerek. gözler.

Göz kırptım. "Ne?"

"İyi misin diye sordum. Kendin gibi görünmüyorsun, en azından değil Nashville'e giden uçağa binen senin versiyonun.

"Ben hep kendimdim," diye yanıtladım.

Jessie tek kaşını kaldırdı.

"Ciddiyim," diye yanıtladım kararlı bir sesle. "Ben ... idim. Evet, meşguldüm ve kocamla hiç konuşmamak ve tüm sosyal medya boklarıyla uğraşmak berbat bir şeydi ama asla değişmedim. Hâlâ benim ama bir sözleşmeye bağlıyım ve dikkatli olmalıyım."

"Şimdi dikkatli olmuyorsun. Eskiden makyajsız evden çıkmazdın. Ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim yüzüm kızarmıştı.

"Kızarıyorsun, yani yalan söylüyorsun."

inledim. "Tamam iyi. İnsanlar Nashville'de yaşadığımı biliyor ama orada bile makyajsızdım ve insanlar beni tanımıyor. Bir şekilde burada olduğumu bilseler bile, muhtemelen güvendeyim. Beni tanıyabilecek tek kişi sen, annem ve Sebastian'sın."

Jessie sadece bana baktı.

"Seni neden tanısın ki? Onun yanında hiç makyajsız bulunmadın.”

"Şimdi var. biz . . . anlaşıyorduk. Gerildim, onun kararını bekledim.

O, başını salladı. "O zaman haklıydım."

"Belki biraz," diye yanıtladım, acı boğazımı tırmalıyordu.

“Yani, aniden onunla konuşmaya mı başladın? Dört yıl hiç konuşmadıktan sonra mı?

"Kendinizi bir şehirde biriyle yalnız bulduğunuzda böyle bir şey oluyor. O iyi bir adam, Jessie. Ve aramızda işler yolunda gidiyor.”

"Uygun görünüyor."

"İnan bana, değil," diye yanıtladım. “Hiçbiri değil. Sözleşmeye bağlı olmamızdan nefret ediyorum ama bu şekilde sıkışıp kalmışken onu çalıştırmak kötü bir şey olamaz."

"Yani sonunda ondan her zaman hoşlandığını kabul ediyorsun, o zaman?" ters ters baktım "Evet. Öyleyim ve pişman değilim.”

"Ya Heather? Balayında aradığı kadın mı? bir hatırlatma gibi söyledi.

Sanki unutmuş olabilirim.

Heather'la hiç yatmadı. Bu arama işle ilgiliydi. "Buna inanmıyorum."

"Eh, biliyorum ve o ve ben evli olanlarız."

O, başını salladı. "Hala bunu yaptığına inanamıyorum."

"Gerçekten mi? Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yapıyorum.”

"Evet, ailenin seni ezmesine izin vererek."

Olan bu değil, dedim ona bakmak için ayağa kalkarak. göz. Açtığımda vücuduma baktı. "Kilo mu aldın?"

"Evet, yaptım," dedim, bu konuda kötü hissetmeyi reddederek.

“Bakıyorsun. . . sağlıklı, Lily.”

"Biliyorum ve duyduğumu söylediğimde bana güven."

"Sebastian'dan mı?"

"HAYIR. Annem. Sebastian, ben mutluyken kendisinin de mutlu olduğunu söyledi." "Mutlu musun?"

"Evet," dedim kararlı bir şekilde. "Söyleyen birini görünce mutlu olmak biraz zor.
"Sen? bakmıyorsun." seninle işleri bitti.”

Jessie'nin çenesi düştü. "Ne dedin?"

"Gerçekten tekrar etmem gerekiyor mu? Beni bir kez gördükten sonra mutlu görünmediğimi söyleyemezsin, son konuşmamız senin bana kendini söylemendi.

artık beni görmek istemiyordu. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama benimle aylardır konuşmadığın halde beni gerçekten tanıdığını düşünebilir misin?

Jessie gözlerini kırpıştırdı. Kızmak yerine uzun bir süre hareketsiz kaldı. Az önce mi yaptın? . . kendin için ayağa kalk?"

"Evet?" diye sordum, kafam karıştı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Daha önce hiç yapmadın."

"Belki de başlama zamanı gelmişti. Nashville'de hayatı kolaylaştırdı. "Bunu onunla mı yapıyorsun?"

"Evet," diye yanıtladım. "Aslında ilklerden biriydi."

"B-ben buna inanamıyorum. sen çok farklısın Bu nasıl oldu?"

"Belki de yargılamak yerine empatiye ihtiyacım vardı."

Jessie yüzünü buruşturdu. "Mark da aynı şeyi söyledi. şehirde ne kadar kaldın için?"

"Bilmiyorum. Bir aile fotoğrafı çekmemiz gerekiyor," diye duraksadım. gözlerimi devirdim, "o zaman elimizden geldiğince çabuk geri döneriz." "Yani uzun sürmedi."

"Hayır, Los Angeles'ta olması gerekenden daha uzun süre kalmak istemiyorum." Kahretsin, yetişebileceğimizi umuyordum.

Annem birkaç ay içinde bizim için bir beşinci yıl dönümü partisi planlıyor. Sözleşmenin son günü."

"Cidden? Ve gidiyor musun?"

"Evet, bir veda olarak. Her şey düşmeden önce yetişebilirdik ayrı."

"Yani yenilemeyecek misin?"

"Hayır," diye yanıtladım. Bunu ikimiz de istemiyoruz.

"Tamam aşkım. O zaman özgür olabilirim. Bana detayları mesaj at?" "Cevap verecek misin?"

Jessie yere baktı ama başını salladı.

"Tamam, o zaman yapacağım." yüzüm.

Jessie içini çekti ve başını salladı. "Tamam aşkım. Bu bir anlaşma. Sonra görüşürüz?" Sadece başımı salladım ve bunun patlamayacağını umarak gidişini izledim.

Aile fotoğrafı Martin'in evinde çekilmek üzere ayarlandı. Annem, ben olmayan diğer insanlar için yiyecek ve içeceklerle süslenmiş koca bir parti kurmuştu. Ne zaman yayılmaya yaklaşsam, bana baktı.

Giymem neredeyse bir saatimi alan kırmızı ışıltılı bir elbise giydim. Ağırdı ve sinir bozucuydu ve yaptığım tüm makyajlar cildimi kaşındırıyordu.

Sebastian, onunla yalnız konuşmak istermiş gibi ona bakmaya devam eden babası ve Heather ile bir sohbete çekildi. Sebastian'ın bir şey yapmayacağını bildiğim için kıskançlığımı görmezden geldim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Ne yazık ki annem beni takip etmeye devam etti ve Sebastian onu azarlamış olmasına rağmen saçımı boyamam ve kilo vermem gerektiğini söyledi.

“olabilir*söylemek*umurunda değil, diye başladı annem, ama kendine bir bak ve Heather a bak. Dünyalar kadar fark var.”

Kalbim battı. Sebastian'a güvenmediğim için değil, ihtiyacım olan son şey bu olduğu için. Akşam yemeğine oturduğumuzda, annem görev bilinciyle kocamın yanına oturmam için beni göndermeden önce elime bir salata tutuşturmuştu.

"O salatayı istedin mi?" O sordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandım.

Sebastian'ın gözleri kısıldı. "Sorun değil," dedim.

Eğildi. Turtaları var. Sana bir dilim ısmarlayayım, banyoların yanında buluşuruz.”

"Bu şimdiye kadar söylediğin en ateşli şey olabilir."

Başkalarının etrafımızda konuşmasına izin vererek sessizce akşam yemeği yedik. Bitirdikten sonra, Sebastian'ın kocaman bir dilim elmalı turtayla beklediği banyoya gittim.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim," dedim kağıdı elinden alarak. Bir ısırık aldım, sonra geri teptim. "Ah, bu iyi bir turta bile değil."

"Gerçekten mi?" Bir ısırık aldı ve sonra başını salladı. "Bunun tadı neden bu kadar kötü?"

"Hiçbir fikrim yok ama yine de yiyeceğim. Kötü turta bir salatadan daha iyidir, bilmiyorum istek."

"Yoruldum," dedi. "Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Sen ve ben," diye cevapladım iç çekerek. Ona başka bir parça teklif ettim. “Bundan sonra otele gitmek ve hiç ayrılmamak istiyorum” dedi.

"Bunu ayarlayabiliriz. Benden baharatlı bir gönderi ve bizim hafta sonunu geçirmek*çok*Meşgul."

olduğumuzu düşünecekler

Sebastian kaşlarını kaldırdı. “Bu gerçekle birlikte mi geliyor?

"Sen istersen olur."

Turtayı kapıp beni kendine çekerken sırıtışı sinsiydi.

davranmak?"

tek elle. "Bunu istediğimi biliyorsun," diye homurdandı.

"Fotoğrafa kadar yetişmeliyiz," dedim.

Ağırlığını daha çok bana verdi. İkimizi de destekleyen duvara gömüldüm.

"Bu yardımcı oluyor," dedi. "Yardım ediyorsun."

Onu öpmek istedim ama koridordan gelen biri dikkatimi dağıttı. Sebastian'ın etrafına baktım; Heather köşeyi döndü ve dondu kaldı. Tek görebildiği benim kırmızı elbisem ve Sebastian'ın sırtıydı ama ağzı açık kaldı.

"Zambak?" diye sordu, sesi dehşet içindeydi. Sebastian geri çekilerek ona döndü.

Ah, Sebastian, dedi Heather. "Bunun sen olduğunu düşünmemiştim."

Sebastian'a olan hislerini dile getirdiğinden beri Heather'la konuşmamıştık. Dürüst olmam gerekirse, onun hakkında daha fazla şey bilmek istemiyordum.

"Evet, benim," dedi ve eli belimin alt kısmına gitti. Gösterişli elbisem yolumda olduğu için istediğim kadar hissedemedim.

Ah, dedi kollarını kavuşturarak. "Yani, sanırım ikiniz iyisiniz.

Daha sonra?"

"Biz her zaman iyiydik" dedi.

Heather hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Aferin sana."

Sebastian gerildi ve sonra bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Heather banyoya yöneldi. Canı istiyormuş gibi duraksadı.

başka bir şey söylemek, ama neyse ki buna karşı karar verdi.

"Sanırım seninle duyguları hakkında konuşmaya çalışacaktı," dedim.

usulca.

"Biliyorum," dedi Sebastian, "ama bilmelisin ki ben..." "Sana güveniyorum," dedim. "Bunu şimdi yapmayacağını biliyorum."

Pastayı bitirdik ve partiye geri

döndük. Sebastian ve ben
insanlar bize iş ve umursamadığımız diğer şeyler hakkında saçma sapan şeyler söylemeye devam ederken, yorgun bir şekilde birbirimize bakmaya devam ettik.

Hepimizin fotoğraf için poz vermesi sonsuza kadar sürdü. Annem mükemmel kareyi yakalamak için bizi gezdirmeye devam etti. Sasha şikayet etti

her biri mükemmel görünmüyordu ve Martin, şirketi hakkında babama küçümseyici yorumlarda bulundu. Bu bir işkenceydi. Sebastian'ın çenesindeki tikten sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

Ama yüz fotoğraf çekildikten sonra özgürdük. Benim veya Sebastian'ın yüzünü çok uzun süredir paylaşmadığım için hemen kazanan fotoğrafı göndermem söylendi.

Dersimden sonra gitmeye fazlasıyla hazırdım, Sebastian da öyle. Vakit kaybetmeden oradan ayrıldık.

Otele döndüğümüzde, tüm vücudumun bitkin olduğunu hissederek önce kendimi yatağa attım.

Sebastian homurdandı ve yanıma oturdu. "Berbattı. Şimdi eve gidebilir miyiz?"

Uçağımız yarın, diye mırıldandım.

Sebastian, "Bu gece bir tane almak isteyebilirim," dedi. "Sadece bu kasabadan gitmem gerekiyor."

Yorgundum ama evde olmak istiyordum. Seks planlarımız havada kalmıştı ama bu otel odası yerine yataklarımızdan birinde sevişmeyi tercih ederdim. Ona, yüzündeki çaresizliğe baktım ve başımı salladım. "Üstümü değiştireyim."

Fotoğraf: Lily ve Sebastian, aileleriyle çevrili. Lily ve Sebastian dışında herkes mutlu görünüyor.

LilyRMiller: Kocamla çok özel bir hafta sonu geçirmeden önce ailemle biraz zaman geçirdim *göz emojisi*

Sussybaka: Şu garip komploculardan nefret ediyorum ama mutlu görünmüyorlar. İkisi de yapmaz.

SebandLily4ever: onlar içinde Aşk. ORADA DIR-DİR ONLARDA HİÇBİR ŞEY YOK.

GerçekBarbaraRoberts: Siz ikiniz bizi gördüğünüze sevinmiş görünebilirsiniz LOL

…

On Sekizinci Bölüm

Eve döndüğümüzde, kolayca bir ritme düştük. Çoğu gece Sebastian'ın odasında uyuduk. O işe giderdi, ben yazı toplantılarına giderdim ya da Amy ile takılırdım ve sonra akşam yemeği yerdik.

Birlikte olduğumuz dört yıldan beri ilk kez, sadece bir zorunluluk değil, bir evliliğim varmış gibi hissettim. Ailelerimizi sırtımızdan uzak tutmak için mümkün olduğunca çok gönderi paylaşmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ve bir kez olsun, sadece ikimiz gibi hissettik.

Bahar geldi ve ardından yaz geldi, bu da zamanımızın bitmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Ne istediğimden emin değildim. Ailemle veya onunkiyle herhangi bir bağım olmasını istemiyordum ama eğer o kalmak isterse bunu Sebastian'a dayatamazdım.

Annemin hamile kalmam konusunda beni takip etmesi yardımcı olmadı ve ben de onun aramalarından kaçmaya devam ettim.

Aydınlık bir sabah, Centennial Park'ta yürürken Amy, "Bunu yapmanı istediğine bile inanamıyorum," dedi. Ağaçlar hoş bir pembeydi ve hava ılıktı.

Kahvemi yudumladım ve iç çektim. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

İşe yarayacağını düşünüyor.

“Bence kendin olma ve kocanla konuşma yöntemin daha iyi çalışıyor. Son zamanlarda çok mutlu görünüyorsunuz. Kusmak istememe neden oluyor.

"Aşk romanlarını sevmez misin?"

"Evet ama ana karakter olmak istiyorum."

Güldüm. "Gülünçsün."

“Bu iş bittiğinde ne yapacaksın?”

"İpucu yok. Onu kaybetmek istemiyorum ama ne yapacağından emin değilim. Rekabet etmeme maddesinin sona erdiğini, bu nedenle başka bir yerde çalışabileceğini söylüyor ama ailesinden uzaklaşmak isteyip istemediğini bilmiyorum. Bence vermeli ama onun adına bu kararı veremem."

Ve kitaplarımda onu kimin temel aldığını anladıktan sonra benden kolayca nefret edebilirdi.

"Ona sınırlarını anlatabilir ve nereye varacağını görebilirsin."

"Haklısın," dedim. "İhtiyacım var ama bence ikimiz de ailelerimize hayır deme konusunda o kadar endişeliyiz ki bittiğinde ne yapacağımızı düşünmedik."

"Kasabada mı kalacaksın?"

"Her şey bittiğinde, babamın evi geri alacağından eminim ama sanırım civarda bir şeyler satın almak istiyorum."

Hatta aramana yardım edeceğim, dedi Amy. "Ah, burayı beğenmene çok sevindim. Nashville harika. Belki en iyi durumda değil ama yine de."

Ona katılmadan edemedim. Nefret edeceğimi düşündüğüm şehre bağlandım.

Yıldönümü partimiz için Los Angeles'a uçağa binmemize Sebastian ve benim sadece haftalarımız vardı. Bunu dört gözle beklemiyordum, o da değildi.

İkimiz de orada herhangi bir yeni sözleşmeyi reddetmeyi planladık. Aileme onlarla işimin tamamen bittiğini söyleyecektim. Eğlenceli bir sohbet olmayacaktı.

Bana gelince, hayatı elimden gelenin en iyi şekilde yaşıyordum. Haftalık yazı grubunda, diğer yazarlardan o kadar çok ilgi görmüştüm ki, tavsiye istemek için sıraya girdiler. Toplantılarda gerçekten yazmak için asla zamanım olmayacağından endişelenmiştim ama çalışmak için kendime zamana ihtiyacım olduğunu söylediğim anda hepsi beni rahat bıraktı.

Neredeyse herkesin adını ve hangi proje üzerinde çalıştıklarını biliyordum. İnsanlara işlerinde yardımcı olmaya başladıktan sonra çoğu insan benim sadece yetenekli bir hayran kurgusu yazarı olduğumu düşündü. Hepsi yayınlamam için yalvardı.

Sebastian yazar arkadaşlarımı destekliyordu. Şehirde bir insan topluluğu bulmamdan hoşlandı ve her zaman toplantılarımın nasıl geçtiğini sordu. Bu günlerde birlikte çalıştığı birçok insanı seviyordu, bu yüzden onun da yerleştiğini söyleyebilirim.

Kitabım bitmişti. Hem yazı grubuyla çalışarak hem de kahvehanelere giderek zamanında bitirmeyi başarmıştım. Sonumu ben seçmiştim ve artık editördeydi. Yakında daha fazla düzenleme yapmam gerekecekti ama şu an için çalışmalarım duraklamadaydı.

Gelişim editörüm kitaplara daha mutlu bir son verdiğim için şok olmuştu ama kitabı okuduğunda ağladığını söyledi. Bunu iyi olduğu anlamında aldım.

Düzenlemeleri beklerken ithafımı ve yazar notumu yazmak için zamanım oldu. Genellikle J.R. da yapmazdı. Bana kadar izlenebilir.

Ama Sebastian'a peşinden koştuğu ipucunu vermek için özel bir şey yapabileceğimi ve kaçınılmaz olarak okuduğunda bir sürpriz yapabileceğimi umarak bunu düşünüyordum.

İşler iyi gidiyordu - çok iyi. Bu noktada bir şeylerin ters gitmesini bekliyordum.

Kitabımın son rötuşlarını yaparken ılık bir bahar gecesiydi. Bu fikir beni korkutsa da, Sebastian'a kim olduğuma dair nasıl bir ipucu bırakacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Garaj yoluna girdiğini gördüğümde, yine de ne yapacağımdan emin olamayarak dizüstü bilgisayarımı kaldırdım.

Akşam yemeği için bir şeyler hazırladığım mutfağa gittim. İçeri girdiğinde her şeyin bittiğinden emin oldum.

"Merhaba," dedi. "Yemek yaptığın için teşekkürler."

"Sorun değil," diye yanıtladım. Çoklu görev yapmak kolaydı. "İş nasıldı?" "Meşgul ama Los Angeles'taki gibi değil. Benim babam . . . istedi

Yine de yıldönümü için uçtuğumuzda buluşuyoruz.

söndürdüm. "Yeni sözleşme?"

"Evet kesinlikle."

iç çektim "Öyleyse sanırım düşündüğümden önce rahatsız edici konuşmamızı yapıyoruz."

"Evet, muhtemelen," dedi Sebastian. Üzgünüm Lily.

"Senin hatan değil," diye yanıtladım. "İkimizin de hayır diyeceği için memnunum. Bunu yaparak tüm hayatımızı mahvedebiliriz ama en azından bundan sonra mirasımı almalıyım. Teklif edebilecekleri daha fazla paranın fikrimi değiştireceğini sanmıyorum.

"Ben de değil."

Yine de Martin'in ne kadar ileri gideceğini merak ettim. Ya Sebastian'ı kovduysa ve onu bir sözleşme ile işi arasında seçim yapmaya zorladıysa? Hayır demesini istediğimi biliyordum ama söyler miydi? Belki geri dönerdi ve o zaman bununla ilgilenen tek kişi ben olurdum. Bunun olmasını istemiyordum ama Martin'in ne kadar yoğun olacağını bilmiyordum, özellikle de hayatı boyunca Sebastian'a yaptıklarını bildiğim için.

Kötü adam ben olmalıyım.

"İşe yarayacağına eminim." Omuz silktim. Soğukkanlı oynasaydım, ne kadar korktuğumu göstermekten daha iyiydi.

“Evet, olacak. Yazı grubu nasıldı?” Sebastian konuyu değiştirdi.

Ah, her zamanki gibi. İnsanlar bana sorular soruyor ve sadece biraz yazıyor.”

Sebastian, "Yazdıklarını okumak için sabırsızlanıyorum," dedi. "İnsanlar belli ki bundan hoşlanıyor."

Kızardım. "Umarım en azından beğenirsin." "Senin yüzünden," dedi.

"Eminim, yapacağım."

O kadar emin değildim ve zaman geçtikçe korkum daha da arttı. Onu o kadar çok önemsiyordum ki, benim hikayemdeki rolüne kızması fikri göğsümde bir ağırlık oluşturuyordu.

"Hadi yemek yiyelim." dedim onu mutfağa çekerken. "O zaman belki de filmin korkunç sonundan şikayet edebiliriz.*Game of Thrones*”

Birkaç gün sonra hala ilişkimizin yaklaşan sonunu düşünüyordum. Şu anda paylaştığımız onca seks ve sohbetten sonra, bunun sonu aileme hayır demekten daha korkutucu geldi.

Nasıl gündeme getireceğim üzerinde çalışıyordum ama Sebastian bu konuda beni yendi. Bir hafta sonu sabahı, yeni bir seks turunu yeni bitirmiştik.

hızla rutinimizin bir parçası haline geliyordu. Az önce yaptığımız şey yüzünden ikimizin de nefesi kesilmişti ama Sebastian geri çekildiğinde kaşları düşünceyle çatılmıştı.

"Bence . . ” diye başladı ve "Bence gelecek hakkında konuşmalıyız" ifadesinden kalbim sıkıştı.

"Peki ya?"

Seni kaybetmek istemiyorum, dedi. Yapabileceğimi sanmıyorum.

Göz kırptım. Bir zamanlar korku hissi olan şey umuda dönüştü. "Gerçekten mi?"

"Bu iş bittiğinde her zaman bittiğini söylerdin. Benimle işin bitecek mi?”

"Hayır," dedim zorla, "olmayacağım ama ailemle işim bitti. Artık onları görmek istemiyorum. Herhangi bir bağlantı istemiyorum.”

"Ben bir bağlantı mıyım?"

"Bilmiyorum. Rekabet etmeme maddenizin sona erdiğini söylediniz. Senden aileni terk etmeni isteyemem ama annem senin aracılığınla bana ulaşmaya çalışacak."

Sebastian derin bir nefes verdi. "Ben de bitirmek istiyorum. Biz olsak bile.

. . Buna devam etmek istemesen bile korkarım beni kontrol etmenin başka bir yolunu bulmaya çalışacak. Bunu yapmaya devam edemem.

"Bu yüzden . . . yeni bir iş mi bulacaksın?”

"Başvuruları gönderdim. Aslında Nashville'de. Acil bir iş değişikliği olmayabilir, ancak birikimim var.

Onu öptüm. Eğildi ve kalbimin gümbür gümbür attığını hissettim. "O zaman seninle kalmayı çok isterim. Zor olabilir ama yazdıklarım bizi destekleyebilir. Biraz."

"Tanrıya şükür," dedi. "Seni kaybetmekten çok korktum."

Başımı salladım. "Hayır asla."

Onu tekrar öptüm ve bedeninin benimkiyle buluştuğu yerde büyüdüğünü hissettim. "Çoktan?" diye sordum ona sinsice gülümseyerek.

"Ne söyleyebilirim? Benimle kalmaktan bahsetmen gerçekten işime geliyor.

"Ben de," dedim. "Neyse ki o gün için bir planımız yok."

Kendimi onun üstüne konumlandırırken dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. Dili benimkiyle çarpışırken vücudum ısındı.

Son seansımızdan beri hala ıslak ve yapışkandım ama tekrar gitmeye fazlasıyla hazırdım.

Nefesinin düzensizleştiğini duydum ve ısrarla amımın içine bastırdığı sert uzunluğunu çabucak hissettim.

Sebastian'ın kalçaları biraz öne doğru kıvrıldı ve aletini çok hafif bir şekilde içeri itti. Bana girerken nasıl hissettiğini sevdim. Zaten ıslak olan çekirdeğimde kayma hissine karşı ürperdim.

Son seansımızdan beri tuvaleti kullanıyordum ama içimde hâlâ onun izleri vardı ve bu da onu daha da keyifli hale getiriyordu.

Sebastian'ın dudakları boynuma geldi ve ağzımdan kaçan kesik kesik inlemeye engel olamadım. Dudakları yumuşaktı ama tenimde o kadar elektrik vardı ki, nabzını iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Bana daha fazla işkence etmesine izin vermeden önce ona döndüm ve onu öptüm. Benimle ağzı açık bir şekilde karşılaştı, dili benimkiyle birleşti ve kendimi onun içinde kaybolmuş buldum. BEN*sevilen*onunla sevişmek Dudaklarımı kıstırma ve çekiştirme konusunda çok uzmandı ve bu beni deli ediyordu. Saatlerce yapabilirim.

Çıkardı, aletinin sert başını klitorisime sürttü. Bu lezzetli duyguyu daha fazla hissedebilmek için vücudum kıvrıldı ve kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Nefesi kesildi ama kendimi sabahın dördüncü orgazmına doğru ilerliyormuş gibi hissedebiliyordum.

Düşene kadar kendimi ona sürttüm, zevk vücudumun yorgunluğunu delip geçti. Ben geldiğimde, Sebastian'ın

dudaklarım göğsümün üzerine kapandı, sahip olduğum her hissi artırdı.

Sebastian kendini yeniden bana bastırdı ve sıkı çekirdeğime kolaylıkla girdi. O beni doldururken kendi cum'unu dışarıda bırakarak, sonuna kadar girerken kendimi tamamlanmış hissederken buldum.

İnledi. "Senin böyle olmanı seviyorum."

"O zaman yapabilirsin. Sonsuza kadar."

Dışarı çıktı ve içeri girdi, beni üzerinde oturduğum yerden sektirdi. Nefesim kesildi, vücudum zevkle kasıldı.

Yükselen bir orgazm hissedebiliyordum ama yeterince hızlı değil. Elimi aşağı indirip parmaklarımı klitorisime koydum. Sebastian her ittiğinde elime vurdu ve gözlerimin başımın arkasına dönmesine yetecek kadar sürtünme sağladı.

Sebastian kulağıma, "Geldiğin zaman çok güzelsin, Lily," dedi. Benim için tekrar gel tatlım.

Söyleyecek bir şeyler bulmak istiyordum ama zamanım yoktu. Karnım sıkıştı. Bağırdım ve beşinci kez geldim, vücudum titriyordu, sinirlerim yanıyordu.

"Kahretsin," diye inledi Sebastian da bitirirken.

"Bu ... idi . . ” kelimelerim bile yoktu.

"Evet," dedi Sebastian. "Evet."

Bir an için, o hâlâ içimdeyken, ikisi de salıverilmemizden dolayı nefes nefese orada uzandık. Sonunda dışarı çıktı ve beni yanağımdan öptü.

"RİA'ya sahip olduğun için çok mutlu olduğumu daha önce söylemiş miydim?" "Ne?" Beynim hala devre dışı dedim.

Sebastian güldü. "Prezervatif kullanmak zorunda kalmadığımız için mutluyum," dedi. “İstersen bir tane kullanırdım, ama seni böyle hissetmek... . ”

"Doğru," dedim. "Ben de memnunum. Bu*fazla*daha iyi." "Seni temizlememe izin ver."

Kızardım ama gitmesine ve ihtiyacı olanı almasına izin verdim. İstemsizce annemin söylediklerini düşündüm. Olmasam bile ona sahip olduğumu söylemek çok kolay olurdu.

Tanrım, bu düşünce beni hasta etti.

Ona asla böyle yalan söylemezdim. Gerekirse seve seve prezervatif kullanırdım ama aynı zamanda o kadar minnettardım ki doğum kontrolü yaptırdım ve devam ettim.

Bir paçavra ve bir öpücükle geri döndüğünde, düşüncelerimi unuttum. RİA'm olduğunu söylediğimde Sebastian'a yalan söylemediğimi biliyordum ama ona annemin söylediklerini yakında söylemem gerektiğini

biliyordum.

Ama ben bunun yerine bulutların arasında uykuya dalıyordum.

Göz kapaklarım ağırlaştıkça, bir haftadan fazladır Instagram'da gönderi paylaşmadığımı fark ettim.

Ben de siktir et deyip öyle bırakmaya karar verdim.

Ondokuzuncu Bölüm

Birkaç hafta sonra, Sebastian'ın sözleşmeli eşi olarak son kez LA uçağına biniyordum. Kusmak istedim ama kahvaltımı hafife almayı umarak zencefilli gazozumu yudumlamaya devam ettim. Sebastian'ın koltuğunu kavrayışından onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum.

İkimiz de bunu yapmak istemiyorduk ama yapmak zorundaydık. Daha iyi bir gelecek sağlamak için bu sınırı belirlememiz gerekiyordu. Sonra Nashville'e ve eğer elimizde olsaydı evimize geri dönerdik.

Evin faturasını babam ödediğinden, Sebastian'la yeni bir sözleşme imzalamayı reddettiğimizde ve başka bir şey bulana kadar bizi evsiz bıraktığımızda, onun parayı geri alacağından emindim.

Kitabım artık yayıncıların yanındaydı ve telif haklarımdan bir evin ön ödemesini yapmaya yetecek kadar para biriktirmiştim.

Ama muhtemelen o değil.

Evimizi sevdim ama bu durumda kalacak kadar değil. İşe yarayacağını umuyordum ama bunun nasıl bir olasılık olduğundan emin değildim.

Karaya indiğimizde ikimiz de özellikle hareket etmek istemedik ama infazımıza gider gibi otelimize gittik. Uçağa binmek için son ana kadar bekledik ve partimiz bu hafta sonuydu, bu da toplantıya hazırlanmak için bir saatimiz olduğu anlamına geliyordu.

Sade bir kıyafet ve hafif bir makyaj yaptım. Sebastian gömleğini ve kot pantolonunu giymişti. Binaya kiralık bir araba sürdük, ikimiz de gergin görünüyorduk. Bir yıl önce burada asansörde birbirimiz hakkında haksız varsayımlarla karşılaştığımızdan çok farklıydı.

Yine de toplantı odası aynı görünüyordu. Duygusuz beyaz duvarlar, ondan nefret eden şehri gösteren açık pencereler vardı. İçeri girdiğim an boğulmuş hissettim.

Martin masanın ucuna yaslanarak bekledi.

"İkinizin de başarmasına sevindim," dedi.

Ne Sebastian ne de ben bir şey söylemedik. Titreyen ellerimi belli etmemek için kollarımı tutmak zorunda kaldım. Bunu yapmak zorunda kalacaktık.

Martin, Lafı dolandırmayacağım, dedi. "Bu gece planladığımız büyük bir parti var. İşte mevcut şartları uzatan yeni sözleşme

beş yıl daha Lily, sosyal medyanı daha iyi kullanman gerekecek ama şu ana kadar gördüklerimiz umut verici."

Masanın üzerinden kaydırdı. bakamadım bile.

Sebastian, "İmzalamıyoruz," dedi. "Sözleşmeden çıkmak istiyoruz"

Martin şok olmuşa benzemiyordu bile. Oğluna baktı, sonra sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gözleri üzerimdeydi.

İçimden korku geçti.

“Yenisini okuyacaksın. Seni ikna edeceğinden eminim," diye yanıtladı. "İşten."

Martin tek kelime etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Sebastian ve ben

baktı.

Sebastian, "Okumuyoruz," diye mırıldandı. “Bu normal bir kullandığı iş pratiği. İnsanları korkutmaya çalışmak için ayrılır. Söylediklerimize sadık kalırsak ilgisini kaybeder.”

Martin konuşmadan önce bana öyle bakmasaydı ona inanırdım. Bildiği bir şey vardı - benimle ilgili bir şey.

Aşağı baktım, sözleşmeye uzandım. Sebastian beni tuttu. "Ne yapıyorsun?" O sordu. "Bakmamalıyız bile."

"Bunda bilmemiz gereken bir şeyler olduğunu hissediyorum."

"Orada görmemiz gereken hiçbir şey yok. Ayrıca, bizi hayır demekten korkutan hukuk jargonu olacak. okumayın.”

Muhtemelen haklı olduğunu biliyordum ve benden olabildiğince uzak durmamı istediğini biliyordum ama endişeliydim. Ya orada bilmem gereken bir şey varsa?

Sözleşmeyi aldım ama açmadım. Korkmayacağımı biliyordum ama Sebastian'ın endişelendiğini de biliyordum. Onu çantama tıkıştırdım ve "Tamam, okumayacağım. Bu gece işimizin bittiğini tamamen açıkladığımızda onlara teslim edeceğiz."

Sebastian çantama baktı ama bir şey söylemedi. Onunla kavga etmek içimde yoktu, şimdi değil.

Öğleden sonramı koparılıp dürtülmekle geçirdim, bu yüzden etkinlik için mükemmel görünüyordum. Her saniyesinden nefret ettim ve bunu son kez yaptığım için mutluydum. Annem saçımı boyamam için beni zorlamaya çalışmıştı ve ben de Sebastian'ın koyu renklerin uzamasını sevdiğini söyleyerek buna sıkı sıkıya sarıldım.

Her şey bittiğinde, onu tekrar kahverengiye boyuyordum. Artık nefret ettiğim platin sarısı yok.

Mekana girdiğimizde bana düğünü hatırlattı. Gülünç bir şekilde fazla dekore edilmişti ve bu şeye ne kadar para harcandığını merak ettim. Yeni doğmuş bir bebek gibi ortalıkta dolandık, herkesle konuşmaya ve sahte bir evlilik için tebrik edilmeye zorlandık.

Sonunda aileme ulaştık ve annem gururlu gibi bize baktı, gözlerindeki sahte parıltı neredeyse yırtıcı görünüyordu. İkisi de bana sarıldılar ve ben kollarımı gergin bir şekilde babama doladığımda, "Sözleşmeyi oku" diye fısıldadı.

Sebastian bunu duydu ve onlar uzaklaştıktan sonra bana başını salladı. Çantam vestiyerde duruyordu ve dudağımı ısırdım.

"Bunu seni manipüle etmek için söylediklerini biliyorsun."

“Ama orada bilmediğim bir madde olabilir. Beni ilgilendiren bir şey varsa, bunu bilmem gerekiyor.”

Sebastian'ın gözleri kısıldı. Yani fikrini değiştirebilir misin? "Hayır," diye yanıtladım. Fikrimi değiştirmiyorum. Ben sadece . . ”

Sebastian, "Gidip şuna bir bak," dedi, sesi gergindi. "Ama senden bu konuya geri dönmemeni istiyorum."

"Değilim," dedim ona dürüstçe. "Ama yapmak üzere olduğumuz şeyin sonuçlarını bilmem gerekiyor."

Bu hiçbir şeye yardımcı olmuyor gibiydi. Sebastian bana başka biriyle görüşüyormuş gibi baktı ve sonra uzaklaştı. Uzun bir iç çektim ve belgeyi sessizce açmak için vestiyerin yanına gittim.

Sebastian bir konuda haklıydı: sıkıcıydı ve hukuk jargonuyla doluydu ama ben kitap sözleşmelerimden buna alışmıştım. Çoğunu görebildim ama sonunda bir şey gözüme çarptı.

haklıydım Benimle ilgili bir şey vardı.

Gelecekteki herhangi bir sözleşmeye katılmayı reddedersem mirasımı ödemeyeceklerdi. Telefonumda bulunan orijinalde referans verildiğini söylediler. Kontrol ettim, orada olmadığını gördüm ama bugün bana verdiklerine, orijinal olarak imzalamadığımı bildiğim gözden geçirilmiş bir baskı eklemişlerdi.

Bu bir yem ve geçiş oldu.

inledim. Yakalayacağımı düşünmüyorlardı ama yakalamıştım. Ve onunla savaşmak için en iyi avukatları tutmam ve ona karşı çıkmaya çalıştığım için bile kendimi bir halk düşmanı haline getirmem gerekirdi. Sebastian işini kaybederdi ve ben de TV şovu anlaşmamdan kazandığım paranın çoğunu kaybederdim.

Bunda kazanmışlardı.

Ya da en azından sahip olduklarını düşündüler.

Durumun adaletsizliği karşısında çığlık atma ve ağlama dürtüsünden kendimi kurtarmaya çalışarak derin bir nefes aldım ama yumruklarım sıkılı kaldı. Sözcüklerin ağzımdan çıkmaması için çenemi sıktım.

Tüm bunları bir süre rahat yaşayabilmek ve yazmaya odaklanabilmek için yaptım. Yıllardır bana vaat edilen parayı alabilmek için bunu yaptım.

Ve şimdi bu gitmişti.

Bu günlerde mesele para bile değildi. Başarabileceğimi bilecek kadar hayat hakkında yeterince şey anladım. İhtiyacım olursa küçük bir ev almaya yetecek kadar para biriktirdim. Bu, şu anki ben için dünyanın sonu değildi, ama bu, tüm bunların başında olsaydı? Dünyadaki yerimi bile bulmadan önce mi? ne yapacağımı bilmiyordum.

Paltolarla içeri giren vestiyer görevlisi, sözleşmeyi çantama doldurmamı ve koridora çıkmamı sağladı. Havaya müstehcen sözler savurmamak için dişlerimi sıktım. Kaybetseydim insanlar kesinlikle not alırdı.

Tam beş yılımı ailemin beni sözlerinden caydırmayacağına inanarak geçirmiştim. Geriye dönüp baktığımda, daha iyi bilmeliydim.

"İfadenize bakılırsa sözleşmeyi gördünüz." Fazlasıyla tanıdık gelen ses tüylerimi diken diken etti. Döndüm ve annemi gördüm.

"Bu senin fikrin miydi?" diye sordum.

"Hayır, hepsi Martin," diye yanıtladı, omuz silkerek. "Ama seni biliyorum. Gerekeni yapacaksın. Görünüşe göre zaten sahipsin.

"Ne demek istiyorsun?"

“Bu revizyon bir yıl önce oldu. Yeni taşıma sözleşmenin arkasına koydum. Okuduğunu biliyorum.”

Aslında yapmamıştım. O noktada umursamadım.

"O noktada Sebastian'ın seninle işinin bittiğini bildiğini biliyorum," dedi, "ve gittiğin yön? İnanılmaz. Bunu kendim daha iyi yapamazdım.

"Neden bahsediyorsun?"

Bana doğru sırıttı. "En son ne zaman prezervatif kullandın?"

Yine bu değil.

"RİA'm var anne."

"Elbette biliyorsun," dedi gözlerini devirerek. "Hiç çocuk sahibi olmamış kadınlara vermemelerine rağmen."

İnanmazca başımı salladım. Bu hiçbir zaman gerçek olmamış eski bir efsaneydi.

"Kilo almaya devam ettin ve bahse girerim zaten adet dönemini kaçırdın. Sanırım tebrik etmeliyim."

Yapma, diye tısladım.

Rol yapmayı bırakabilirsin tatlım. O ortalıkta

yok. "Anne, dur."

"Lily," dedi, "ilk kez seninle gurur duyuyorum. Yaptığını bildiğim şeyi inkar etme."

Çenem kasıldı. Benimle gurur duymasından nefret ediyordum. Bu kadar manipülatif davrandığımı düşünmesinden nefret ediyordum.

"Seni on iki hafta falan sayardım," dedi karnıma bakarak. "Torunumla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Konuşmada görüşmek üzere."

Sanki kızının kalbini henüz kırmamış gibi başını dik tutarak uzaklaştı. Yaptığım her şeyi almış ve asla olmadığı bir şeye çevirmişti. Ağlamamaya çalışarak baktım ama gözlerim ıslandı.

Nasıl yapabilirdi?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi derin bir ses arkamdan.

Döndüm. Sebastian köşedeydi. Yanakları kırmızıydı ve kaşları alnına doğru alçaktı. Yumrukları sıkılı ve çenesi gergindi. Bu öfke belirtilerinin her birini ayrı ayrı görmüştüm ama hepsini birden görmemiştim.

Ve bana bakıyordu.

Kalbim battı.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordum, tüm vücudum titriyordu.

"Yeterince uzun."

"Sebastian," dedim, "kulağa göründüğü gibi değildi."

"Gerçekten mi? Çünkü bana tuzak kurmak için doğum kontrolün hakkında yalan söylemişsin gibi geldi ve ben de aptal gibi buna kandım.

"Bunu ben yapmadım."

"Hayır," dedi. Bazı şeyleri gündeme getirdiğimde çok gergin davrandın.*Fuar Orijinalleri*? Sözleşme? Neden okumaya ihtiyaç duydunuz? Niye babamın ofisinden aldın?"

"Çünkü içinde benimle ilgili bir şeyler var. Başka bir imza atmazsam miras onlarda kalacak!"

"Ve bu bilgiyi bir yıl önce, benim yanımdayken davranışını değiştirdiğin gün aldın. Bahis adamı değilim ama bununla bir ilgisi olan çok paraya bahse girerim.

Böyle bir şey olmadı, diye ısrar ettim.

"Sana inandığımı sanmıyorum."

"Sebastian, bu çılgınlık!"

"Evet öyle. Hepsi öyle. İlk günden itibaren tüm bu evlilik çılgıncaydı ama Nashville'e taşındığımızda işimin bittiğini biliyordun. Anlaşmadan kendi payına düşeni alamayacağını biliyordun. Neden seni etrafta tutmak için beni sana aşık etmiyorsun? RİA olduğunu asla kanıtlamadın, Lily.

Çantama uzandım ama sözleşmeyi okuduktan sonra vestiyerde bıraktım. RİA'mı aldığımda doktordan aldığım kart bendeydi. Sonsuza kadar önce cüzdanıma doldurmuştum. Bu onu kanıtlardı.

Ama uzaklaşırsam, gideceğinden endişelendim.

"Ben . . . Hamile değilim," demeye çalıştım.

Kafasını salladı. "Bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorum. Gerçekten hamileysen çocuğun iyiliği için kalacağım ama değilsen bir daha benden haber alamazsın."

Sebastian uzaklaşmak için gitti ama kolunu tuttum. "Hatta beklemek. Bana izin ver*açıklamak*"

Durdu ve ben rahatlayarak ağlayabilirdim. Tanrıya şükür. Eğer dinlemeye istekli olsaydı, belki konuşarak bu durumdan kurtulabilirdim.

"Ben..." diye başladım ama yarıda kestim.

"Konuşma zamanı!" Heather köşeyi dönerek bize beklentiyle baktı.

Yumruklarımı sıkarken parmak uçlarımı avuçlarımın içine soktum. Sözünü kesecek onca insan varken, neden o olmak zorundaydı?

Sebastian, "Bunu bitirelim," diye mırıldandı.

"Beş dakika alabilir miyiz?" Heather'a sordum.

"Üzgünüm," dedi omuz silkerek. Kendinden neredeyse memnun görünüyordu. "Martin ve Allen bekliyor. Zamanı geldi."

Sebastian yavaşça elimden kurtuldu ve bunun son olup olmayacağını merak ettim.

Heather bana sırıttı. "Cennette sorun mu var?"

"Siktir git," diye homurdandım Sebastian'ın ardından.

Onu sahneye çıkarken gördüğüm an, kelimeler boğazımdan çıkmaya çalıştı. istediğim şey olmadığımı söylemek istedim

dedi anne. Çantamı alıp ona RİA kartımı göstermek istedim. Kim olduğumu kanıtlamak istedim.

Ama zamanım tükendi.

Onu durmaya zorlayabilirdim. Konuşmayı erteleyip ne demek istediğimi anlatabilirdim ama o çoktan sahneye çıkmıştı ve omuzlarının gergin çizgisi, konuşarak bu durumdan kurtulabilir miyim, yoksa annem benden son bir kişiyi alıp almamış mı diye merak etmeme neden oldu.

Masumiyetimi haykırmak yerine korkakça bir şey yaptım ve onu sahneye kadar takip ettim.

İnsanlar tezahürat yaptı ve Martin saçma sapan konuşmasına başladı, ilişkimizin maskaralığını aktardı. Aklımın gerisinde, gülümsemem gerektiğini biliyordum. Mükemmel evlat, mükemmel eş olmam gerekiyordu.

Ama yapamadım. Bu sefer değil. Tek istediğim dışarı çıkmaktı.

Nashville'e dönmek için sabırsızlanıyordum. Artık bizim evimiz olmasa bile Amy ile kalırdım.

Evimizin satılmasını izleyebilir ve benim yalanlarım olmayan yeni bir ailenin evi devralmasını umabilirdim.

Bu düşünce kalbimi kırdı ama buradan gitmem gerekiyordu. Bu konuşma bittiğinde ne kadar hızlı koşabileceğimi merak ettim.

"Şimdi," dedi Martin bana dönerek, "yapmamız gereken çok özel bir duyurumuz olduğunu duydum." Korku damarlarımda dolaşıyordu. Az önce kendi Lily'mizin olduğu konusunda bilgilendirildim.*hamile*! Bu neşe demetinin birlikte geleceğiniz için neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Sebastian yüzünü buruşturdu ve ben dehşet içinde Martin'e baktım. İnsanlar alkışladı. Kameralar parladı. Kalabalığın içinde annemin bağırdığını gördüm.

İçimde bir şeyler koptu.

"Ve bununla birlikte..." diye söze başladı ama ağırbaşlı bir gülümseme takınıp Martin'in kolunu tutacak gücü kendimde buldum.

"Aslında, Martin," dedim tatlı bir sesle, "birkaç şey söylemek istiyorum."

"Konuşmaman gerekiyor," dedi alçak sesle, avucunun içiyle mikrofonu kapatırken.

"Ama cinsiyetini açıklamak istiyorum!" İnsanların duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim ve hepsi konuşmama izin vermesi için bağırdı.

Gözümün ucuyla Sebastian'ın bana baktığını görebiliyordum,

bakışlarında ihanet vardı.

Ama dikkatimi, beni dikkatle izleyen Martin'de tuttum. "Ne planlıyorsun?"

"Sebastian'ı kilit altına aldığıma göre artık oyunu bırakabilirim," diye mırıldandım. "Ben senin tarafındayım."

Martin şok olmuş ama memnun görünüyordu. Sonunda mikrofonu bıraktı. Aldım, öfke hâlâ vücudumda dolaşıyordu. Korkmadan önce kalabalığa baktım.

Odanın arkasında, dehşete düşmüş görünen Jessie'yi gördüm.

Derin bir nefes aldım. Artık ailemin beni kontrol etmesine izin verme. Artık onu hayal kırıklığına uğratmak yok.

Artık izin yok*kendim*aşağı.

"Vay canına," dedim kalabalığa göz gezdirerek, "sizden o kadar çok insan var ki. Tanrım, oradaki TMZ mi?"

"Instagram'ınızı seviyoruz!" muhabir aradı.

"İnanamıyorum*Ben*çok ünlü," dedim ve sahnenin önüne doğru yürüdüm. "Bu gece geldiğiniz için her birinize ayrı ayrı minnettarım ve bazılarını paylaşmaktan çok mutluyum. . . inanılmaz derecede büyük bir haber.

Kalabalıktan bir heyecan hışırtısı geçti.

Mükemmel.

Rohanda bir zamanlar buna benzer bir şey yapmıştı. Şimdiye kadar yazdığım en harika sahnelerden biriydi ve şimdi onu yaşama sırası bendeydi.

"Bebeğimin cinsiyetini söylemeyi çok isterim."

"Evet kızım!" TMZ muhabiri aradı. "Yap! Kaydediyoruz!"

"Bu videoda mı?" diye sordum, onur numarası yaparak. "Teşekkür ederim. bunu hatırlamak istiyorum*sonsuza kadar*"

"Evet!" muhabir aradı.

"Her neyse, dediğim gibi, bebek... . " Dramatik etki için durakladım, "yok."

Sessizlik.

"Görüyorsun, bunların hiçbiri aslında gerçek değil. Beş yıldan fazla bir süre önce bana teklif edildi. Bizi satın almaya çalışan işletme sahibinin oğluyla evleneceğim söylendi, böylece Miller Industries bir tekel yaratmıyormuş gibi gösterildi. Keşke sana Instagram hesabımın gerçek olduğunu söyleyebilseydim ama o da sözleşmeliydi. Saçlarım? Sözlerim mi? Bakışlarım? Hepsi bir sözleşmeye yazılmış ve biliyor musun? Bundan hemen sonra sosyal medya sayfamda olacak."

Jessie'nin çenesi düştü ama bir kez olsun gururlu görünüyordu. Tanrım, bu iyi hissettirdi. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım.

"Sözleşme bugün bitiyor," dedim mikrofona. "Hayatımın son beş yılını en büyük otobiyografiyi yazarak geçirdim" - bir yalan
- "Bu ailenin zehirli dinamiği, Martin'in çalışanlarından beklediği korkunç şeyler ve Martin ile Allen'ın ağına takılan hepimizin katlandığı acı hakkında. En yüksek teklifi verene seve seve satarım."

Martin mikrofonu elimden aldı ve beni sahneden uzaklaştırdı. Topuklarımın üzerinde tökezledim ama biri beni kolumdan yakaladı.

"Seni aptal fahişe!" yüzü pancar kırmızısına dönerek bana bağırdı. Onun neler yapabileceğini biliyordum. peşinden geldiğini biliyordum*Ben*. Az önce yaptığım şeyin gerçeği ortaya çıktığı zamandı.

Gitmem gerekiyordu ve hızlı.

Beni yakalayan kişiye teşekkür bile etmedim. Sahneden fırladım ve arkadan geçtim, sadece dışarı koşarken topuklarımı koparmak için durdum.

Temiz hava üzerime çarptığında, yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöktü.
üzerimde.

Aman Tanrım, herkes biliyordu. Bu patlayacaktı. eğer gitmediyse viral, şok olurum.

Çantamı ve her şeyi mekanın içinde bırakmıştım ama oraya geri dönemeyeceğimi biliyordum. Yapsaydım, köşeye sıkıştırılırdım ya da atılırdım.

"Zambak!" Bir sesli arama duydum ve arkamı döndüğümde Jessie'nin mekandan koşarak çıktığını gördüm. Elinde çantam vardı. "Kutsal*bok*. Senden şüphe ettiğim için çok üzgünüm. Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Ben... planlı değildim," dedim, "ama hamileliğimle tüm bunları yeniden yapmam için beni zorlamaya çalıştıklarında, onlara izin veremezdim."

"Doğrusunu yaptın."

Kusacağım, diye mırıldandım ve Jessie beni çalılıklara doğru itti. Midemin içindekileri boşaltırken sırtımı ovuşturdu.

"Sen bir baş belasısın," dedi. Bunun geldiğini kimse görmedi. Orada harikaydın."

"Benden nefret ediyor," dedim ağzımı ovuşturarak.

"DSÖ? Martin mi? Siktir et onu. Senden hep nefret etti." Sebastian.

"Anlaştığınızı sanıyordum."

"Annem önce ona ulaştı."

“O olup olmadığını bilmiyorum. . ” Yavaşladı ama sonra başını salladı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Buradan gitmemiz gerekiyor.

Mekanın kapısı zorla açıldığında yavaşça kalkmama yardım etti. Zıpladım. Arkamı döndüğümde ya annemin ya da TMZ'nin peşimden geldiğini görmeyi bekliyordum.

Ama bu Sebastian'dı.

Acaba Jessie onu azarlayacak mıydı, yoksa o beni herkese her konuda gevezelik ettiğim için mi azarlayacaktı? Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordum.

Ama yine kustuğum için öğrenemedim. Sonunda kendimi toparladığımda, elime soğuk bir şey bastırılıyordu.

Aşağı baktım ve zencefilli gazoz gördüm ve Sebastian'ın eli ona bağlıydı.

BT.

Jessie, "Gitmeliyiz," dedi. "Nerede olduğunu anladıkları anda boktan bir gösteri olacak ve. . . muhtemelen elinize bakılmaya ihtiyacınız var.”

Elim iyi, diye mırıldandım ama sonra Jessie'nin bana bakmadığını fark ettim.

Kırmızı, şiş ve parmakları yarılmış Sebastian'a bakıyordu. Ne halt olduğunu sormak için ağzımı açtım ama bunun yerine bir mide bulantısı dalgasıyla savaştım.

"Eğlendin mi?" diye sordu.

"Muazzam," diye yanıtladı Sebastian.

"Ne?" diye sordum, sonunda midemi kontrol altına alarak. "Eline ne oldu? Neler oluyor? Neden bana zencefilli gazoz getirdin?”

Sebastian bana hafifçe gülümseyerek, "Yaptığın şeyden sonra stresin seni ele geçireceğini düşündüm," dedi. sadece baktım Şimdi benden nefret etmiyor muydu?

"Bu çok hoş Sebastian ama polis kesinlikle şu anda seni arıyor."

Neredeyse homurdandı. "Farkındayım."

"Sürekli seven sikime ne oldu?" Tekrarladım ikisinin arasına bakarak.

Jessie, "Sebastian, siz kaçtıktan hemen sonra Martin'i yumrukladı" dedi.

Ben.

"Ne?" Bağırdım.

Kapı tekrar açıldı ve Jessie beni yakalayarak yaklaşan insan patlamasından uzaklaştırdı. Kiralık araca bindiğimizde insanların dışarı çıktığını gördüm ve uzaklaşırken aracın fotoğrafları çekildi.

Jessie hızla uzaklaşırken Sebastian arka koltuğa oturdu. İnledim ve zencefilli gazozu açtım.

"Bu ... idi*Bu yüzden*aptal," diye inledim bir yudum aldıktan sonra.

"Hayır," dedi Jessie. “Bu çok saçmaydı. Sana yaptıklarını halka kaç kez anlatmak istediğimi biliyor musun? Hayatını mahvetmeyeceğini bilseydim, bunu bir kalp atışında yapardım.

İçimi çektim ve başımı koltuk başlığına yasladım. Sebastian yüzüme düşen bir saç telini çekti.

"Neden buradasın?" Ona sordum. "Sen deliydin."

"Yanılmışım," dedi. "Seni partide o kontrat yüzünden gergin gördüm ve geri adım atacağını düşündüm ve sonra annenin seni tebrik ettiğini ve hamile olduğun için oyunu bırakmanı söylediğini duydum ve ben... . . Bunun gerçek olduğunu düşündüm.”

"Cidden?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi Jessie'ye ama gözleri benim üzerimdeydi. "Aklım yerinde değildi."

"Bunca insan arasından Barbara Roberts'a inanmak için bundan daha iyi bir bahanen olmalı."

"Babamdan kariyerimi mahvetmek için ince örtülü bir tehdit iyi bir tehdit olur," diye mırıldandı.

Koşma içgüdüsü yerini saldırı arzusuna bıraktı. "Onu öldüreceğim."

"Biliyor musun?" Jessie dedi. "Onu yumruklamalıydın. iki kere."

"Bir kez benim için yeterliydi," diye yanıtladı, sesi hâlâ alçaktı.

"Üzgünüm," dedim.

"HAYIR,*Ben*üzgünüm" dedi. "Aklıma bu fikir geldiği için üzgünüm. Ben sana herkesin davrandığı gibi davrandığım için üzgünüm. O sahnede yaptığın şeyi yapmak zorunda olduğun için üzgünüm. Herkese söylemek yapılacak doğru şeydi.”

Ve bu benim kırılma noktamdı. Gecenin ham, filtrelenmemiş acısı tüm gücümle bana çarptı ve yıkıldım. Anneme çok kızdım, Sebastian ona inanacak kadar kırıldım ve bizi tekrar hapse atmaya çalıştığı için Martin'e çok kızdım.

Ben ağlarken Sebastian beni tuttu ve yalnız kalamadığım için onun sıcaklığına yaslandım. Jessie'ye otelimize gitmesini söylediğini duydum.

getirdiğimiz bagaj.

İçeri girene kadar ağladım. Çirkin hıçkırıklarım muhtemelen makyajımı mahvetmişti ve umursamıyordum.

Jessie'nin telefonunda beş alarm çaldı.

"Üzgünüm," dedi onu susturarak. "Google'da seninle ilgili bir uyarım var."

Sebastian, "Rapor vermeye başladılar," dedi, beni daha sıkı kavradı.

Jessie bize dönerek, "Burada kötü adam olmanıza imkan yok," dedi.

"Bir yolunu bulacaklar," diye mırıldandım. “Muhabirlerin orada ne kadar kaldığını gördüm. Bahse girerim annem nasıl aklımı kaçırdığıma dair korkunç bir hikaye uydurmuştur.

Sebastian, "Sözleşmeyi postala," dedi. "Tıpkı dediğin gibi." "Ne?"

“Sosyal medyanızda. Sözleşmenin ekran görüntüsünü göndermeniz yeterli. Bu yalan söylemediğine dair yeterli kanıt. Şirketin antetli kağıdında var.”

Sebastian, bunu yaparsam babanın şirketini mahvedeceğimi biliyorsun.

"Umurumda değil," dedi. "Yanmasına izin ver. Suratına yumruk attığımda kovulduğumdan oldukça eminim.”

Jessie, "Sonrasında kalmamış olmam çok kötü," diye düşündü. "Lily'nin çantasını almak için koşmakla çok meşguldüm."

"Haberlerde çıkacak," diye mırıldandı.

iç çektim Sebastian'ın babasına yumruk attığını hatırlamak da bana elini kontrol ettirmemiz gerektiğini hatırlattı. Sonra insanlara istediğim zaman yayınlayabileceğim bir otobiyografim olduğunu söylediğimi hatırladım.

"Aman Tanrım," dedim. "Bir şekilde bütün bir otobiyografi yazmam gerekiyor."

"Senin yok mu?" diye sordu.

"HAYIR."

Sebastian, "Ama ben bunu senin yazdığını sanıyordum," dedi. "Bana ne olduğunu hiç söylemedin, ben de seni durdurmayayım diye karanlık fanteziler yazmakla ilgili beyaz bir yalan söylediğini düşündüm."

"Hayır," dedim ikisine de. “Karanlık fantezi yazıyorum. BEN*beğenmek*kılıçlar, ejderhalar ve cinayet. Ailemin beni nasıl becerdiğine dair boktan otobiyografiler yazmıyorum. Onları başka dünyalara koydum, bu dünyaya değil. Ah, yapacak çok şeyim var*Yapmak*”

Sebastian, "Bunu çözeceğiz," dedi. "Ama o kıyafetleri çıkarıp daha rahat bir şeyler giymen gerekiyor."

"Ve belki duş," diye ekledi Jessie.

"O zaman gidip eline baktırır mısın?" Diye sordum.

Sebastian içini çekti ve başını salladı. Ona baktım, beni ittiği için babasına vurduğuna, yaptığımı düşündüğü şeye rağmen peşime düştüğüne tamamen inanamayarak.

Elimi bileğinin üstüne, altındaki şeylerin kırmızı ve şişkin olduğu yere koydum. "Teşekkür ederim," dedim.

“Sorun değildi. Sana dokunduğu an, yanına kalmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

"Bana destek olmak zorunda değildin," dedim sessizce. "Evet yaptım. Sen benim karımsın."

"Artık olmak zorunda değilim."

"Artık gitmene izin vermeyeceğim," dedi gülümseyerek. “Bunu düşünmekle aptallık ettim. Kim olduğunu biliyorum Lily. Eski kişiliğindeki her çatlak, benim için bir uyandırma çağrısıydı, olman gereken kişiyi değil, gerçek seni aydınlatıyordu.

Sözlerinin güzelliği karşısında ağzım açık kaldı.

"Sevimsiz olduysa özür dilerim. Senin gibi bir yazar değilim ama bir süredir bunu hissediyorum. Bunu sana daha romantik bir zamanda söyleyecektim ama bu da herhangi biri kadar iyi."

"Vay canına," diye sözünü kesti Jessie. "Evet, şimdi görüyorum."

"Neyi gördün?" diye sordu. Hala sözlerini değerlendiriyordum.

"Siz ikiniz," dedi. "Bana ikinizin iyi anlaştığınızı söylediğinde neye inandığımı bilmiyordum ama bu mu? Bu benim erkek arkadaşımla olduğumdan daha sevimli ve bu bir şeyler söylüyor. Sanırım Lily komada.

Yanaklarım ısınarak, "Kocam tarafından her gün nutkum tutulmuyor," dedim.

"Makyajın altında kızarıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ne zaman utansan belli bir ifade aldığını fark ettim."

Jessie, "Şu anda arka koltukta çok fazla saçma sapan şeyler oluyor," dedi. "Gidip temizlenmeniz gerekiyor. Sonra birbirinizi ne kadar sevdiğiniz hakkında konuşmaya devam edebilirsiniz."

Sebastian, "Haklı," dedi. "Duşa ihtiyacın var." "Ve senin bir doktora ihtiyacın var. Haydi içeriye girelim."

Sebastian elimden tuttu ve beni odamıza götürdü. Duş alıp temizlendiğimde, yaptığım şeyle ilgili pişmanlığın üzerime çökmesini bekledim.

Asla olmadı.

Fotoğraf: Sebastian ve Lily'nin evlilik anlaşmasını detaylandıran bir sözleşmenin ekran görüntüsü. Altyazı yok.

SebandLily4ever: BU BİR ŞAKA OLMALI! AĞLIYORUM ŞİMDİ SİKE SÖYLE!!!11

EndişeliOkuyucu: BİLİYORUM.

ataerkillik: Kesinlikle ne oluyor? Bir sözleşme? TUTUKLANDI MI? Tüm Miller Industries cihazlarında tam ve eksiksiz bir SATIN ALMA YASAĞI için çağrıda bulunuyorum. Bu iğrenç ve tiksindirici!

İki hayat: Her zaman bir şeyler olduğunu düşündüm. Ben çok üzgünüm. Tüm kirli detayları duymak için sabırsızlanıyorum.

yazbebek: Aslında, umarım hayatını yaşarsın. Bu yorumlar çok ağır…

Bölüm Yirmi

Ertesi gün bütün bunların sonuçlarını görmeliyim.

Telefonuma o kadar çok mesaj geldi ki, kapatmak zorunda kaldım. Telefonumda hâlâ kaç tane modellik bağlantım olduğunu unutmuştum ve hepsi benim açımdan neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

Hatta bazıları bana asılmak için uzandı.

Sebastian'ın eli yamalıydı ve babasının dava açmamasını sağlamak ve bana söz verilen mirası almak için herhangi bir yasal dayanağımız olup olmadığını görmek için zaten bir avukatla çalışıyordu.

Otelde neredeyse komaya girmiştim, yaptığım şey karşısında hem şokta hem de dehşet içindeydim. Jessie'nin iş görüşmeleri olduğunu ve Sebastian'ın tutuklanmamak için çalışması gerektiğini düşünürsek yalnızdım ve buna aldırmıyordum ama bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Ya da belki birisi.

O sırada kapımın şiddetli bir şekilde çalındığını duydum. Sebastian'ın burada olmaması gerekiyordu ve resepsiyona hiçbir koşulda kimseyi buraya getirmemesini söylemiştim. Ancak gözetleme deliğinden baktığımda gerçekten görmek istediğim birini gördüm.

"Amy?" dedim kapıyı açarak.

"Sözleşmeyi bitireceğini söylediğinde, bunu herkese her şeyi anlatarak yapacağını düşünmemiştim. Etkilendim."

"Beni nasıl buldun?"

"Konumları paylaşıyoruz, unuttun mu?" dedi ve aile dramıyla uğraşırken kendisininkini paylaşmak istediğini hatırladım ve nerede olduğunu bilmemi istedi. Kibar olması için ona benimkini verdim. "Nashville'den sana ping atabildim."

Gözlerim nemlendi. "Gelmek zorunda değildin. Buradan çıkmak pahalı olmalı."

Omuz silkti. "Havayolu milim vardı, artı buradaki uçuş geceydi, yani o kadar da kötü değildi. Arkadaşım hayatını mahvetti ve bunu ben bile duydum. Tabii ki geliyordum. Hatta kimsenin buraya gelmediğinden emin olan ön büro görevlisine bile gizlice girdim. Seni bulmak için yirmi kapı çaldım."

Ona o kadar sıkı sarıldım ki şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Teşekkür ederim," dedim. Burada birine ihtiyacım vardı.

Onu, döndüğümüzden beri dağınık olan otel odasına çektim. "Sebastian nerede?" diye sordu.

"Martin'e saldırması konusunda bir avukatla çalışıyorum."

"Bunun videosunu gördüm. Etkileyiciydi," dedi. "Dün geceki görüntüleri gördün mü?"

"Midemin kaldırabileceğini sanmıyorum. Onu yaşamak yeterliydi."

Anlaşılır. En azından mirası aldın mı?"

Başımı salladım. "Bir yem yaptılar ve beni değiştirdiler. Taşındığımızda sözleşmeyi değiştirdiler ve bir daha sözleşmeye katılmazsam, anlamıyorum diye bir madde eklediler."

"Bu yasal mı?"

"Sebastian bunu çözmeye çalışıyor," dedim. "Bana gelince, dün gece yaptığım her şeyin farkına varmak için burada oturuyorum."

"Eve gitmeye hazır olduğuna bahse girerim."

Ev benim adıma bile değil. Babamın elinde."

"Neden?"

"Bunu yaptığımızda satın alması
konusunda ısrar etti." "Ve ondan
alamıyor musun?"

"Babamı tanımak mı? Zaten intikam için satıyor.

"O kadar hızlı hareket edemezler. Belki bir emlakçı ile çalışabilir ve satın al."

"Sebastian'ın dün geceden sonra bir işi yok. eminim birisi yapacaktır Onu işe alıyoruz ama ipotek alamıyoruz."

"Benim yaptığım gibi çalamayacak olman çok yazık. Ayrıldığınızda evi alacağınızı belirten herhangi bir sözleşme var mı?

"Hayır," dedim ama aklıma bir fikir geldi, "ama yapabileceğim bir şeyler olabilir. Araban varmı?"

"Hayır, ama bende Uber uygulaması var."

İki saat sonra babamın ofisinin lobisinde ucuz Target güneş gözlüğü takıyordum. İçeride olup olmayacağı bir kumardı ama resepsiyon görevlisine kim olduğumu söylediğimde hemen ayağa kalktı ve beni doğruca ofisine getirdi.

"Seni bekliyordu," dedi.

"Harika. Bütün güzel sohbetler bununla başlar."

"Bence yaptığın şey inanılmazdı," dedi masanın üzerinden bana doğru eğilerek. "Hepimiz gölgeli şeyler yaptıklarını biliyoruz, bu yüzden birisini duymak

onları bir kez olsun çağırmak güzeldi.

"Ne kadar kızgın?"

"Çok kızgın. İyi şanslar . . . ne yapıyorsan yap." Başımı salladım ve kapıyı açtım.

Babam bana baktığında, hayatımda aldığım en hayal kırıklığına uğramış bakışla beni sabitledi.

Midem bulandı ama gözleriyle karşılaştım.

"Lily," dedi. "Dün geceki numarandan sonra yüzünü göstermene bile şaşırdım."

Güneş gözlüğümü çıkardım ve bakışlarıma karşılık verdim. "Sen? Beklendiğim söylendi."

"Ne istiyorsun?"

"Evimin tapusu sende."

O güldü. "Yaptıklarından sonra sana izin vermemi mi bekliyorsun? Onu yatırımcılara satmalı ve parçalamalıyım.

Bir irkilmeyle savaştım. Yumruk atacağını biliyordum. Kızgındı ve bunu yalnızca Martin'in gönderdiği iş ortaklarının gözünü korkutmak için yaptığını görmüştüm.

Bir zamanlar Martin'e de yapardı.

Ama beni korkutmasına izin vermeyecektim. yapamadım Şimdi değil.

"Biriktirdiğim pislikle bu şirketi kolayca yakabileceğimin farkında mısın?" dedim. Sebastian benim tarafımda. Martin ona her ne söylediyse ya da yaptırdıysa, söyleyebilirim.*herkes*"

"Yapabileceğinden şüpheliyim," dedi. "Son beş yılını ev kadını oynayarak geçirdin. Senin hiç yeteneğin yok."

Değil mi? Sırf beni kızdırdığın için Martin'le senin bana söylettiğiniz yalanı bir delik açtım. Artık cevaplar için bana yalvaran genel halkla karşı karşıyayım ve elimde, dışarı çıkmasını istemediğiniz bilgiler var."

"Babana şantaj yapmak cesurca bir hareket."

"Sadece bir ticaret jetonu olarak kullanmak için bir ev satın almak cesur bir hareketti," dedim dik dik bakarak. "İstediğin bir şey var baba: sessizliğim. Onun için evi bana ver."

Babam bana ters ters baktı. Harika bir iş kadını olabilirdin, Lily. Seni yanlış alana koydum."

"Bana hakaret etme," dedim.

Babam yavaşça bir çekmeceyi açtı ve içinden yeşil bir kağıt parçası çıkardı. Evin tapusuydu, zaten bana devretmek için imzalanmıştı.

isim.

“Sana bunu verirsem” dedi, “o zaman sosyal medya hesapların gün batımına kadar gitmiş olmak. Başka bir şey hakkında tek kelime konuşmayacaksın. Anlıyor musunuz?"

"Ben," dedim.

"İyi. Bundan kurtulmaya çalışma, Lily. Bu ofiste kayıt cihazları var.”

Tam olarak umursamadım. Söylemem gereken her şeyi zaten söylemiştim. Ne de olsa üzerine beş kitap yazmıştım.

Fikrini değiştirmesine izin vermeden kağıdı aldım.

"Komik buluyorum," dedim arkadaki imzaya bakarak, "bunu hazırlamış olman."

"Sen her zaman annenin sandığından daha zeki oldun. Evi isteyeceğini biliyordum, özellikle de başka hiçbir şeyin olmadığı için. Sebastian'ın şirketimi mahvetmemesi için aldığım evin işe yarayacağını kim bilebilirdi?

"Ve şimdi işimiz bitti," dedim. "Artık sadece sen ve Martin varsınız. Bununla eğlenin."

"Gerçekten bitirdin mi, Lily? Her zaman bizimle bağlantıda kalacaksın.” Hayır, yapmayacağım. Ben bittim, o da bitti.”

"Bir Miller'a asla güvenme. Sana ihanet edecekler.

"O zaman belki de seni satın almamalıydın." Ona ters ters baktım. "Sebastian'a güveniyorum. Belki de bu zamanı kime güveneceğini düşünerek geçirebilirsin. Hoşçakal baba.”

"Tüm bulabildiğim bu mu? Annene veda bile etmiyorsun, Lily. Senin için yaptığımız onca şeyden sonra en azından düzgün bir vedayı hak ediyoruz.

"Benden çaldığın milyonların var" dedim. "Bu yeterli." "Daha fazlasını alabilirdin."

"HAYIR,*Sen*olabilir. Hoşçakal baba.” Kapıya gittim.

"Zambak! Sakın çekip gitme..." Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Artık ne söyleyeceği umurumda değildi. İhtiyacım olan her şeye sahiptim.

Yolda bekleyen Amy'nin yanına vardığımda ona elimi gösterdim.

ödül.

"Evet, lanet olsun!" dedi. "İşte bir evi böyle çalarsın." "Çalmadım, şantaj yaptım"

Omuz silkti. "Aynı şey. Otele gidip dertlerimiz için biraz dondurma ısmarlayalım mı?”

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun."

Otele geri döndük ve kimsenin beni görmediğinden emin olmak için yüzümü güneş gözlüklerinin arkasına sakladım. Sessiz olacağını düşündüğüm bir odaya girdiğimizde Sebastian'ın sesini duydum.

"Yanında değil ne demek?" o diyordu. "Bana gideceğini söylemedi ve burada tanıdığı tek kişi sensin, Jessie..." Beni görünce bir an donakaldı, sonra omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü gördüm. "O döndü. Seni sonra arayacağım."

"Geriye dönüp baktığımda," dedi Amy mahcup görünerek, "belki de sana bir not bırakmanı söylemeliydim."

"Lily," dedi Sebastian. "Hangi cehennemdeydin? Geri döndüğümde sen burada değildin, sana bir şey oldu diye endişelendim!”

"Üzgünüm," dedim, "daha uzun süre gideceğini düşünmüştüm." İçini çekti. Amy? Sen de mi buradasın?”

"Elbette," dedi. "En iyi arkadaşımın bensiz iki şirketi mahvetmesine izin veremem."

"Yok olduklarını sanmıyorum," diye yanıtladı düz bir sesle. "Zaten halkla ilişkiler açıklamaları yayınlıyorlar."

"Bıraksınlar," dedim. "Daha az umursayamazdım."

"Neden? Yaptıklarını açıkladığınızda, onlar bundan vazgeçmiş olacaklar.”

"Hiçbir şey bırakmıyorum." Tapuyu önüne koydum. "İhtiyacım olanı aldım."

Önce ona sonra bana baktı. "Bu ev için mi?"

"Alacaklarımın yarısı kadar," dedim. "Ama onu ipotekle satın almak yerine sadece vergi ve kamu hizmetleri ödemek zorunda kalacağız. Bu benim için yeterli."

"Bunu nasıl aldın?" O sordu.

"Babamın ofisine gittim ve bir kez daha bana vermezse ifşa etmekle tehdit ettim."

Amy, "Bir baş belası gibi," diye ekledi.

"Tek yakalama, hiçbir şeyi serbest bırakamam."

"BEN . . . Lily, evimizi almak için bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Senin için satın alırdım.

“Az önce yaptıklarımı düşünürsek, babamın onu sana satacağından şüpheliyim. Ayrıca senin bir işin yok. İpotek alamazdık.”

"Lily, yaşamak için yeterince şeyim var.*Ve*evi satın al.” Kızardım. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Onu senin için satın almak her zaman benim planımdı." "Sanırım babama boşu boşuna şantaj yaptım."

"Boşuna değil." dedi Amy. “Geleceğini biliyordu. İyi hissettirdiğine bahse girerim.” "Oldu," diye itiraf ettim gururla.

"Pekala, doğru olanı yapmış olabilirsin," dedi. Allen kin beslemeyi sever. Bundan sonra onu aramayı planlıyordum ama benimle konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim.

"Artık gerek yok," dedim.

"Yine de hikayeni anlatmaktan vazgeçmek zorunda kalmandan nefret ediyorum." Başımı salladım.

"Yapmıyorum. Bu yeterli."

"Sessizliğin sorun olmayacağına emin misin?"

Başımı salladım. "Ben. Otobiyografi yazmama gerek yok. sadece istiyorum Bu."

"Tamam," dedi. "İstediğin bu olduğu sürece. Dürüst olmak gerekirse, Evimize dönebildiğimiz için mutluyum." "Ben de."

Martin'in dava açmayacağını bilmek seni mutlu edecek. Hâlâ evli olduğumuzu ve seni zorladığını düşünürsek, bu benim seni korumam olarak görülebilir. Zaten şu anda yüzünü kurtarmaya çalışmakla çok meşgul. Avukatı dava açmayacağını söyledi.”

"Bu yüzden . . . eve gidebilir miyiz?”

Umutla sordum. "Evet."

"Özgür müyüz?"

"Evet," dedi yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle. "Biz."

Lily Miller, evlenmeye ZORLANDIĞINI açıkladığında ŞOK OLUYOR Sebastian Miller.

TMZ ile Monty Milton tarafından

Sıradan bir yıldönümü partisi olması gereken şey, Martin Miller gelinini açıkladığında aslında bir drama mıknatısıydı.

yasanın hamileliği

Bilmeyenler için Lily Miller bir modellik efsanesiydi. Tüm hayatı boyunca sahnedeydi ve görünüşe göre her şeyden uzaklaşmıştı.

hayatının aşkı dediği kişiyle evlendi.

Anlaşılan o bir YALAN idi.

Lily sadece evlenmek için bir sözleşme içinde değildi, aynı zamanda HAMİLE DEĞİLDİ. Hayranlarının çoğu bu haber karşısında ŞOK oldu. Bazıları başından beri bunu bildiklerini iddia ediyor, ama nasıl bilebilirler ki? İçinde çok mutlu görünüyordu

fotoğraflar!

Ama Sebastian'ın da bir numarası vardı. Martin, Lily'yi itip kakmış ve ona bağırmış gibi göründü. Eski model kaçtıktan hemen sonra Sebastian Öz babasına yumruk attı!

Bu şok edici çift için sırada ne var? Onlar gerçekten bir çift mi? Lily Miller hamile mi? TMZ, çifte yakın bir kaynaktan, onların her zaman aşık olduklarını ve bu sözleşmeyi sahtekarlık yapıyor olabileceklerini söyler.

görünümler . .

Bölüm Yirmi Bir

Kitabı ellerimde sıkıca kavrayarak Sebastian'ın duştan çıkmasını bekledim.

Sözleşmemizin sona ermesinden bu yana geçen iki ayda çok şey değişti. Sebastian bir startup için çalışan yeni bir iş buldu. Makul bir ücret için pazarlık yapabildi ve eski ofisindeki personelin yarısını yeni işine getirdi. Babasından başka biri için çalışmaktan çok daha mutlu görünüyordu.

Yeni şirketinin misyonu, mücadele eden gençlere terapi sağlamaktı, bu yüzden onun için de çok şey ifade ediyordu.

Çabucak yerleşti ve sekiz saatlik düzenli bir günde çalışmaya yaklaşmayı başardı. Çalıştığı saat sayısıyla çok daha mutluydu.

Ama bir kere meşgul olan bendim.

almak zorundaydım*pay*kitabımı zamanında yayınlamak için yapılan düzenleme. Sonu seçememem, son düzenlemeler için sahip olacağım zamanın çoğunu kazdı. Şimdi çıkış tarihine kadar hazır olması için acele etmem gerekiyordu. Sebastian anlayışlıydı ama bunun ne kadar büyük olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Bir ay önce, kitabın adı duyurulmuştu ve insanlar kitabın ne hakkında olacağına dair teorileri ve fikirleri bir araya getirerek başlığı kaybettiler.

Sebastian dahil.

Kitabım hakkında saatlerce konuştuğunda, ona benim kitabım olduğunu söylememek zordu ama ona tam olarak neyin peşinde olduğumu göstermek için ilk kanıtın gelmesini bekliyordum.

Bunu defalarca düşündüm. Sebastian'ın tepkisinden korkmuştum ama kim olduğum konusunda itiraf etmem gerektiğini biliyordum.

Ve yeni kitabımın ilk provasını elime aldığımda,

yap.

Kapak, dönen yazı tipi ve derin, zengin, zümrüt rengiyle muhteşemdi. tonlar. Rohanda ve Jamisson öpüşmeye hazırlanırken karşı karşıya geldiler. Dizi planladığım gibi sona ermişti, ikisi bir aradaydı ve onu ilk gören Sebastian olsun istiyordum.

Kitabımın bulunduğu paketi açtığımda duştaydı. Korkmadan önce ona söylemem gerektiğini bildiğim için midem bulanırken dudağımı çiğnedim.

Sebastian oturma odasına girdiğinde aniden ayağa kalktım. Onu ıslak saçlı ve üzerinde sadece eşofmanla gördüğümde kalbim hızla çarpıyordu ama kocamın çekiciliğinin beni ona gerçeği söylemekten alıkoymasına izin veremezdim.

Hey, dedim, sesim titremişti. Kitabı arkama sakladım. Öğle yemeğim mideme pek oturmuyordu ama tüm endişemin bundan kaynaklandığını biliyordum. İhtiyacım olan son şey ona söylemek ve hemen kusmak için koşmaktı.

"Hey," dedi, "sorun ne?"

"Sana kitaplarım hakkında bir ipucu vereceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" "Evet elbette. Sonunda bu ipucunu alıyor muyum?

"Bu bir ipucundan çok, bir ifşa niteliğinde."

Meraklı görünüyordu ve ben daha fazla dayanamadım. Onu çıkardım ve ona teklif ettim.

Sebastian bana son bir meraklı bakış attı ve gözleri kitaba kaydı ve genişlediler. “Bekle, bu son kitabı mı?*Fuar Orijinalleri*seri?"

Başımı salladım.

"Bunu nasıl buldun?" diye sordu, onu benden alarak. Sanki bir hazineymiş gibi ellerini yavaşça kapağın üzerinde gezdirdi. "Altı ay daha bitmedi."

“Bu bir kanıt. Yayıncıdan.”

“Aynı yayıncıyı mı paylaşıyorsunuz? Bekle, sen*Bilmek*JR?”

"Bir bakıma," dedim. "Adanmışlığa dön."

“J.R. Solace adak yapmaz.” "Bu sefer yaptılar."

Kitabı açarken kaşlarını kaldırdı ve doğru sayfaya geçmek için göz gezdirdi.

Saatlerce ona bakıp öyle olup olmadığını merak ettikten sonra ezbere biliyordum.

Sağ. *İşte senin mutlu sonun, Sebastian. Bizimkini de aldığımıza sevindim.*

Okuduğunu, göz kırptığını ve sonra tekrar okuduğunu gördüm. O sonunda kocaman gözlerle bana baktı.

"Olamaz," dedi.

Başımı salladım.

"Onları yüzlerce kez okuduğumu söyledim," dedim titreyen bir sesle. "Sürpriz?"

"Yazdığın kitap bu mu? Hakkında bu kadar ketum davrandığın kişi?" Tekrar başımı salladım.

"Sen J.R. Solace'sın."

Boğazımı temizledim. "Ben."

Sadece baktı ve kalbim hızla çarptı.

"Balayında başladım," diye açıkladım oturma odasında volta atmaya başlayarak, "Heather aradıktan sonra sinirlendim ve bir çıkışa ihtiyacım vardı ve işte bu kadardı. Rohanda'nın nişanlısı senden kaynaklıydı ve ben de öyleyim.*Üzgünüm*Bunu yaptım çünkü bana kızacağını ve muhtemelen bir süre benden nefret edeceğini biliyorum çünkü bunu yaptım—"

"Bekle, hala işlem yapıyorum. En popüler fantastik dizilerden birinin gerçek yazarı siz misiniz? Sen? Lily Miller, bunu sen mi yazdın?

"Evet."

"Ve ben dayanıyordum. . " Farkındalık ona çarptı. "Nişanlı kocasına dayanıyordum."

"Üzgünüm," tekrar özür diledim. "Korkunç, taciz edici bir karakterdi ve bunu çok ileri götürdüm çünkü senin bana davrandığını hissettiğim için incinmiştim. Artık o kişi olmadığını biliyorum ve seni onların yerine koyduğum için pişmanım.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu yüzden . . . nişanlısı bana dayanıyorsa, Jamisson kime dayanıyor?

"Beni duymadın mı?"

"Yaptım."

"Benden nefret etmiyor musun?"

"Ne hissedeceğimi bilmiyorum, Lily. Bu, senin yazının olacağını düşündüğümden çok daha büyük."

"Kesinlikle. Okuyacağınızı öğrendiğimde, size söylemeye korktum. Sana dayanarak kim olduğumu anlayacağını biliyordum. Bu konuda incinmeye ve kızmaya hakkınız var. Asla yapmamalıydım..."

"Lily," ellerimi tuttu ve yürümemi durdurdu. "Sakin ol.
Ben deli değilim."

"Neden?"

"Çünkü o bir kitap. O zamanlar sana karşı çok kötüydüm ve sen kızgındın. Bu senin çıkışındı ve beni nasıl gördüğün mantıklı.

"Ama baban sana vururdu, Rohanda'nın nişanlısı da döverdi.
o."

“Bunu okumak benim için zordu, ama bu değil*Ben*. O zamanlar birbirimizi tanımıyorduk bile. Karakterle bir kez bile bağlantı kurmadım ve öldürüldüğünde güldüm. Ben her zaman Jamisson ile bağlantı kurdum, hatırladın mı?

"Doğru, ama seni temel almıyordu. Ailesinin onu hizada tutması için tuttuğu şövalyeydi.”

Sözleri söylerken içime dokundu.

Aklımın bir köşesinde, Rohanda'nın pislik nişanlısını öldürdüğümde, bunun Sebastian'ın hayatımdan ayrılmasını sembolize ettiğini düşündüm. Bana göre, her zaman sahip olmayı umduğum geleceği simgeliyordu.

Jamisson, Sebastian'ın benim için olmasını umduğum bir hayalden başka bir şey değildi. Ve sonunda, sonunda olduğu kişi tam olarak buydu.

"Sen Jamisson'dun," dedim usulca.

"Ne?"

"Jamisson'ı senden temel aldım."

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Ama o, biz buraya taşınıp anlaşmaya başlamadan çok önce, ikinci kitapta tanıtıldı."

"Biliyorum. Jamison'du. . . her zaman olmanı umduğum şey. Derinlerde, sanırım benim gibi hissettiğini umdum, o zaman belki ortak bir noktamız olabilir.

"Ve başardık."

Az önce fark ettiğim şeye inanamayarak ona baktım.

"Bu . . . aslında oldukça romantik," dedi.

"Aman Tanrım," dedim, içimi bir rahatlama kapladı. "Sana kim olduğumu söylediğimde çok kızacağını düşünmüştüm."

"Yaptığım gerçek, korkunç bir şeyi alıp ondan bir karakter çıkardığın için mi? Dürüst olmak gerekirse Lily, on dokuz yaşındaydın ve sinirliydin. O kadar da kötü değil. Orada benim hakkımda kötüleyici bir şeyler olduğunu yazdığını söylediğinde anladım. Tanrım, en azından Rohanda'nın babası gibi değilim. O bir iş parçasıydı.

"Sadece en kötü özelliklerini kullanan annemle babamın bir karışımı olduğu ortaya çıktı."

"İkinci kitapta öldürülmesine sevindim."

"Sen ve fandomun yarısı."

"Bekle, bu yüzden mi otobiyografiyi yayınlayamamayı umursamadın?" O sordu. "Eğer*Fuar Orijinalleri*senin kitabın, o zaman neredeyse herkes senin hikayeni duymuştur. Her halükarda bunun karanlık bir fantazi versiyonu.”

"Evet," dedim. "Tam da bu yüzden. Duygularımı bu şekilde çalıştım. Sözleşmeyi bitirdiğimizde tek istediğim ayrılmaktı ve bunu başardık."

"Bu inanılmaz," dedi. "Kim bilir?" "Sadece sen."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi, "ama şimdi karımın bu on yılın en büyük yazarlarından biri olmasından inanılmaz derecede korkmakla gidip bu kitabı yutmak istemek arasında sıkışıp kaldım."

"Okumalısın" dedim. "Sonunu seveceksin sanırım."

‘‘Bunu bir oturuşta okuyacağım. Bunun duygusal olarak ne kadar yıkıcı olduğuna bağlı olarak, yarın işsiz kalabilirim.

Kanepeye gidişini izlerken, omuzlarımdan son ağırlık kalktı. Artık Sebastian kim olduğumu bildiğine göre, gerçekten özgürdüm.

Ve hiç pişman olmadım.

Lily Miller'a ne oldu?
kaydeden Elana Marsh

Herkes bilmek istiyor. Lily, çağlar boyunca bir Instagram modeliydi. Mükemmel çekimleri, mükemmel görünüşü ve mükemmelliği vardı.

evlilik.

Ta ki her şeyin sahte olduğunu açıklayana kadar.

Kayınpederi hamile olduğunu açıklamıştı, ancak Lily on yılın şok edici anında bunu azarladı. yazacağını söyledi yaşadığı her şeyi detaylandıran çığır açıcı bir ifşa ama iki ay oldu ve bir daha ortaya çıkmadı.

Sözleşmesi yirmi dört saatten daha kısa bir süre için yayınlandıktan sonra sosyal medyası kaldırıldı. Pek çok hayran, görüntüyü Miller Industries'in tüm sosyal medya sayfalarında yeniden yayınlayarak kaydetti. suçlamalardan bu yana Bayan Miller tarafından yapılmış, hisse senetleri %50 düştü ve diğer çalışanlar politikaları hakkında konuştu.

Lily'nin annesi Barbara Roberts, her zaman sorunlu bir çocuk olduğunu söyleyerek kızının suçlamalarını kınamaya çalıştı. dikkat çekmek için hikayeler oluşturun. Bununla birlikte, çoğu hayran, nerede olursa olsun, Lily'nin yanında görünüyor.

Lily'nin Nashville, Tennessee'de yaşadığı söyleniyor. Ancak, ne o ne de Sebastian Miller eyaletteki herhangi bir mülkte listelenmiyor. Onlar

ikisi de ortadan kaybolmuş görünüyor.

Peki iş dünyasının gözbebeği çocuğuna ne oldu? Teorilerinizi aşağıdaki yorumlara yazın.

169 Yorum

Xxxridimen- sevgilisiyle kaçtığını gözlemledi

haşhaş ceket– um, o aşık Sebastian olsa iyi olur. Onun için babasını yumrukladı! Ne kahraman!

kurtiblurty– Hayır, şiddeti tasvip etmiyorum. Adam tutuklanmalıydı

haşhaş ceket– O zaman baba da öyle olmalı. Lily'i itti...

kıpır kıpır- Umarım iyidir. Arşivlenmiş gönderilerine bakarsanız, hiçbir zaman gerçekten mutlu görünmediğini görürsünüz.

haşhaş ceket- Hayır, bir sonraki zengin adam gelene kadar saklanıyor. Bahse girerim seksenlerinde yaşlı bir adamla çıkıyordur ve tüm bu parayı alabilmek için onun ölmesini beklemektedir.

jeonit- Şu.

SebandLily4ever– AYLARDIR AĞLIYORUM!
NEREYE GİTTİLER? GERİ GELECEKLER Mİ?

sonsöz

"Bu nedir?" Amy sordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Bir kere, sıcak tavuk yüzünden değildi. Sebastian kanepemizde oturduğu yerden güldü.

"Bir aşk romanı," diye yanıtladım gülümseyerek.

"Aman*Tanrı*dedi. "Bu çok iyi. Bir sürü cinayet yazmaktan nasıl gittin?*Fuar Orijinalleri*buna?"

Ailemden kaçtım, dedim içim rahatlayarak.

Elinde başka bir takma isimle çıkan en yeni romanım vardı. Bir süredir fantezi yazmıyordum ama sonunda geri dönmeyi planladım.

Sebastian'a söyledikten birkaç ay sonra Amy'ye de söyledim. Hemen tüm seriyi okudu ve zaman zaman romantik köklerine geri dönse de artık süper bir hayrandı.

Jessie'ye de söylemiştim ve o benimle gurur duysa da hâlâ Los Angeles'ta yaşıyordu ki orası benim ziyaret etmek istediğim bir yer değildi. Arkadaş kaldık ama Nashville'e taşındığımda onun mesafesi beni yıprattı. Konuşabildiğimiz için mutluydum ama tavsiyeye ihtiyacım olduğunda kendimi hep Amy'yi ararken buldum.

Ve sözünün eri olan Amy beni asla yargılamadı. Tıpkı bir ton şüpheli adamla karşılaştığında onu asla yargılamadığım gibi. İyi bir dostluktu, sık sık güvendiğim bir dostluk.

Sebastian ve bana gelince, bir aşk romanı yazmak ilişkimizin nasıl gittiğine dair güzel bir örnekti.

Los Angeles'tan döndükten sonra yaptığım ilk şey bir terapist için bekleme listesine girmek oldu. Sebastian da yaptı. İkimiz de aynı zamanlarda birini bulduk ve o zamandan beri kalıtsal sorunlar dağımız üzerinde çalışmaya başladık.

Çoğu gün iyi gitti. Diğer günler zordu. Ama her

zaman birbirimiz için oradaydık.

Saçlarımı doğal kahverengi rengine geri boyadım ve uçlarının çoğunu kestim. Tüm kısıtlayıcı diyetlerimden çıktığımdan beri kilo da almıştım. Bunların ikisi de beni tanınmaz hale getirdi.

Sözleşmeyi bitirdiğimizden beri Sebastian sakal bırakmış ve saçlarını çok uzatmıştı. İnsanlar da onu tanımadı.

Jessie'nin bana gönderdiği sosyal medya gönderilerinden ailemin nerede olduğumu bilmek istediğini biliyordum ama ikimiz de onlarla konuşmayı reddettik. Eve gelmeye çalışacakları günü bekliyordum.

Miller adını söylemenin niyetimizi netleştirdiğini düşündüm.

Ve açıkçası, bizi bulmalarından korktum. Sebastian, eve gelirlerse uzaklaştırma emri için dava açacak bir avukat tanıyordu ama neyse ki henüz gelmemişlerdi.

Kadarıyla*Fuar Orijinalleri*gitti, TV şovu yakında prömiyer yapacaktı. Los Angeles'tan hoşlanmadığım için prodüksiyona dahil olmamıştım ama yönetmenin iyi iş çıkardığını biliyordum.

Kitabıma gelince, fandom sonunu kimin beğendiği ve kimin beğenmediği konusunda ikiye bölünmüştü. Bazıları, ana karakterlerden birinin öldüğü karanlık son istedi. Diğerleri mutlu bir şekilde sona erdiği için heyecanlandı.

Nasıl bitirdiğime pişman olmadım. Bu günlerde pek pişman olmadım.

"Bu insanları mahvedecek," dedi Amy, beni düşüncelerimden çekerek. Kitabımı hâlâ sıkıca tutuyordu. "Çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum." "İnsanları yok etmek için yaşıyorum," dedim gülerek. “Bu bir yazarın rüya."

"Bunu eve götürebilir miyim?" diye sordu. "Bunu tek başıma yeniden okumam gerekiyor, böylece tamamen ağlayabilirim."

"Senin," dedim.

"Yaşasın," dedi. "Bunu sonsuza kadar seveceğim."

Amy kitabı tutarak kapıdan dışarı fırladı.

"Beğenmiş olmalı," dedim Sebastian'a.

"Gerçekten çok güzel bir kitap" dedi.

"Bütün bir romans yazdığıma inanamıyorum," dedim. "İçimde olduğunu düşünmemiştim."

"Her zaman yapabilirsin. sadece ihtiyacın vardı*senin*mutlu son." Boynumu nazikçe öptü ve ona doğru eğildim.

Elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Sade beyaz altın bileziğime bir göz attım ve sözleşmemiz sona erdikten sonra ikimizin de yeni yüzükler aldığımızı hatırladığımda gülümsedim.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Gerçekten yaptım."

"Ben de seni seviyorum," dedi ve o sözleri söylediğinde her zaman hissettiğim gibi göğsümde bir sarsıntı hissettim. Onları duyacağımı hiç düşünmemiştim ve şimdi duydum, doyamadım.

"Hadi yatalım," dedi, ağzı hâlâ boynumdaydı.

"Saat yedi," dedim gülerek.

"Dokuza kadar meşgul olacağız," dedi kurnazca gülümseyerek.

"Biliyor musun Sebastian Solace, seni bu konuda kabul edebilirim."

Bakışları, kontratımızın sona ermesinden kısa bir süre sonra ikimizin de kararlaştırdığı, seçtiğimiz isimleri kullanmamla parladı.

"Eh, Lily Solace, umarım öylesindir."

Teşekkür ederim

Okuyucularıma, bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı dünyayla paylaşabildiğim için çok minnettarım. Umarım büyümeye ve yayınlamaya devam ederken benimle kalırsınız.

Lizzie ve Cass'e, sürekli nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Kendi kafamın içinde kaybolduğumda, siz ikiniz her zaman beni ayağa kaldırmak ve neler yapabileceğimi hatırlatmak için oradasınız. Bu kitap siz ikiniz olmadan yapılmazdı!

Ayrıca, Kasey'e bu romanı düzenlediğiniz için teşekkür ederim. Yardımınızla, bu el yazması yeni zirvelere ulaştı.

Ve son olarak, böylesine destekleyici ve nazik bir ortak olduğu için kocama teşekkür etmeliyim. Her kahraman senden ilham alıyor.

Bunu Beğendiyseniz…

Elle'nin diğer romanlarına göz atın!

İşleri Daha Kötü Hale Getirmek İçin

Violet Moore iyi bir hafta geçirmiyor.

Arkadaşı düşmana dönüşen Charlie Davis ile onun ve Charlie Davis arasındaki bir kavgayla başlar ve ona atılan meyve yumruğuyla sona erer. Sonra, bir şekilde olmayı kabul ediyor*Sahte arkadaşlar*en yakın arkadaşının düğünü için aynı düşmanla
aksamadan gider. Ve son olarak, kesinlikle en önemlisi, dairesi çöker ve açık odası olan tek kişi Charlie Davis'in kendisidir...
Violet, düğünün mü yoksa yaşam durumunun mı daha kötü olacağından emin değildir.

Violet Moore kadar kafa karıştıran çok az insan vardır.

Charlie onu hiçbir zaman anlamamıştır, ancak 1,70 boyundaki öğretmenin keskin bir dili ve ona karşı büyük bir kin beslemesi vardır. Neden? Hiçbir fikri yok. Varlığının belasına dönüşen eski üniversite arkadaşıyla yaptığı olgunlaşmamış tartışmalardan gurur duymuyor, ama kendini asla durduramıyor - nerede değil
o endişeli. Bu düğünü ve sahte arkadaşlıklarını sona erdirmekten memnun - böylece normal dövüş yaşam tarzlarına geri dönebilirler.

Sonra onu ağlarken ve kalacak bir yere ihtiyaç duyarken bulur ve tüm planlarını değiştirir. Uzun zaman önce gömdüğü duygular yüzeye çıkar ve kendini bulur.
kendisi de güzel ama kafa karıştırıcı Violet Moore'u düşünmekten kendini alamıyor.

Altı yıldır hiçbir konuda anlaşamamışlardır ama bir düğün, harap bir apartman ve bir evde mahsur kalmak bir şekilde onları bir araya getirebilir mi?
birlikte?

*İşleri Daha Kötü Hale Getirmek İçin*oda arkadaşına dönüşen iki düşmanın yer aldığı bağımsız bir romantik roman. Sinir bozucu karakterleri, büyük getirisi olan yavaş yanıkları ve ateşli aşk romanlarını seviyorsanız, bu kitap tam size göre!

Başarısızlık

Riley Emerson muhtemelen birinin dadı olmasını bekleyeceği son kişidir. Yeni başlayanlar için hayatı paramparça oldu. Erkek arkadaşı az önce aldattı
o. Annesiyle yaşıyor ve içki sorunu olabilir.

Ancak Oliver Brian çaresizdir. Kızı Zoe, dört yıl boyunca başkası için uyumayı reddetmiştir ve kariyeri boyunca, Oliver her zaman uyuyamaz.
onun için orada ol Riley'nin Zoe'yi sadece bir gece izlemesi gerekiyor ama bir şekilde Zoe'yi kendi başına yatırıyor. O kadar şok oldu ki ona hemen bir iş teklif etti.

Riley'nin paraya, Oliver'ın da kendine ayıracak zamana ihtiyacı var. Cennette yapılmış bir eşleşme… ta ki duygular devreye girene kadar.

***Başarısızlık*dadı ile tam uzunlukta bir aşk romanı, bekar baba ve arkadaşlardan aşıklara kinaye. Bu sürümde üç baharatlı sahne var!**

Fakecation

Amelia Rogers, son ilişkisi korkunç bir şekilde sona erdikten sonra beş yıl boyunca flört etmekten kaçınmayı başarmıştır. Ve onunla iyi olsa da annesi değil.
Amelia'nın aile tatilinde tuzağa düşmekten kurtulmak için bir arkadaş bulması gerekiyor.
tarih - ve hızlı.

Bekar olduğunu bildiği tek kişi iş arkadaşı Daniel'dir. Yakın zamanda

boşandı, sessiz ve iş ile özel hayatı karıştırmaktan hoşlanmıyor. Amelia, adamın sadece hayır demeyeceğini, aynı zamanda onu şikayet edeceğini düşünüyor.

İK ondan bu iyiliği istediğinde. Yine de çaresiz ve tek seçeneği o.

Daniel Anderson'ın başı dertte. Karısı onu kendi ailesinin bir üyesi için terk etti ve insanlara ilişkilerini anlatmak istiyorlar. o yapmaz eski ilişkisinin daha fazla hak etmediği ilgiyi görmesini istiyor, bu yüzden eski sevgilisini gözden geçirmesi gerekiyor. İş arkadaşı Amelia Rogers ona mükemmel bir çözümle gelene kadar bunu nasıl yapacağından emin değil.

Bir anlaşma yaparlar. Daniel, Amelia ile sahile gidecek ve yeni erkek arkadaşının rolünü oynayacak ve karşılığında Amelia onunla çıkıyormuş gibi yapacak.

ofis, insanların Daniel'in eski sevgilisini geride bıraktığını bilmesini sağlamak için.

Mükemmel bir plan. İkisi de aşkı istemiyor, bu yüzden gerçekten düşmeden rolü oynamak kolay olmalı.*içinde*Aşk...

Sağ?

FAKECATION tam uzunlukta, bağımsız bir romandır. Zorla yakınlık kinayesine, arkadaşlardan sevgililere ve sadece bir yatağa sahiptir. Takip etmek
Daniel ve Amelia, iş arkadaşlığından arkadaşlara geçerken ... çok daha fazlasına.

İletişim içerisinde olmamak

Piper McMillian özünde bir romantiktir. Aşkla ilgili her şeyi seviyor ve bütün bir yazarlık kariyerini bunun üzerine inşa etti. Kitapları, piyasadaki en iyi aşk romanlarından bazıları olarak biliniyor - ancak yalnızca bir tane var.

sorun.

Kimsenin ona dokunmasına izin veremez.

Berbat bir baba tarafından büyütüldükten sonra romantik hikayeleri gerçek hayatından daha farklı olamazdı. Piper bulmaktan başka bir şey istemiyor
yanında kendini güvende hissettiği biri ve yine de kaç kişiyle birlikte olursa olsun, hiçbiri işe yaramıyor.

Theo Murf sessiz, içine kapanık bir kafe sahibidir. O aşkı aramıyor -

onu hiç görmedi ve umursamıyor. Geçmişini unutmak ve kahve dükkânının iyi çalıştığından emin olmak istiyor.

bunu yaparken topraklayın.
İşte o zaman dükkânına gelen güzel, nazik aşk yazarı Piper ile tanışır. Onun liginden daha fazla olamazdı ve yine de ... o yapamaz
onu düşünmeyi bırak

Hem Theo hem de Piper, aşkın biri için mükemmel olmaktan daha fazlası olduğunu öğrenmek üzeredir. Kaderle de ilgili.

yazar hakkında

Elle Rivers kocası, oğlu ve yedi kedisiyle Tennessee'de yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, kedi istifini okşarken boş bir belgeye bakarken okurken bulunabilir. Twitter ve Instagram'da Elleswrites olarak ve Tiktok'ta AuthorElleRivers ve ElleRiversAuthor olarak bulunabilir.